

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ 1ης ΕΝ ΑΧΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΩΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Είμεθα άποθήκη μόνον Μεταξωτών και τὸ συμφέρον μας απαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξοτά νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΓΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΤΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βολτ	πρὸς Δραχ. 30
40 >	> 32
60 >	> 43
75 >	> 50
100 >	> 54
150 >	> 76
200 >	> 95
300 >	> 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ.

ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

*Απαντα τὰ ἡλεκτρικὰ ὑλικά δι' ἐγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶναι ἀρκετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΛΑΤΩ-
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΓΓΙΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗΝ

Διά νὰ διαφυλάξετε τὴν δροσερά-
τητα τοῦ προσώπου σας καὶ νὰ ἀ-
ποκτήσετε τὸ νεανικὸν χρῶμα ποῦ
κάθε κυρία ποθεῖ καὶ ποῦ οἱ ἀν-
δρες θαυμάζουν, ἀποφεύγετε τὴν
χρησὴν ἀνωφελῶν καὶ θλαδερῶν
κρεμῶν. Μεταχειρίζεσθε μίαν δρα-
στηρικὴν καὶ ἐντελὴν καὶ εὐ-
εργετικὴν μὴ ἀποξηραίνουσαν τὴν
ἐπιδερμίδα ἀλλὰ καὶ δὲ λιπαράν,
παρασκευασμένην ἀποκλειστικῶς
μὲ ὑλικά ἀρίστης ποιότητος ἀρω-
ματισμένην εὐχάριστα μὲ φυσικὰ
ἀρώματα ἀνθέων,
πέλασια, πολὺ ἀ-
κριβὰ καὶ σπάνια.

Μὴ χρονο-
τριβήτε. Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίζεσθε
συνεχῶς.

**CREME
SIMON**

*Ακολουθεῖτε
καλῶς τὴν εἰς
κάθε φιαλίδιον ὑ-
πάρχουσαν ὁδη-
γίαν χρήσεως.

Τὸ Δικηγορικὸν Γραφεῖον κ. κ.
Παναγιώτου Τσιμπιδάρευ καὶ Π.
Καλαμαριώτευ, ἐδδς Σταδίου
(Μέγαρον Καραπάνευ), ἀναλαμ-
βάνει τὴν διαχείρισιν εἰσαδήπο-
τε φύσεως ὑποθέσεων — ἀστικῶν
ποινικῶν, διοικητικῶν, φορολογι-
κῶν — ἀρμεδιότητος εἰσυδήποτε
δικαστηρίου καὶ πάσης ἀρχῆς. Ἀ-
ριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

**ΠΟΤΗΣ Β ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ**

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πο-
τεὶ νὰ βιασθῇ νὰ φορέῃ
φορέματά της. Ὡς ἀπο-
φθὴ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ
ΚΟΝ τῆς διπλωματείου
διατάς

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΥ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Ὁδὸς Ἀδριανείου Καρ-
ᾶρχῃ Συνεισμοῦ Βι-
βλίου

Θα εὕρῃ εἰς τὰ τέλει
μοντέλλα τῆς σαζὸν μ-
ρι. Παριζιάνικα γούνα
τιμὰς λογικὰς.
Γίνονται δεκταὶ παρ-
ολοὶ καὶ ἀπὸ τὰς ἐξω-
ἐπὶ μέτρο.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο “ΦΟΙΝΙΞ”

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφό-
ρα ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε τὰτα ἐν
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον “ΦΟΙΝΙΞ”, ἰατρικῶς
παραπλεύρως θαλάσσης Κοτοπούλῃ. Τὰ ἰαματικὰ τερ-
μὰτα τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων Αἰδηψοῦ-Μη-
νῶν-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως
ἰαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισ-
μα ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ILOX
ABSOLUTELY SHINE
θεραπευτικὴ
Ἐμμεντοῦ πᾶσι γυναι-
καστικὰ Ἀνδραγ-
μοδιότης, Ὑπερδὴ ἔλ-
φλεγμοναὶ Πληρᾶς Ἐκδη-
ἐνδοτε καὶ Ἐνδομή-
θεραπεία ἀνιδυμῶν ταχιστῶν.
Δοκιμαστέ, θὰ πεισθῇτε.
Πωλεῖται φαρμακεία
Ἑρμοῦ **ILOX S.A. FREIBURG ZÜRICH**
Ἑλληνικὴ Ἀντιπροσώπων **ILOX** Ροῦμῃ 218 Ὁδὸς

**ΚΟΛΟΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ**

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασιγνώ-
στος. Μὲ πλούσιον ἀρώμα. Διεδ-
θη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν
ὅλας τὰς τάξεις, λόγῳ τῆς ποι-
ότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῶν Δω-
ματιῶν, ἀριθμὸς 108 καὶ 104.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΝΤΙΝΟΙ

πάσης ἀξίας, παντὸς ἐλ-
γίου, παλαιὰ ἀσημὰ, παλαιὰ
παρασημὰ, νεώτερα
ΔΙΣΤΡΙΑ Φοινῆς (καὶ
παλαιὰ Ἑλληνικὰ χρ-
υὰ (ἀκέραια), παντὸς
λαοὶ κεχρημῆσθαι, πα-
φιλντισένια ἀντικει-
νωτέρως τιμὰς ἐλ-
καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσῃ
τοῦ ὁρελόμενου, ἀν-
τὴν τοποθετήσιν τῆς
εἰς νικέλινη κᾶσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Μὴ πωλήσετε τὰ
σας, προτὺ μὲ ἐπισκε-
τεῖτε πρὸς τὸ συμφέρον
Ἐπειδὴ πολλοὶ συναδελ-
μεταλεονταὶ ἐν ἑνὶ
σέξαστε εἰς τὴν διεύθυν-
καὶ τὸν ἀκριβὲ ἀριθμὸν

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρελόμενος-Χρυσός
ἈΘΗΝΑΙ

Παναθήναια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Καρόλα Λομπάρ καὶ ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ σὲ μιά σκηνὴ τοῦ νέου των φιλμ “Ἐν ἑν κακῷ παιδί”.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1425

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης δι-
επιδότης και ποιητής στη συνοικία του
Νορμπέρ, με τους οποίους δεν αγάπησε καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, βλέπει
τη Χριστίνα ν' ανοίγει κρυφά απ' όλους ένα ντουλάπι του δωματίου που χρη-
σιμεύει για επιστημονικό εργαστήριο στο μυστήριό της και τον πατέρα της
και να βγάλει από μέσα έναν άραιοτατο νεό — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει—
με τον οποίο φαίνεται σαν να είχε ερωτευμένη. Τέλος εν' άπονευμα, η Χριστίνα,
έντελως άπρόδοκτη, επισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του για να της δει
μερικά βιβλία. Τό ίδιο βράδυ, ο Μασσόν από το παρατηρητήριό του, πα-
ρακολουθεί μία τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά
στην κόρη του και τον άντριά του, τον άραιο Γαβριήλ, που όλο αυτό το κα-
τήκορ ακόμα απ' αυτό που είδε, πάει και ζητάει πληροφορίες για τους Νορ-
μπέρ, από την κυρά Λαγγκλουά, η οποία τους συγκυρίζει κάθε πρωί το σπίτι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Τότε εγώ προσπαθώντας να δώσω στη φωνή μου τον πιο φυσικό
τόνο, αν και μ' είχε άναστατώσει η άποκάλυψη αυτή της καρφί Λαν-
γκλουά, είπα:

— Βλέπετε, λοιπόν, πού οι Νορμπέρ δέχονται και ξένους!...
— Ναι, έκανε η κυρά Λαγγκλουά, κοινωνώντας το κεφάλι της. Ναι,
αυτός ο άνθρωπος με τον μανδύα, για τον οποίο σας μιλούσα, φαίνε-
ται ξένος, και πολύ ξένος μάλιστα... Είπε ντυμένος όπως ντυνότου-
σαν στον καιρό της επαναστάσεως... Είπε βέβαια άμωφο παλληκάρι,
μα με το ντύσιμό του μαζάει σαν ήθοιός... Έξ' άλλου δεν τον είδα
παρά μία στιγμή μόνο... Αυτό έγινε κάποιο άπονευμα πού πήγα τυχαί-
ως στο σπίτι τους, χωρίς να με περιμένουν. Βρισκόντουσαν όλοι στον
κήπο εκείνη την ώρα, μα μόλις με είδαν, το έβαλαν στα πόδια... Η
δής Χριστίνα άρπαξε άρον — άρον τον άμωφονό και τον τράβηξε ά-
πάνω στο εργαστήριό... όπου τον άκολουθήσε κι' ό άραιοβιολιστής της...
Όσο για το γέρο Νορμπέρ, αυτός με έπιασε με δύναμη απ' το χέρι,
μ' έσυρε ως το μαγαζί του κι' εκεί με άφήσε με μία φωνή τρομε-
ρή: «Έ, κυρά Λαγγκλουά, τί θέλεις έδώ;» Και τί ματιά ήταν αυτή
πού μου έριξε. Θεέ μου! Τι ματιά!...

«Εγώ τότε τού άπάντησα: «Σας ζητώ συγγνώμη πού σας άνη-
σχήσα, κύριε Νορμπέρ!... Δεν ήξερα πώς είχατε έπιστρέψει...»
«Ο γέρος μουμυοίωσε κάτι μέσ' απ' τα δόντια του, τού είπα δ, τι
ήθελα να τού πω κι' έβρυγα γρήγορα — γρήγορα... Θυμάστε σε τί κα-
τάστασι ξαναγύρισα τότε έδώ, δεσποίνε Βαρσάκι;»
— «Αν θυμάμαι!... Αν θυμάμαι!... Έκανε η έμπόρισσα. Θυμάμαι
μάλιστα πώς περιμέναμε έδώ να δούμε τον μυστηριώδη έπισκέπτη τους
την ώρα πού θάφεινε... Μα δεν είδαμε τίποτε! Άπολύτως τίποτε...
Δεν τον ξαναείδαμε ποτέ!

Τότε εγώ είπα στις δυό γυναί-
κες:

— Ξέρω για πούιν μιλάτε! Εί-
νε κάποιος οικογενειακός τους φί-
λος... Τον είδα μία μέρα, πρδ δυό
μηνών, και την ώρα πού πήγαινε
στο σπίτι τους και την ώρα πού
έφεινε...

Θεέ μου! Είπα ψέμματα! Είπα
ψέμματα! Έγινα συνένοχος των
Νορμπέρ! Μα θέλω να σώσω τη
Χριστίνα!...

Πέρασα το τέλος της ημέρας
μου άκοιτά παραγμένος, όταν σε
λίγο ξαναγύρισα στο σπίτι μου...
Σκεφτόμουν άδιάκοπα το δράμα,
τού οποίου είχα παρασταδή μάρτυς
και προσπαθούσα να το διαρωτίσω
με τα λόγια πού είχα άκούσει να
λέη η κυρά Λαγγκλουά.

Όποτε έτσι; Ό Γαβριήλ βρισκό-
ταν πρδ δυό μηνών στο σπίτι τού
ρολογά!... Και δεν ήξερα τίποτε!...
Και ήταν συγκρατωμένη δλ' η οι-
κογένεια γύρω του!... Όποτε η
Χριστίνα δεν τον δεχόταν κυρά;
Όχι!... Μα τον φύλαγε κρυφά μέ-
σα στο ντουλάπι! Διάβολε!... Διά-
βολε!...

Κι' ενώ ο άραιο Γαβριήλ βρι-
σκόταν στο ντουλάπι, ο πατέρας
κι' ο άραιοβιολιστής της Χριστί-
νας νόμιζαν πως είχε φύγει...

Όχι! αυτά είνε πολύ περίεργα...

Μα γιατί τον σκότωσε ο γέρος;
Γιατί; Γιατί; Γιατί τον έριξε μα-
ζά με την κόρη του; Η γιατί—δ-

—Σας ζητώ συγγνώμη πού σας άνησχήσα, κύριε Νορμπέρ!...

πως είπε κι' ο ίδιος — δεν τον
υπόλαβε πειά; Όσοι και για τα
δυό... Μα σε τί πράγμα ο Γαβρι-
ήλ δεν υπάκουε πειά στο γέρο;...
Τι άπαιτούσε ο γέρος απ' το
κτιστό αυτό παλληκάρι, ώστε να
το σκοτώσει με τέτοια λύσσα;
Όσο για τον άραιοβιολιστή
της Χριστίνας, αυτός, χωρίς,
άλλο, δα ήξερε περί τίνος πρόκειται, γιατί ο μόνος πού διατήρησε την
ψυχραιμία του σ' αυτή την ύποθεσι, ήταν αυτός!

Ο γέρο Νορμπέρ, άφρο σκότωσε, έκανε σαν τρελλός! Η Χριστίνα
έβγαζε στεναγμούς πού μού σπάραιαν την καρδιά... Μα αυτός ο
κακός Κοταντέν είχε τραβήξει το πτώμα χωρίς καμιά συζήτηση κι'
είχε κλείσει την πόρτα του εργαστηρίου χωρίς να πη έξω...

Και τώρα τί το έκαναν το πτώμα;... Δεν το έθαψαν άκριμα μέσ'
στο χώμα τού κήπου, γιατί δεν είδα τίποτε απ' το παρατηρητήριό μου.
Θα το θάψουν ίσως άπνε... Θα περάσω όλη τη νύχτα στο φρενιό
μου... Έχω τό προαίσθημα πως άπνε θα δώ κάτι...

Η νύχτα άπνε ήταν βαρεία και τόσο πυκνή, ώστε με διακόλλει
άνασταν... Είχα πολλή ώρα στο παρατηρητήριό μου, κοιτάζοντας
απ' απ' το Νορμπέρ, όταν έβγαλα η πόρτα του εργαστηρίου άνοιξε
άκουσα καθαρά τη φωνή της Χριστίνας να λέη: «Βρεβονά; Γαβριήλ;»

Είχε βγή στον έξωστη κι' ούτε σάλενε καθόλου... Η φωνή της
μζε τον βαρύ και καταθλιπτικό άέρα... Κι' έβγαλα, σε λίγο, πού
μπερσού της η πένθησι συνοδεία. Την άποτελούσαν ο γέρο Νορμπέρ
κι' ο άνεπιός τού Ιάκωβος πού κοιτούσαν, τυλιγμένο σε μία κουβέρτα,
το πτώμα! Τό ντουλάπι ήταν άνοιχτό πίσω τους... Όποτε είχα μπει
καλά!... Τό πτώμα βρισκόταν ακόμα μέσα στο ντουλάπι όταν άκούσα
στο εργαστήριό! Όποτε λοιπόν η Χριστίνα είνε τόσο άναίσθητη... Όχι!

Όχι!... Δεν είνε μία κούκλα χωρίς καρδιά αυτό το ορφανό παιδί...
Τώρα πού άκουσα την χροστή φωνή της μέσα σ' αυτή τη φοβη-
χτα της σιωπής, τη φωνή της πού έλεγε: «Βρεβονά;» στά παυσι-
λειψα του άραιοτέρου νεύου πού είδα ποτέ μου, κατάλαβα γιατί φαί-
νεται τόσο άπαθής... Είπε: «Βρεβονά;» γιατί χωρίς άλλο είνε άπο-
φασισμένη να πάη να συναντήσει στον άλλον κόσμο τον πολυκαταγμένο
της Γαβριήλ!

Ό! Ό! Αυτή πεθαίνει, θα πεθάνω κι' εγώ! Θα σπείσω να έγω-
λειψω αυτό τον κόσμο, στον οποίο μόνο τη δδελνγμία προκάλε με την
άσχημα μου!...

Ό! πόσο θα ήθελα να ήμουν τώρα το πτώμα πού κλείει αυτή τη
στιγμή... πού ο πατέρας της κι' ο άραιοβιολιστής της κατέβηκαν να
προφύλαξι κάτω στον κήπο...

Μα η Χριστίνα, φαίνεται, δεν θέλησε να δη περισσότερα κι' έπαυ-
σε να κλειστή μέσα στο εργαστήριό, ενώ οι άλλοι χανόντουσαν μέσα
στο σκοτάδι τού κήπου.

Δεν την βλέπω πειά... Δεν τους βλέπω πειά... Άν έσκαιαν λάμπα,
θα έβλεπα μέσ' στο σκοτάδι τις
κινήσεις τους...

Τό ίσούγιο τού περιπτέρου πού
Νορμπέρ ήταν πάντα για μένα
μυστήριο. Έχω πρδ
πότες στενές κι' άνοητες
βλέπουν στον κήπο και πού αν
νούνουν ποτέ... Έχει έπίσης
παράθυρα, των οποίων τα παρ-
αίρια είνε πάντα κλειστά... Άνοη-
τες, ενώ κατασκόνει απ' τον
φρεγγίτη μου, είδα μία λάμπα
να περνάει πότες και παρέρω
μέσα, σαν ένας άπείρατος ήσπε-
κός σπινθήρας πού φαινόταν να
μια στιγμή μέσα απ' τα σπινθη-
ρών ποστοπαράθυρων.

Έκει, στο ίσούγιο, έφαινε
πάντα ο Ιάκωβος Κοταντέν, που
δεν βρισκεται άπάνω στο εργα-
τήριο μαζί με την Χριστίνα και το
γέρο Νορμπέρ. Χωρίς άλλο κατα-
νεται με πειράματα ραδιογραφίας.
Στις ημέρες μας άλλωστε δεν
πάρχει πειά γιναιρός ή γιναιρός
που να χρησιμοποιή τον ήλεκτρο-
σκό... Ξέρω έπίσης (από τις φη-
σίες της κυράς Λαγγκλουά) ότι
το το ύπόγειο έχει δεξιά. Έναν
πέραντο φούφο μ' ένα σφδ χη-
μική σύνεργα.

Μα άπνε μέσ' απ' τα πανθώ-
για τού ύπόγειου δεν φαίνεται
απλή λάμπα μόνο, μα λάμπα ήλο-
τρική. Βλέπω έβγαλα μία φλόγα
μία μεγάλη φλόγα πού γέφυρε
τους τοίχους τού έσωτερικού τού

ίσουγιου και σβένει σε λίγο... για να φωντάσει πάλι και να ξανασβήσει.
Κι' έπειτα, έβγαλα, πάνω απ' τη στέγη τού περιπτέρου, μέσα στη
βαρεία νύχτα, ίσφίνεται ένας καπνός, πυκνός, βαρύς, πού μυρίζει
φρενιά...
Α! οι άπρονόητοι!...

Σίγουρα έβγαλαν μέσα στο φούφο το πτώμα τού Γαβριήλ!...

III Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΚΟΥΑΤΡΑΙ

Τετάρτη.—Όραία! Η Χριστίνα δεν πέθανε από άπείλεια, δ-
πως φοβόμουν, για το θάνατο τού άραιο Γαβριήλ!
Βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο μαγαζί μου ζωντανή, όλοζώντανη,
ας βεβαιώνω! Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους της το ότι ήρθε να
με καθήσυχάσση... Γιατί—τό καταλαβαίνω—ήρθε με το σκοπό
αυτό έδώ, σαν να είχε μαντέψει ότι μόνο η παρουσία της θα μπορούσε
να καθησυχάσει την άγωνία μου, σαν να ήξερε ότι ξέρω τα πάντα...

Ήθε, μί πού θέλει να καταλήξει; Πού θέλει να καταλήξει;
Είπε όλο χάρη για μένα και φορούε ένα κανούργιο, γοητευτικό ά-
νδρικό φόρεμα, άσπρο και μπλε από λινό...

Βέβαια! Δεν το έφτασε για μένα αυτό το φόρεμα, μα δεν άμει-
βάω καθόλου ότι για μένα το φόρεσε... Για πού λόγιο λοιπόν η
Χριστίνα θέλει να δείχνεται κοκέτα με μένα—σε μένα, το τέρας της
άσχημης; Γιατί; Γιατί;

—Κύριε, μού λέει, έρχομαι σε σας όπως σ' ένα φίλο...
—Φίλος σας εγώ; της άπαντάω, προσπαθώντας να χαμογελάσω.

Μα δεν με γνωρίζετε καθόλου.

—Ό! κύριε, σας ξέρω!... Έν
πρώτες είνε γείτονάς μου από
χρόνια κι' επειδή είμαι περίεργη,
ήθελα να μάθω πούδς ήταν ο γει-
τονάς μου...

—Ένας φτωχός διβλιοδέτης,
δεσποίνε...

—Ένας μεγάλος πικητής, κύ-
ριε... Έχω διαβάσει τα ποιήματά
σας και σας θαυμάζω...

—Ό! Είνε τόσο άσημα, δε-
σποίνε...

—Είνε άριστοεργήματα, κύριε...
Άλλ' άς αφήσουμε το θέμα αυτό...

Ήθελα τώρα να σας ζητήσω μία
μεγάλη έκδουλειά... Ό πατέρας
μου, ο έξάδελφός μου κι' εγώ βρι-
σκόμαστε τώρα σε μία φοβητή κρί-
ση... Είμαστε κατεστραμμένοι...Φά-
γαμε από καιρό όλη την κληρονο-
μία της μητέρας μου... Τά έδεψε
ο πατέρας μου στα πειράματά του...

—Για να βρή το άεικίνητο;...

—Ναι, σ' αυτό και σε άλλο... Έ-
γώ κι' ο έξάδελφός μου έχουμε ά-
πόλυτη έμπιστοσύνη στην μεγαλο-
φία του... Μα τί τα θέλετε;...Μεί-
ναι έτσι σχεδόν στην ψάθα...Σας
άπέδειξα προηγουμένως ότι σας ή-
ξερα καλύτερα απ' ό,τι φανταζό-
σαστε... Θα σας άποδείξω τώρα δ-
τι σας θεωρώ σαν φίλο, (και η φυ-
σιονομία της έγινε έξαιρετικά σο-
βαρή)... Ναι, θα σας μιλήσω όπως
σ' ένα φίλο, δ όπως σ' ένα ά-
δελφό!

... Βρισκόμαστε λοιπόν εξ' όλο-
κλήρου στη διάθεσι τού σπιτικοκο-
ρη μας... τού μαρκησιού ντε
Κουατράι... Τού χωστάμε πολλά νοίκια... Μπορεί, αν τού άρέσει, να
μς πετάξει αύριο έξω!... Άν δεν μς πετάει, αυτό το κάνει εξ' ατίας
μου... Ό μαρκησιος ντε Κουατράι έρωτοτροπεί
πρδς έμένα! (Πώς! Ένας ακόμη άντρας έρωτευμένος μαζί της!)

Και ήρθε σε μένα να το πη αυτό! Η αλήθεια είνε — έξακολουθήσε
η Χριστίνα — ότι η έρωτοτροπεία του, πρδς το παρόν τοιλάστιον, δεν
έσπερνούν τα όρια της ευγενείας και τού σεβασμού... Η παρουσία μου
στο μεγάλο του τού άρέσει... Ίσχυρίζεται μάλιστα πως τού είνε ανα-
γκαία... Περνάω κάθε μέρα μερικες ώρες στο μεγάλο του, κάνοντας δι-
άφορες μικρές καλλιτεχνικές εργασίες... Η διβλιοθήκη του είνε μο-
ναδική... Θα τη δείτε!

—Α... Όποτε θα τη δω; έκανα για να πω κάτι, με ύφος έντελως
χαμένο...

—Θεέ μου, ναι, θα τη δείτε... Έτσι τοιλάστιον έλιψω... Γιατί άλ-
λως δεν θα ύπρχε λόγος νάρθω να σας κάνω τέτοιες έξιμολογή-
σεις...

—Όραία!... Όραία!... Σας άκούω!... Έξακολουθήστε!...

—Στην άρχη αυτής της διβλιοθήκης, βρίσκεται ένα μικρό δωμάτιο
πού ο μαρκήσιος το έχει μεταβάλει για μένα σε εργαστήριο και πού θα
χρησιμοποιή και σε σας, Θεέ μου! Άν το θελήσετε... Άν συγκατατεθείτε
να δεχθείτε την πρόταση πού σας έκανα προχτές κι' ερδήτε να δέσετε
τα άδεια βιβλία τού μαρκησιού... Κύριε Βενέδικτε Μασσόν, έχω έμπι-
στοσύνη σε σας και σας τα λέω όλα... Βοηθήστε με... Μόνη μου δεν
μπορώ να έργαστώ με το μαρκήσιο... Άν λοιπόν τα χαλάσω μαζί του...

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

—Α... Όποτε θα τη δω; έκανα για να πω κάτι, με ύφος έντελως
χαμένο...

—Θεέ μου, ναι, θα τη δείτε... Έτσι τοιλάστιον έλιψω... Γιατί άλ-
λως δεν θα ύπρχε λόγος νάρθω να σας κάνω τέτοιες έξιμολογή-
σεις...

—Όραία!... Όραία!... Σας άκούω!... Έξακολουθήστε!...

—Στην άρχη αυτής της διβλιοθήκης, βρίσκεται ένα μικρό δωμάτιο
πού ο μαρκήσιος το έχει μεταβάλει για μένα σε εργαστήριο και πού θα
χρησιμοποιή και σε σας, Θεέ μου! Άν το θελήσετε... Άν συγκατατεθείτε
να δεχθείτε την πρόταση πού σας έκανα προχτές κι' ερδήτε να δέσετε
τα άδεια βιβλία τού μαρκησιού... Κύριε Βενέδικτε Μασσόν, έχω έμπι-
στοσύνη σε σας και σας τα λέω όλα... Βοηθήστε με... Μόνη μου δεν
μπορώ να έργαστώ με το μαρκήσιο... Άν λοιπόν τα χαλάσω μαζί του...

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζούμε, μα είμαι ακόμα
δέσνη πως θα μς πετάξει έξω από το σπίτι του... Α ο ι ο ν, δ ε ν
μ πο ρ ο υ μ ε ν' α φ ή σ ο υ μ ε τ η ν κ α τ ο ι κ ί α μ α ς χ ω-

... Άν μόνο χάνω το μικρό εισόδημά με το οποίο ζ

(Τὰ δύο παρακάτω γράμματα ἀνοίχτηκαν, κατὰ τὸν πόλεμο, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν λογοκρισίαν, κι' ἀπεστάλησαν κατόπιν στὸν προορισμό τους).

Πρὸς τὸν κύριο 'Ερρίκο Νικέ, ὑπάλληλο τοῦ Παρισινοῦ ἐστιατορίου 'Τὸ χρυσὸ ποντὶ', καὶ ἤδη λοχία στὸ Γαλλικὸ στρατό.

Κύριε 'Ερρίκο, Ὁ ἀπορήσας χωρὶς ἄλλο, γιατί σὰς γράφω ἐγώ, ἡ μικρὴ Μπέρτα, ἡ συνάδελφός σας στὸ ἐστιατόριο ὅπου ἐργαζόσαστε μαζὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο. 'Εσεῖς εἰσαπείρεστέ με' ἐγὼ βοηθοῦσα στὴν κουζίνα. Θυμᾶστε, κύριε 'Ερρίκο; Εἶχατε πολλὴ συμπάθεια γιὰ μένα... Καὶ μολονότι σὰς ἄρεσε πάντα νὰ με πειράζετε, μὰ μέρα, ἔξαφνα, με δάκρυα στὰ μάτια, καὶ με φωνὴ πού ἔτρεμε, μ' ἐξητήσατε με πολλὴν ἐπισημότητα, πὲ γάμο. 'Εγὼ δὲν δέχτηκα τὴν πρότασί σας, μολονότι σὰς ὀρκίζομαι, σὰς υπαπαθοῦσα ἀκριτά, γιατί εἰστε ἕνα τίμιον καὶ πολὺ καλὸ παλληκάρι.

Σὰς εἶπα ὅτι εἶχα δώσει σὲ ἄλλον τὴν καρδιά μου, κι' ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζετε τίποτε ἀπὸ μένα.

Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ λόγια μου σὰς λύπησαν ἀκριτά.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σήμερα ἀναρωτιέμαι τί εἶδους αἰσθημάτων μπορεῖτε νὰ νοιώθετε γιὰ μένα, ἀφοῦ θεωροῦμε Γερμανίδα.

Ξέρετε ὅμως... Μέσα στὴν καρδιά μου κλείνω τὴ Γαλλία, τὴν γλυκεῖά μας Γαλλία, ποὺ κινδυνεύει αὐτὴ τὴ στιγμή.

Σὰς ἔχω πῆ ὅτι κατὰγομαι ἀπὸ τὴ Μιλούζ τῆς 'Αλσατίας, ὅπου ὁ πατέρας μου ἦταν γνωστός ὡς θερμὸς πατριώτης Γάλλος. Βέβαια, εἰμᾶστε ὕψικοι Γερμανοί, καὶ τὰ ὀνόματά μας εἶνε γερμανικά. Δὲν φεύγαμε ἀπὸ τὴν 'Αλσατία, γιατί εἴχαμε ἐκεῖ τὸ μικρὸ μας παλὴδ σπιτάκι, κι' ἕνα κτήμα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν μοναδική μας περιουσία.

Ὁ πατέρας μου ὅμως ἤθελε νὰ με στείλῃ νὰ ἐργαστῶ στὴ Γαλλία, μόνο στὴ Γαλλία...

Κι' ἔτσι, μόλις ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων, μ' ἐστειλε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κερδίσω τὸ φράνκ μου.

Στὴν ἀρχή, πῆρα σ' ἕνα σπίτι ὡς νταγὰ γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅστ' ἐγὼ ἔγινα καμαριέρα. 'Επειτα ἀρρώστησα βαρειά, πολὺ βαρειά, καὶ καθὼς βρέθηκα χωρὶς πένταρο, ἀναγκάστηκα, μόλις ἀνάρωσα, νὰ πάω νὰ ἐργαστῶ ὡς βοηθὸς στὴν κουζίνα ἐνὸς ἐστιατορίου.

Εἰκὲ γνωριστήκαμε καὶ γίναμε φίλοι. Θυμᾶστε... Μόλις ξέσπασε ὁ πόλεμος, ἐσεῖς φύγατε γιὰ τὸ Μέτωπο.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριό μου. 'Όλοι μ' ἀποκαλοῦσαν ἔχθρὸ τῆς Γαλλίας, Γερμανίδα... Καὶ πολλοὶ ἀρχισαν νὰ με ἀποπεικύνουν ὡς κατὰσκοπο. Κατὰπνευσε νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ πάω στὸ ἐστιατόριο.

Τοῦ κάκον ἐκλαίγα κι' ἔλεγα ὅτι ἤμουν Γαλλίδα καὶ βιβὸς... Κανείς δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀκούσῃ. Συγχρόνως, σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἀνησυχούσα τρομερὰ γιὰ τὸν καὶμένο μου, τὸν πατέρα.

Ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι γινόντουσαν συνεχεῖς μάχες κοντὰ στὴ Μιλούζ καὶ σφερόμουν δι' ἑαυτὴν ἄλλοι οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχαν σφάξει τὸν πατέρα μου, γιατί πρὸς τὸν ἐκέρχε. τὴν ἀγάπην του, πρὸς τὴν Γαλλία.

Τέλος, μὰ μέρα με συνέλαβαν Γάλλοι στρατιῶτες καὶ μ' ἔ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΛΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

στείλαν σ' ἕνα «στρατόπεδο αἰχμαλώτων», γεμάτο ἀληθινούς Γερμανοὺς καὶ Αὐστριακοὺς.

Καὶ καθὼς ἐγὼ φώναζα ὅτι εἰμαι 'Αλσατὴ, ὅλοι οἱ «συναχμαλώτοί» μου μ' ἀπέφρυναν ὡς ὑποπτη Γαλλίδα.

Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμαι πολὺ δυστυχισμένη, κύριε 'Ερρίκο. Δὲν ἔχω κανένα ἄνθρωπο νὰ τοῦ πῶ τὸν πόνο μου. Καὶ σκέφτηκα ὅτι μόνο σ' εἰσᾶς μπορῶ νὰ ἐξομολογηθῶ τὰ βάσανά μου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, μολονότι λατρεῖται νὰ σὰς γράνω, ἐν τούτοις δίσταζα...

'Αλλὰ θυμόμουν πόσο με συμπαθοῦσατε καὶ πὼς με εἶχατε ζητήσει σὲ γάμο. 'Ενας ἄντρας δὲν ἀποφασίζει ποτὲ νὰ ζητήσῃ μὴ γυναικα σὲ γάμο, ἂν δὲν τὴν ἔχει πρῶτα κλείσει μέσα στὴν καρδιά του. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Σὰς γράφω λοιπὸν, τέλος, γιὰ νὰ μάθετε τί ἀπόγινω, γιατί θὰ θέλατε ἴσως νὰ τὸ μάθετε.

Εἰμαι συντριμμένη. Ἡ ζωὴ μου εἶνε κατεστραμμένη γιὰ πάντα.

Τί θὰ μπορέσω νὰ κάνω μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Δὲν θὰ με δέχονται πούθενά. Μὰ δὲν με νοιάζει γιὰ τὸν ἐαυτό μου... 'Αλλὰ ὁ μικρός μου Ζάν;... Αὐτὸς τί θὰ γίνῃ;

Ὁ πατέρας μου ὅμως ἤθελε νὰ με στείλῃ νὰ ἐργαστῶ στὴ Γαλλία, μόνο στὴ Γαλλία...

Κι' ἔτσι, μόλις ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων, μ' ἐστειλε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κερδίσω τὸ φράνκ μου.

Στὴν ἀρχή, πῆρα σ' ἕνα σπίτι ὡς νταγὰ γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅστ' ἐγὼ ἔγινα καμαριέρα. 'Επειτα ἀρρώστησα βαρειά, πολὺ βαρειά, καὶ καθὼς βρέθηκα χωρὶς πένταρο, ἀναγκάστηκα, μόλις ἀνάρωσα, νὰ πάω νὰ ἐργαστῶ ὡς βοηθὸς στὴν κουζίνα ἐνὸς ἐστιατορίου.

Εἰκὲ γνωριστήκαμε καὶ γίναμε φίλοι. Θυμᾶστε... Μόλις ξέσπασε ὁ πόλεμος, ἐσεῖς φύγατε γιὰ τὸ Μέτωπο.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριό μου. 'Όλοι μ' ἀποκαλοῦσαν ἔχθρὸ τῆς Γαλλίας, Γερμανίδα... Καὶ πολλοὶ ἀρχισαν νὰ με ἀποπεικύνουν ὡς κατὰσκοπο. Κατὰπνευσε νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ πάω στὸ ἐστιατόριο.

Τοῦ κάκον ἐκλαίγα κι' ἔλεγα ὅτι ἤμουν Γαλλίδα καὶ βιβὸς... Κανείς δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀκούσῃ. Συγχρόνως, σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἀνησυχούσα τρομερὰ γιὰ τὸν καὶμένο μου, τὸν πατέρα.

Ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι γινόντουσαν συνεχεῖς μάχες κοντὰ στὴ Μιλούζ καὶ σφερόμουν δι' ἑαυτὴν ἄλλοι οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχαν σφάξει τὸν πατέρα μου, γιατί πρὸς τὸν ἐκέρχε. τὴν ἀγάπην του, πρὸς τὴν Γαλλία.

Τέλος, μὰ μέρα με συνέλαβαν Γάλλοι στρατιῶτες καὶ μ' ἔ-

ΤΟΥ HENRY DE FORGE

Τὸ εἶχα ἐμπιστευθῇ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο σὲ μὴ παραύνα, ἀλλὰ μισήσεα τότε νὰ τὸ ξαναπαρῶ, καὶ τὸ ἔχω μαζὺ μου στὸ στρατόπεδο τῶν αἰχμαλώτων.

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἔχω μαζὺ μου, γιατί ἂν δὲν τὸ εἶχα ἐδῶ, θὰ τρελλανόμουν...

Σὰς εἶχα κρύψει ἐκεῖ ἕνα παιδί, γιατί ἔ-

μὴν ἔχ' ἕνα «στρατόπεδο αἰχμαλώτων», γεμάτο ἀληθινούς Γερμανοὺς καὶ Αὐστριακοὺς.

Καὶ καθὼς ἐγὼ φώναζα ὅτι εἰμαι 'Αλσατὴ, ὅλοι οἱ «συναχμαλώτοί» μου μ' ἀπέφρυναν ὡς ὑποπτη Γαλλίδα.

Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμαι πολὺ δυστυχισμένη, κύριε 'Ερρίκο. Δὲν ἔχω κανένα ἄνθρωπο νὰ τοῦ πῶ τὸν πόνο μου. Καὶ σκέφτηκα ὅτι μόνο σ' εἰσᾶς μπορῶ νὰ ἐξομολογηθῶ τὰ βάσανά μου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, μολονότι λατρεῖται νὰ σὰς γράνω, ἐν τούτοις δίσταζα...

'Αλλὰ θυμόμουν πόσο με συμπαθοῦσατε καὶ πὼς με εἶχατε ζητήσει σὲ γάμο. 'Ενας ἄντρας δὲν ἀποφασίζει ποτὲ νὰ ζητήσῃ μὴ γυναικα σὲ γάμο, ἂν δὲν τὴν ἔχει πρῶτα κλείσει μέσα στὴν καρδιά του. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Σὰς γράφω λοιπὸν, τέλος, γιὰ νὰ μάθετε τί ἀπόγινω, γιατί θὰ θέλατε ἴσως νὰ τὸ μάθετε.

Εἰμαι συντριμμένη. Ἡ ζωὴ μου εἶνε κατεστραμμένη γιὰ πάντα.

Τί θὰ μπορέσω νὰ κάνω μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Δὲν θὰ με δέχονται πούθενά. Μὰ δὲν με νοιάζει γιὰ τὸν ἐαυτό μου... 'Αλλὰ ὁ μικρός μου Ζάν;... Αὐτὸς τί θὰ γίνῃ;

Ὁ πατέρας μου ὅμως ἤθελε νὰ με στείλῃ νὰ ἐργαστῶ στὴ Γαλλία, μόνο στὴ Γαλλία...

Κι' ἔτσι, μόλις ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων, μ' ἐστειλε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ κερδίσω τὸ φράνκ μου.

Στὴν ἀρχή, πῆρα σ' ἕνα σπίτι ὡς νταγὰ γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅστ' ἐγὼ ἔγινα καμαριέρα. 'Επειτα ἀρρώστησα βαρειά, πολὺ βαρειά, καὶ καθὼς βρέθηκα χωρὶς πένταρο, ἀναγκάστηκα, μόλις ἀνάρωσα, νὰ πάω νὰ ἐργαστῶ ὡς βοηθὸς στὴν κουζίνα ἐνὸς ἐστιατορίου.

Εἰκὲ γνωριστήκαμε καὶ γίναμε φίλοι. Θυμᾶστε... Μόλις ξέσπασε ὁ πόλεμος, ἐσεῖς φύγατε γιὰ τὸ Μέτωπο.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριό μου. 'Όλοι μ' ἀποκαλοῦσαν ἔχθρὸ τῆς Γαλλίας, Γερμανίδα... Καὶ πολλοὶ ἀρχισαν νὰ με ἀποπεικύνουν ὡς κατὰσκοπο. Κατὰπνευσε νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ πάω στὸ ἐστιατόριο.

Τοῦ κάκον ἐκλαίγα κι' ἔλεγα ὅτι ἤμουν Γαλλίδα καὶ βιβὸς... Κανείς δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀκούσῃ. Συγχρόνως, σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἀνησυχούσα τρομερὰ γιὰ τὸν καὶμένο μου, τὸν πατέρα.

Ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι γινόντουσαν συνεχεῖς μάχες κοντὰ στὴ Μιλούζ καὶ σφερόμουν δι' ἑαυτὴν ἄλλοι οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχαν σφάξει τὸν πατέρα μου, γιατί πρὸς τὸν ἐκέρχε. τὴν ἀγάπην του, πρὸς τὴν Γαλλία.

Τέλος, μὰ μέρα με συνέλαβαν Γάλλοι στρατιῶτες καὶ μ' ἔ-

Πρὸς τὴν δεσποινίδα Μπίρτα Ρίτσεστερ, Στρατόπεδο αἰχμαλώτων ἀριθμὸς 27.

'Αγαπημένη μου Μπίρτα, 'Ελαβὼ τὸ γράμμα σου μέσα στὰ χαρτοκόμματα, ὅπου βρισκόμουν τώρα.

Ὁχι, δὲν σὲ ἔλασα... Σὺ συλλογίζομουν πάντα με ἀνησυχία καὶ με ἀγάπη, πιστεύω με. Μπίρτα, σ' ἀγαποῦσα καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα! Τί νὰ σοῦ πῶ; Τί συμβουλή νὰ σοῦ δώσω; Εἰμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀπλόκος καὶ ἀμόρφωτος.

Προσπάθησα νὰ βρῶ τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, καὶ τέλος μοῦ φαίνεται ὅτι βρῆκα κάτι καλὸ.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

'Ενας Γερμανὸς παιδαγωγὸς κατόπιν πολλῶν παρατηρήσεων κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωσι δ' ἡ χαρακτὴρας ἐνὸς παιδιοῦ δὲν ἀποκαλύπτεται καθαρώτερα ὅσο στὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο κάνει τὴ μύτη στὸ μολύβι του. Ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν τὸ παιδί εἶνε ὑπομονητικό, ἀνηπόμονο, σπάταλο, φιλόκαλο, βάνανσο, ἔξυπνο, ἀνόητο καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε.

'Αν ἕνα παιδί, ζύνοντας τὸ μολύβι του, κόβει μεγάλα κομμάτια ξύλου, θὰ πῇ ὅτι εἶνε γενναῖο καὶ δὲν πέφτει σὲ μικροπρέπειες. 'Αν προσπαθεῖ νὰ ξεμυτίσῃ τὸ μολύβι του με τὰ... δόντια του, σημαίνει ὅτι εἶνε χαρῆς ἀκατάστατος καὶ δὲν πολυκοιτίζεται γιὰ ὅτι λέγεται καθαροῦτης. 'Επίσης ἂν προσπαθεῖ νὰ τὸ ζύσῃ με τὰ νύχια του, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει οὔτε καλλισθησία, οὔτε ὑπομονή.

Ἀντιθέτως, ὅταν ἕνα παιδί ζύνει τὸ μολύβι του ἀπομονητικὰ, προσεχτικὰ καὶ με γρήνη ἐπιμέλεια, κάνοντας μὴ μύτη ὁμαλὴ με κανονικὸ σχῆμα, θὰ πῇ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀσφαλὼς καλλιτέχνης στὴ δουλειά του, φιλέργος καὶ ὑπομονητικός.

'Αν, πάλι, σπάσει συχνὰ τὸ μολύβι του χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ ξεμυτίσῃ, θὰ γίνῃ νευρικός. 'Αν δὲν ἀποφασίζει νὰ τὸ ζύσῃ, μολονότι ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη, θὰ γίνῃ τοιγυροῦν. 'Αν τὸ χρησιμοποιεῖ διαρκῶς γράφοντας τ' ὄνομά του ἢ ἄλλες ἀνησυχίας ὅπου τύχῃ, στὰ βιβλία του, στὰ τραπέζια, στὰ καθίσματα, στοὺς τοίχους, στὰ χερσὶα τοῦ πατέρα του, τότε τὸ παιδί αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε ἀπερίσκεπτο, ἀκαλλισθητὸ καὶ σκληρό.

Τὰ ἐμπιστεύθηκα ὅλα ἀμέσως στὸν λοχαγὸ μου, γιὰ νὰ μὴ χάνω καιρό.

Ὁ λοχαγός μου, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ καλὸς, ἐνέκρινε τὸ σχέδιό μου, καὶ μοῦ ἐτοίμασε ἕνα ἔγγραφο, σύμφωνα με τοὺς νόμους. Τὸ χαρτί αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃς μετὰ μερικοῦς μέρες.

Μὲ τὸ ἔγγραφο αὐτό, ἀναγνωρίζω τὸν μικρὸ σου Ζάν, τὸν ἀναγνωρίζω γιὰ δικό μου παιδί. Εἶνε τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ γίνῃ Γάλλος ὁ Ζάν, καὶ μάλιστα ἕνας τίμιος Γάλλος. Κι' ἔτσι, δὲν θὰ εἶσαι δυστυχισμένη σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ. Δὲν εἰμαι παρὰ ἕνας ἀπλὸς ἐργάτης, ἀλλὰ εἰμαι ἐπίσης κι' ἕνας στρατιώτης.

Μπίρτα... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι σ' ἀγαποῦσα καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα... Κι' ἐννοιωθὰ πάντα τὴ μουσικὴ σου λύπη.

Μπίρτα... Ἦθελα νὰ ζήσω ὅλη μου τὴν ζωὴ κοντὰ σ' ἐσένα καὶ στὸν μικρὸ Ζάν.

'Αλλὰ μὴ στενοχωρεῖσαι, ἂν δὲν θὰ τὸ ἤθελες αὐτό... Τὸ σύνταγμα μου φέρνει γιὰ τὸ Βερτέν, γιὰ ἐνίσχυση. Καὶ εἶνε βέβαιο ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσω...

Συγχωρεῖς με, σοῦ γράφω πολὺ βιαστικά, ἐπειδὴ φεύγομε σὲ λίγο.

Φιλῶς μου τὸν μικρὸ Ζάν.

Φιλῶ τὰ χέρια σου.

Εἰ ρ ρ ρ ι κ ο ς Ν ι κ ε ι.

'Απαράιτητον ἀπόκτημα διὰ κάθε βιβλιοθήκη, εἶνε τὸ ἔργον τοῦ γυναικιστοῦ κ. Π. Ν. Δημοπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον « ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ». Τὸ συνιστᾶμεν ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὰ χωριά τῆς Ρωσσίας, ὅπου διατηροῦνται πολλὰ ἀπὸ τὰ παροπαράδοτα ἔθιμα, ὁ γάμος ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται ὅπως γινόταν καὶ ἐπὶ Τσάρου, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν παλὰ γραφικότητά του.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, ὅλο τὸ συγγενολὶ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύμφης τὸ εἰσέρχουν στὸ φαινοπύρι καὶ στὸ γλέντι. Τὴν ἡμέρα δὲ τῆς τεύρεως, ὁ γαμπρὸς με τοὺς φίλους του καὶ με τὰ βιολιά γυρίζει ὅλο τὸ χωριὸ καὶ πετᾷ στὰ παιδιὰ καὶ στὰ κορίτσια πού συναντᾷ, κομμάτια ζάχαρι καὶ γλυκίσματα.

Στὰ χωριά τῆς 'Ισπανίας τὰ ἦθη εἶνε τόσο ἀσχηρὰ καὶ τόσα ἐμπόδια παρεμβάλλονται στὴν ἐπικοινωνία τῶν νηπιῶν, ὥστε ἡ περίοδος τῆς νηπιότητος νὰ καταστῇ γι' αὐτοὺς ἀληθινὸ μαρτύριο. Οἱ γονεῖς ἔχουν τὸ ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ δρῶνουν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Ὁ κομπάρσος ὅμως κι' ἡ κομπάρσα με σολασθὺν στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς παρακαλοῦν νὰ μὴ δρῶσιν πολὺ μακρὴν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, γιὰ «νὰ μὴν ὑποφέρουν τὰ καὶμένα τὰ παιδιὰ»!

Οἱ κομπάρσοι ἐπίσης ἀναλαμβάνουν καὶ τὴς δαπάνης τῆς γαμψίου τελετῆς. Αὐτοὶ πληρώνουν τὸν πατᾶ, τὰ στεφάνια, τὴς λαμπάδες, τὰ γλυκὰ, αὐτοὶ κάνουν τὸ τραπέζι, αὐτοὶ φροντίζουν γιὰ ὅλα.

Στοὺς ἰσπανικοὺς γάμους, ἡ τοῦρτες καὶ τὰ γλυκὰ τοῦ ταφιοῦ εἶνε ἀγνωστα, μικρὰ ὅμως γλυκίσματα, ζαχαρωτὰ καὶ κομφέτα, ἐξοδεύονται ἀφθονά. Ἀπὸ τὰ ζαχαρωτὰ αὐτὰ, μάλιστα, ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ στέλνονται ταχυδρομικῶς καὶ στοὺς φίλους ἢ σὲς φιλικὲς οἰκογένειες, ἢ ὁποῖς δὲν μποροῦσαν νὰ παρευρεθῶν στὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ὁ γάμος στὴ Νορβηγία εἶνε ἐπίσης ἐξόχως γραφικός. Ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύμφη φοροῦν τὴν ἀρχαία ἐθνικὴ νορβηγικὴ ἀμφίεσι καὶ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησίαν γιὰ τὸ στεφάνωμα, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ προσκεκλημένους, οἱ ὁποῖοι φοροῦν κι' αὐτοὶ τὰ γραφικώτατα ἐθνικὰ ἐνδύματά τους. 'Αν ἡ ἐκκλησία εἶνε κάπως μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύμφης, τότε ὅλη ἡ πομπὴ ἀνεβαίνει ἐπάνω σὲ ἀμάξια ἢ σὲ ἄλλα.

Μετὰ τὸ στεφάνωμα, ἀρχίζει ὁ χορὸς στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, με τραγούδια καὶ βιολιά, ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐξακολουθεῖ τὸ γλέντι καὶ πολλὰς φορὲς κρατεῖται τρεῖς μέρες.

Μεταξὺ τῶσων παραδόσεων ἐπαγγελμάτων, τὸ παρακάτω ἀξίζει ἀσφαλὸς, νὰ τοποθετηθῇ στὴν πρώτη σειρά:

'Υπάρχουν δηλαδὴ στὴ Γαλλία ὑπάλληλοι με ἐτήσιον μισθὸ 1.800 φράγκων καὶ με πέντε ἐπὶ τῆς ἐργασίας των, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται «σκυλο-ἐκπαιδευταί». Ἡ δουλειὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶνε νὰ γυρίζουν στοὺς δρό-

μους τοῦ Παρισιοῦ, ἰδίως τὴ νύχτα, νὰ στέκουν κάθε τόσο μπροστὰ στὴν πόρτα κανενὸς σπιτιοῦ, πού τὸ θεωροῦν ὑποπτο καί... ν' ἀρχίζουν νὰ γαυρίζουν. 'Αν ὑπάρχει σκυλὶ στὸ σπίτι ἐκεῖνο, ἐνεργητὰ ἐνέντα τοῖς ἐκατὸ θὰ ἀποκριθῇ στὸ «ἀνθρωπογαυρισμὸ» καὶ τότε ὁ θανατίσιος «σκυλοεκπαιδευτής», σὰν τίμιος ὑπάλληλος, γράφει στὸ σημειωματάριό του τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα κυττᾷε στὰ βιβλία τοῦ δήμου ἂν ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ σπιτιοῦ ἐκεῖνου ἔχει δηλώσει τὸ σκυλὶ του, γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ σχετικοῦ φόρου. 'Αν ὄχι, τότε τοῦ κόβουν ἐνταλμα προστίμου καὶ τὸ παραδίδουν στὴν ἀστυνομικὴ ἀρχὴ γιὰ νὰ τὸ εἰσπράξῃ.

Ὁ 'Αγγλὸς πολιτευτὴς Γκόρ Οὐδλὲϋ, ὁ ὁποῖος ἔχει περηνγηθῇ πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ἀναφέρει μερικὲς νύστιμες ἱστορίες γιὰ τοὺς πιθήκους, στοὺς ὁποῖους ἀποδίδει μεγάλῃ εὐδαισθησία.

Στὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖο τὸν μετέφερε κάποτε ὡς πρεσβευτὴν στὴν Περού, ἦταν καὶ μὴ μαῖμου, τὴν ὁποία ὁ πλοίαρχος ἀγαποῦσε ὑπερβολικά. Ἡ μαῖμου αὐτὴ ἦταν ἕνα συμπαθητικώτατο ζῷον, με τὸ ὁποῖο ὅλο τὸ πλοῖον διασκεδάσε. Μέσα στὸ ἰδιό πλοῖο ἦταν καὶ μὴ κατσίκια, πού τὴν ἀμεγαλὸν κάθε πρωὶ γιὰ τὸν πλοίαρχον. 'Ενα πρωί, λοιπὸν, ἡ μαῖμου ἔδωσε σφιχτὰ τὴν κατσίκαν σ' ἕνα μοχλὸ καὶ τὴν ἔρριψε μέσα σὲ μιά... κάσκα πεζοναυτῶν. Τὴν πιάσανε ὅμως ἐπ' αὐτοφύρω καὶ τὴν ὠδήγησαν ἀπ' αὐτὴ ἐνῶπιον τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ διέταξε νὰ μὴ τὴν ἐξακουτῶσῃ, οὔτε νὰ τῆς ἐκκαμίσῃ πειὰ κανέναν ἐπὶ μὴ βδομάδα.

Ἐχασε λοιπὸν ἡ μαῖμου τὰ χάδια τῆς, στὰ ὁποῖα ἦταν τόσο συνηθισμένη. Μὴν μπορῶντας ὥστόσο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπίστη αὐτὴ ἀλλὰ τῶν διαβόρων τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι τῆς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΑΟ ΣΑΝΚΟ

Ολοι οι κάτοικοι βρισκόντουσαν χωμένοι στις καλύδες τους, ξαπλωμένοι κατάχαμα γυμνοί, και κοιμόντουσαν, ή μάλλον ήσαν βυθισμένοι σε νάρκη, έκμηστοι από τη φλόγα του ήλιου...

Μονάχα μάρξ σε μια καλύδα φτωχική, κάποιος άγρηπνοσς. Ήταν ο Νάο-Σάνκο, ή γυναίκα του φυλάρχου. Μικρούλα και χαριτωμένη, είχε ένα συμπαθέστατο προσωπάκι βελανιδιόχραιο, και στον ώμο της κρατούσε κρεμασμένο ένα ζωφόρο άγοράκι...

Η Νάο περιφέροντοσε τη ζέστη. Καθισμένη πλάι στην πόρτα, ανάδενε με το χέρι της μια ζύμη από άλειμένο κεχρί μέσα σε δύο πέτρινες γαβάθες κι' ο ιδρώτας που κυλούσε στο γυαλιστερό και φλογερό κορμί της, σχημάτιζε επάνω του φαεινούς κι' άχινόβολους λουρίδες...

Σε λιγάκι στήλωσε το αυτί της με προσοχή, κι' έστρεψε κατόπιν το κεφάλι της προς την κατεύθυνση της ζούγκλας. Απογοήτευσις όμως ζωοφάνησε στο παράσημο της μορφής της, κι' ή θλίψη παιρνίδιζε στα μάτια της...

Ναι, έχοσαν ξανά με άδεια χέρια ο σύζυγός της, ο πυγμαίος άρχηγός των λιγοστών εκείνων πυγμαίων, ο καλόκαρδος Μπακόρο. Τόσες φορές της είχε υποσχεθεί ένα λαμπρό τομάρι από πάνθηρα για να το στέψει στο καλύδι της και να σκάσουν απ' τη ζήλεια όλες ή άλλες γυναίκες του χωριού, χωρίς να κατορθώσει τίποτα.

Ο Μπακόρο έφτυγε τα χαράματα για καρτέρι, πεντέξη μέρες τώρα, καθόταν στη ζούγκλα ως το μεσημέρι καρτερώντας μάταια το ποθητό θηρίο κι' όταν πειρά έφοριγε ή ζέστη και λάριαζαν τα άγριμα στίς φωλιές τους, ξαναγύριζε στο χωριό με χέρια πάντα άδειανά...

Πλησίασε και τώρα δειλά τη γυναίκα του, της είπε ένα μονομυριστό «κουντάνα» (καλημέρα) και με χαμηλωμένα μάτια, λές κι' ήταν ένοχος, στάθηκε αντίκρυ της ντροπαλά.

—Τι να σου κάνω, Νάο-Σάνκο;... της είπε σε λίγο. Μήπως για το χατίρι σου δε νινδυνεύω τη ζωή μου κάθε μέρα;... Ποθ' να σε δώ εύχαστημένη, μα το δοξάρι και τα βέλη μου δεν φτάνουν το θηρίο, όταν το αντικρύζω από μακριά άνεσμένος σε κανένα δέντρο... Κάθε υπομονή ακόμη λίγες μέρες... Και σαν έρθει στο χωριό για κασούνι ο λευκός εκείνος φίλος μου που κρατάει στα χέρια του τη βροτή και τ' άστρο-πελέκι, το τομάρι του πάνθηρα θάναι δικό σου στη στιγμή!...

Τα λόγια του ήσαν δειλά και χαμηλόφωνα, κι' ή λαχτάρα του για την Νάο-Σάνκο ξεχείλιζε σ' αυτά με δλοφάνεξη ειλικρίνεια. Μά ή σκληρόκαρδη εκείνη γυναίκα —γυναίκα σαν όλες— δεν καταδέχτηκε να του

ρίξει ούτε καν μια ματιά. Μονάχα τα χέρια της που δούλευαν πιο νευρικά και τό σφιχτά δαγκωμένο χέλι της, φανέρωναν το κρυφό της πείσμα και την πικρή απογοήτευσή της.

Στέναζε βαθειά ο άμοιρος Μπακόρο, της έρριξε μια στεγνή ματιά θλίψεως και λατρείας και τρέπωσε σκυφτός στο καλύδι, διπρασμένος για ξεκούρασι...

Πέρασαν μέρες. Έφτασε κάποτε κι' ή εποχή της περιουλλογής του κασού-σουκ. Κι' ήρθε στο μικρό αυτό χωριό ο έμιορμεσίτης Άρράμπις, ένας ψηλός και τετράγωνος Έγγλέζος με άγαθή καρδιά.

Φιλοξενήθηκε όπως πάντα, στο καλύδι του φίλου του Μπακόρο, κι' όταν το βράδυ ή Νάο-Σάνκο έφτυγε για το πατρικό καλύδι της —για να μείνη χωρίς για τον ξένο— ο Μπακόρο έκμηστοι έστρεψε στον άγαθό του φίλο τον πόνο του και τον καϊμό του...

—Αν μπορούσαμε να σκοτώσουμε τον πάνθηρα, άφέντη, πρόθεσε στα τελευταία, θα σου δώσω όλο το μεριδί μου απ' το κασούνι, με τη μισή τιμή μονάχα... Θέλεις;...

—Όχι... Όχι... Δεν θέλω τέτοιον είδος άμοιβής, για μια τόσο τιποτένια φιλική έκδούλευσις... Έλα, κοιμήσου τώρα για να φύγουμε τα χαράματα... Όσο πιο νύχτα, τόσο καλύτερο για μας!... αποκρίθηκε πρόσχαρος ο Άρράμπις...

Πέταξε από έντυχία ο Μπακόρο και πέρασε τη νύχτα άβυσσος. Τα χαράματα ξεκίνησαν κι' οι δύο τους για τη ζούγκλα, κρατώντας ο Μπακόρο μια πελώρια σφενδόνη κι' ο Άρράμπις το κνηγετικό του όπλο...

—Αντίο, Άρράμπις!... Πεθαίνω!...

—Αντίο, Άρράμπις!... Πεθαίνω!...

Έξαφνα, εκεί που σταμάτησαν για κάποιο αδιάβαστο μονοπάτι και κύταζαν να βρουν κατάλληλο μέρος για καρτέρι, μια τεράστια κίτρινη σκιά σπαρμένη από μαυρές βούλες, τινάχτηκε μ' ένα τήθημα τρομακτικό πάνω απ' τις ψηλές και πυκνές φτέρες και έπεσε πάνω στον δόστουχο πυγμαίο.

Ούρλιαξε κείνος με άνείπωτη φρίκη, καθώς βουρνούσαν αϊμόφυρτος στο νοτισμένο χώμα, κι' ένα μοιάσμα άγωνίας παράλυσε τα νεύρα του Άρράμπις. Μά τα νύχια του θηρίου σπάραν τώρα άνατριχιαστικά τις μελανές σόκλες του πυγμαίου και μουνγκρίσματα άνείπωτου πόνου ξεφύγαν απ' τα φουσκωμένα στήθη του...

Βίαια ξυπνημένος απ' την τραγική του νόρμη ο Άρράμπις, στήριξε σαν άστροπη το όπλο του στον ώμο, σημάδεψε τον άφρισμένο πάνθηρα στη μέση του κεραυνίου και του στείλε κατακέφαλα τόν μολύνειν κεραινό!...

Το θηρίο έκανε δυο-τρεις τούμπες άπειλόμενες στον άέρα, ένας βουρηχμός πνιχτός και λυπητερός σπάραιε τα λαργύρι του και παραδόντας όριστικά τον δυστυχ ή Μπακόρο που ξεφρυγούσε πειά με άγωνία, σωρόιστηκε νεκρό παράμεγα ξερονώντας άφρους και αίμα.

Λαχταρισμένος ο Άρράμπις, έκοψε βίαια μια τούφρα φτέρες και γονάτισε μπρός στον πυγμαίο, για να περιποιηθ ή τις οδοντοίχτες πληγές του. Μά εκείνος, νοιώθοντας κοντά

του, σαν μέσα σε όνειρο δδυνηρό, την παρουσία του φίλου του, άνασηκόθηκε στον άγκάνα του, με υπεράνθρωπη προσπάθεια και μουρμούρισε με άδύναμη φωνή:

—Σκοτώθηκε ο πάνθηρας;...

—Ναι... Σκοτώθηκε!... αποκρίθηκε μηχανικά ο Άρράμπις, κι' έκανε να σκύνη στίς πληγές του αίματοδρεχτού Μπακόρο...

Μά εκείνος τον κράτησε μ' ένα κίνημα άργό, χαμογέλασε θλίβερα, και τραύισε πάνω ποινεμένα:

—Αρκεί... Αρκεί, φίλε μου... Σ' εύχαριστώ!... Οι θεοί μου να σου χάρισουν εύνοχία... Είπε άργά πειά ό,τι και να κήνης για μένα... Για τη Νάο-Σάνκο θέλω να σκεφθής τώρα... Για την άγαπημένη μου γυναίκα... Νά... Θέλω να...

Ένα κύμα μαύρου αίματος βγήκε ορημικά απ' το στόμα του, και πούκωσε για λίγο τη λαλιά. Ένας σπασμός άγωνίας παραμόρφωσε το προσωπό του, κι' άφθονος ιδρώτας έέρεξε το μέτωπό του.

—Θέλω να γδάρω προσεχτικά τον πάνθηρα, ψιθύρισε στο λευκό φίλο του, και... και το τομάρι να το πιάς στη Νάο-Σάνκο... Πι της πής πως της το στέλνω έγώ... Πας κράτησε την ύποσχεσί μου, γιατί... γιατί την άγαπούσα... Αντίο, Άρράμπις... Πεθαίνω... Δώσε τα φίλιά μου και σ' αυτήν και στο παιδί μου... Νάο... Νάο-Σάνκο... Νάο Σάνκο, χάρει για πάντα!...

Η θολή ματιά του, οδυσμένη πειά, καρφώθηκε στη βουρνωμένη ματιά του Άρράμπις, κι' ένω ένα άόριστο μακρύνο χαμόγέλο φώτιζε θαμνά τα κλειδωμένα από αίμα χέλια του, ένας στεγρός σπασμός έσπειλε την άδολη νύχτη του άνάλαφρη για το οδράνιο φτερονόμα της...

Είχε πεθάνει πια εδωχημένος, γιατί κράτησε την ύποσχεσί του!...

Ένας χρόνος πέρασε.

Κι' όταν την έλλη χροιά ξαναπήρε ο Άρράμπις στο

χωριό την ίδια εποχή, για το έμπορό του κασού-σουκ, βρήκε τη Νάο-Σάνκο σε έλλο παλληκαριού καλύδα...

Κι' ένώ το παλληκαριό αυτό, καθισμένο στο κασούφι, διώριζε ένα δοξάρι, οίχοντας στην καλή του ματιές λατρείας, εκείνη ή Νάο-Σάνκο, ξαπλωμένη με νοχέλια στο μογάιο και τραγικό τομάρι του πάνθηρος, που στοίχιζε τη ζωή του άνδρός της, κύταζε μαργιόλικα τον καινούργιο φίλο της, ένώ το σκούρα δάχτυλό της κωνόντουσαν με ήθον στην άπαλή γούνα του θηρίου!...

Είχε ξεχάσει πειά ή άπονη κι' άκαρδη τον φτωχό, τον τραγικό Μπακόρο, πούδωσε το αίμα του, τη ζωή του, για να της χάριση το τομάρι του θηρίου που ποθούσε. Ήταν κι' αυτή ένα θηρίο, μια πάνθηρα, σκληρή και διψασμένη για αίμα, όπως ή πιο πολλές γυναίκες, αλλοίμονο!...

Τα «Παναθήναια» άγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους, έπισως κι' έλκλινες βιβλιοθήκες, εις τιμάς άρκετά ήκανοποιητικές. Γράφατε, άποστέλλοντας σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ο γάμος του με τη βασιλοπούλα της Αιγύπτου. 'Η διχόνοια στα ζώα, γιά χάρι μιάς γυναικάς! 'Ο τερατώδης άδερφός, με τα δυό κεφάλια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σολομών βασιλεύς εν σοφία, στο λαό του 'Ισραήλ. Κι' ή σοφία του ήταν πιο μεγάλη κι' απ' τη σοφία των Αιγυπτίων, πιο μεγάλη απ' όλων των σοφών της γής! Κι' απ' όλες τις γάρες του κόσμου, τα παιδιά των έθνών έτραχαν ν' ακούσουν τη σοφία του μεγάλου βασιλιά.

Μία μέρα, πήγαν να τον συμβουλευθούν, άπειρα πόνες άλλους, και τρία άδελφά, που ήταν ξεκίνησε απ' τη μακρινή πατρίδα τους, απήλθον γιά αυτό. 'Ο πρώτος δεν έβρισκε νόημα καμιά τρωφή. 'Ο δεύτερος δεν είχε πού να ζήσει, του φάρμακωνε τις μέρες της ζωής του.

—Νά πάς στο δάσος! είπε ο Σολομών, στον πρώτο.

—Νά σκληρώ; χαράμια! είπε στο δεύτερο.

—Πήγαινε νάβρεις ένα γύφτο! είπε στον τελευταίο.

Όταν όχησαν απ' το παλάτι, τα τρία άδελφά, θαρρώντας πως ο βασιλιάς είχε κολλήσει τη δυστυχία τους, σκληράζαν ειρωνικά τις άπαντήσεις του.

Ο μεγαλύτερος όμως, πρόσθεσε σε λίγο.

—Τι γάνουμε αν δοκιμάσουμε!... Έτσι θα δούμε τι θα γίνει.

Και τράβηξε για το δάσος. Εκεί, ο έλαιο-ύει είχαν κόψει ένα δέντρο τόσο βαθύ, ώστε δεν μπορούσαν να το φρετώσουν στο κάρρο τους. Έπρεξε, τότε, κι' τους βοήθησε, και κομίστηκε τόσο πολύ, ώστε ο βρωτός του έτρεχε ποτάμι. Όταν γύρισε στο σπίτι του, πεινούσε κι' έφαγε έξω ψωμί, επειδή δεν έβρισκε τίποτ' άλλο. Κι' αυτό το ξεροκόμματό του φάνηκε πιο νόστιμο κι' απ' το νοστιμότερο αλάτι.

Κι' έτσι παραδέχτηκε την άπέραντη σοφία του Σολομώντος.

Το προτιγμένο αυτό το μεγάλο του άδελφό έκανε κι' το δεύτερο ν' άρχισα να ύπνιζε κάθε ποιά, με τα χαράμιατά, όπως του είχε πη ο σοφός βασιλιάς. Τις ώρες λοιπόν που κέρδιζε ύπνωστας νορίτερα, συλλογίζονταν κι' κατάστρωσε ένα σωρό σγέδια στο μυαλό του, σκεπτόταν κάθε λεπτομέρεια πών έπι-πλάτουν με τις όποιες ή καταπιάνονταν κι' ή αυτό τ' άζυνσε τόσο καλά, ώστε δεν πέρασε πολλές κινήσεις κι' από άπυργς που ήταν, έως έλε τις δουλειές του να πηγαίνουν περηνάμα.

Τότε κι' ο τρίτος άδελφός πήγε στο γύφτο. Τον κύταζε που δούλευε, κι' είδε πως μέσα στη φωτιά, μαλάκωνε και λύνιζε και το πιο κλειστό από τα ήδερρα, κι' έπαινε το σχήμα που τούδινε ο γύφτος με τα χυτήματα του. Κι' έτσι κι' αυτός, με τον καλό τον τρόπο του, κι' το προσεχτικ ή μεριμνά του, μάλαζε τη δύστροπη γυναίκα του κι' έκανε να συνωπνήσει στην καρδιά της, ένας καινούργιος έρωτας γ' αυτόν! Και στη τελευταία, την έκανε, ό,τι ήθελε, όπως ο γύφτος έκανε ό,τι ήθελε, το πορνομένο του σίδερο...

Ο Σολομών, ο όποιος, στα ναϊάτα του, είχε έρωταυτή τη Σουλαμίτιδα, δεν παντρεύτηκε από έρωτα, αλλά έκανε ένα γάμο, που νόμιζε πως έξυπνιζούσε τα γενικά του κράτους του συμβαίνοντα. Πήγε γυναίκα του τη Ναυσάρ, ή βασιλοπούλα της Αιγύπτου. Ο Σολομών, ο όποιος είχε γένει, στον Κύριο, έναν υπέροχο λαμπρό ναό, καλότερο, ο ίδιος, σ' ένα σπίτι ταπεινό, γιατί ή κληρονομία σοφός έφει πώς πρέ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

πει να ταπεινώσεται. Η κόρη, όμως, του Φαραώ, τούλεγε ότι εκείνη ήταν μαθημένη να ζή μες στα παλάτια της Αιγύπτου, και τον έπεισε να της γίσει ένα πολυτελέστατο παλάτι.

Αλλά, ένώ τα ζώα των εγχα βοήθησε πρόθυμα, να χτίση το ναό, κουβαλώντας του πέτρες κι' άγκωνάρια, δυστροπούσαν τώρα να τον βοήθησουν, για να χτίση το παλάτι για την ξένη ποιγικήπισσα.

Πρώτος πήγε και τον έρριξε ο έλέφας, και του είπε:

—Εμείς ο βασιλιάς των ζώων, κι' εσύ μ' έζευτελίζεις και με θάνατι να κουβαλώ στη ζωή σου τις πέτρες.

Ο Σολομών φώναζε, τότε, την καμήλα και της είπε:

—Θά κουβαλάς εσύ τις πέτρες του έλέφαντος.

Αλλά κι' ή καμήλα διαμαρτυρήθηκε και του είπε ότι αυτή βοφλούσε το χρέος της απεναντί του, δίνοντας το γάλα της, να το πίνουν οι έργάτες! Κι' ή άγελάδα άνήχησε, με τη σειρά της, λέγοντας κι' εκείνη, πως τούδινε το γάλα της.

Τότε ο Σολομών γύρισε προς το γάιδαρο και του είπε:

—Εσύ θα κουβαλάς τις πέτρες.

Γιά πολλές μέρες, ο γάιδαρος δούλεψε με σκυμμένο το κεφάλι. Έπειτα όμως, γύρισε και είπε της άγελάδας:

—Εγώ πεθάνω απ' την κόουρα! Άλλα δεν τολμά να παραπονέσθ στο βασιλιά! Πες μου, με τι τρόπο να ξεφύγω από αυτή την άγχαρεία!...

—Θά σου πώ, του άπαρήθηκε ή άγελάδα, αλλά κύταξε ή μή με φανερώσει! (Όταν

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΜΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Παράξενα και μυστηριώδη τεχνάσματα κατά τον πόλεμο. Τά περίφημα πλοία—παγίδες. Η τραγωδία του Γερμανικού υποβρυχίου «H—05» στις Άζορες. Τά ψεύτικα ναυάγια κ.λπ.

ΥΡΩ από τα μυστηριώδη, ματικά κατορθώματα των υποβρυχίων κατά τον Εξωπολεμικό πόλεμο έχουν γραφεί μέχρι σήμερα πολυάριθμα βιβλία, μεταξύ των οποίων δεν λείπουν βέβαια κι εκείνα που είναι γεμάτα από πληροφορίες αδοτημένες. Σ' όλη όμως αυτή την τόσο ενδιαφέρουσα, αν όχι συναρπαστική, πολεμική φιλολογία, δεν γίνεται ποτέ λόγος για τα όχι λίγα αλλόκοτα και μυστηριώδη τεχνάσματα τα οποία χειριζόντουσαν ή ναυτικές μονάδες, τόσο για την άμυνα όσο και για την επίθεσή τους: τεχνάσματα τόσο απλά και μάλιστα φανερά, ώστε να φαίνονται σαν παιδαριώδη, τα οποία όμως είχαν μια αφάνταστη αποτελεσματικότητα κατά τις μηχανομαχίες της θαλάσσης και τα οποία παρέμεναν κρυφά καθ' όλη τη διάρκεια των εχθροπραξιών.

Δεν βόσκω ότι είναι ανάγκη να σας κάνω μεγάλο λόγο για τα πλοία εκείνα τα λεγόμενα «παγίδες», όπως το περίφημο «Λόντερερ» και τόσα άλλα, δηλαδή για τα φορητά εκείνα, τα οποία έπαρουσίαζαν εξωτερικώς μια απάτη, κι' ανήκονταν όμως και τα οποία ήταν εξοπλισμένα με ισχυρά κανόνια, κολλημένα με τον πιο επιδέξιο τρόπο. Τα πλοία αυτά είχαν ως σκοπό τον κορονοισμό των υποβρυχίων, τα οποία ποσειδωνόντο από την άθωα ευφάνεια του ποροτηγού και τη ελπίσιν για να το τοσιπύλουν. Όλος ο κόσμος έχει ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτά τα μυστηριώδη πλοία, τα οποία είχαν καταστήσει να γίνονται δ' ορόος κι' ο τόμος των θαλασσών με το ονομαζόμενα κι' ηρωικά τους κατορθώματα.

Ας δούμε όμως καλύτερα και τ' άλλα τεχνάσματα, τα οποία βέβαια είναι λιγότερο γνωστά, πιο απλά, να είναι και πιο αποτελεσματικά, τα οποία υπαγορεύονταν από τα υποβρυχία, ειδικώς κατά τα πρώτα χρόνια του πολέμου, για να ποσειδωνούν εύκολότερα, μέσα στην άκτινα της δράσεώς τους, τα πλοία για να τα τινάζουν στον αέρα με τις τοσιπύλλες τους.

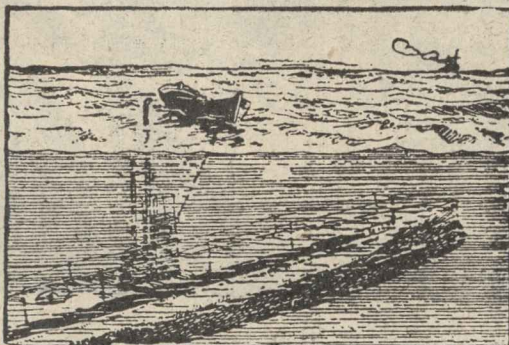
Ίδου ένα απ' αυτά τα τεχνάσματα: στην κορυφή του περισκοπίου, το οποίο έβλεπε από τα κύματα, δέναντε μια βάρκα. Όχι, λίγα πλοία πλησίαζαν αυτή τη μυστηριώδη βάρκα, ή οποία έκοβε το περισκοπείο του υποβρυχίου, με την ιδέα ότι επρόκειτο για τη ναυανσωστική λέμβο κάποιου βυθισμένου πλοίου και φυσικά μετανοούσανε πικρά γι' αυτή την περιέργειά τους ή την εδωσλαχία τους. Το υποβρύχιο τα τοσιπύλλιζε έτσι με όλη την άνειά του...

Άλλοτε πάλι τα πλοία των αμυμάχων ταίχαινε να συναντήσουν κανένα παλινό εθθακοφόρο ή κανένα ιστιοφόρο, το οποίο έβλεπε με κόπο πάνω στα κύματα. Ήταν όμως τίποτα το ύποπτο; Ένας σκυλοπνίχτης με χιλιομπαλιωμένα πανιά και μ' ένα «σοσό» από αξιοσημείους τυχοδιώκτες! Κι' όμως κάτω από το κοίτος του παλιού αυτού καραβιού, έβλεπε κρυμμένο ένα υποβρύχιο, το οποίο συνεδέτο μαζί του τηλεφωνικώς. Έτσι πάντα να έκασφονόνη τις τοσιπύλλες του κατά των πλοίων...

Καμιά φορά ώστόσο έγυριζε ή τύχη, και τότε τα υποβρυχία την είχαν άσχημη, γιατί

ο έχθρος δεν εγκατέλειπε την καταδίωξη, παρά μόνον όταν ήταν βέβαιος πειά ότι είχε καταβυθίσει το τόσο ύπουλο κρυμμένο υποβρύχιο. Μια τέτοια ήταν κι' ή τραγωδία του Γερμανικού υποβρυχίου «H—05», το οποίο καταστράφη τον Αύγουστο του 1915, κοντά στις Άζορες από το Γαλλικό καταδρομικό «Αγκλόν». Το «H—05» ήταν κρυμμένο κάτω από ένα παλιό αλιευτικό πλοίο με Άγγλική σημαία και είχε τοσιπύλλισε όχι λίγα έχθρικά πλοία στην περιοχή αυτή των ακτών της Νοτίου Αφρικής. Είχε όμως την άτυχία να μη πετύχει με την τοσιπύλλη του και το Γαλλικό πολεμικό «Αγκλόν», το οποίο σαν να προαισθάνονταν τον κίνδυνο, πλησίαζε το ύποπτο άγγλικό αλιευτικό με τους συνήθεις ελιγμούς των πολεμικών πλοίων. Η τοσιπύλλη λοιπόν ή οποία εξερχόταν λίγο πιο πέρα από το «Αγκλόν» επρόκειτο αυτή τη φορά το υποβρύχιο. Κι' έτσι το «H—05», ύστερ' από λίγη ώρα, ένταφιαζόταν στα βάθη της θάλασσας, κατεστραμμένο από τις όβιδες του Γαλλικού πολεμικού...

Ο έχθρος σε τέτοιες περιστάσεις ήταν ακούρατος στην άδυσώπητη καταδίωξή του κι' ή φυγή του υποβρυχίου ήταν τρομερά δύσκολη, αν όχι άκατόρθωτη. Άλλοτε πάλι, κι' ειδικώς όταν μια άβραια δεν επέτρεπε μια τέτοια γρήγορη φυγή, το υποβρύχιο ήσαν υποχρεωμένο να παραμείνει κάτω από

Η θάρκα με την οποία προεβλιναν τα υποβρυχία τα συμμαχικά πολεμικά πλοία και τα έβυθιζαν.

την επιφάνεια της θαλάσσης ατέλειωτες ώρες κι' αυτό, τις πιο πολλές φορές, ήταν πολύ επικίνδυνο. Μα και γι' αυτές τις περιπτώσεις δεν άργησε να βρεθεί ένα έξυπνο κι' αποτελεσματικό τεχνάσμα: ένα ειδικό μηχανήμα, με το οποίο ήταν εφοδιασμένο το υποβρύχιο, προκαλούσε πελώριες φουσκάλιδες στην επιφάνεια της θαλάσσης και διένυε μια μεγάλη ποσότητα γάλακτος. Η ευφάνεια των πονοκαλίδων και των κύνων, σκοπού των οποίων ήταν να δείχνουν ότι το υποβρύχιο είχε καταστραφεί από τις κανονιές, εξαπατούσε τόσο τον έχθρο, ώστε στις περισσότερες περιπτώσεις, έκτοτε οι υποβρυχίες, από την επιτυχία του, ένκατέλειπε πειά για πάντα το θέατρο του άγανος.

Μεταξύ των ανακάλυψαν επίσης πολεμικών τεχνασμάτων όλων των εποχών, ένα και το τέταστο της εξαπατήσεως του αντίπαλου σχετικώς με τον αριθμό των πολεμικών δυνάμεων. Και για τα υποβρυχία λοιπόν προσαρτήσαν πάντα να κάνουν τον αντίπαλο να πιστεύει ότι ο αριθμός τους ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον πραγματικό.

Μα το τεχνάσμα αυτό δεν ήταν μόνο ένα. Από τ' Απομνημονεύματα των διαφόρων ναυάρχων, τα οποία έγραψαν αμέσως μετά τον πόλεμο, βλέπουμε ότι τέτοια τεχνάσματα ήταν πολυάριθμα.

Πρώτ' απ' όλα σχεδόν όλα τα έμπλομα κράτη άλλαξαν άκαταπαύτως τα όνοματά των υποβρυχίων τους. Μαζί με τη μετοβολή αυτή των ονομάτων άλλαξαν και τους κυβερνήτες τους και τις πιο πολλές φορές κι' αυτά ακόμα τα πληρώματα! Το αποτέλεσμα τώρα ενός τέτοιου τεχνάσματος να φαντάζεσαι κανείς πολύ εύκολα. Έξι μόνον, δηλαδή μια άπειράγαπητή σύγχυση, ή οποία, με τις συχνές αλλαγές πορείας και τις λανθασμένες πληροφορίες των κατασκοπών, δεν μπορούσε παρά να κάνει τον αντίπαλο να τρέχει και πρό πάντων να έτοιμάζε να κάνει υπερβολικούς ύπολογισμούς για τον πραγματικό αριθμό των εχθρικών υποβρυχίων!...

Υπήρξε μια εποχή (ό τραγικός Άπριλς του 1917) κατά την οποία όλος ο κόσμος πίστευε ότι οι άμεσοι κι' ή θαλασσες ήταν γεμάτες από Γερμανικά υποβρυχία. Παντού, συνεχώς και στα πιο άπομα κρυμμένα σημεία, σημειωνόταν ή παρουσία τους. Κι' όμως, όπως ξέρουμε σήμερα από τα επίσημα έγγραφα του Γερμανικού Ναυαρχείου, τα υποβρυχία του Κάιζερ δεν ήσαν περισσότερα από 300 κι' απ' αυτά πάλι μόνο τα δύο τρίτα διέσχισαν συνεχώς τις θαλάσσες!

Πώς λοιπόν είχε δημιουργηθεί αυτός ο τρομακτικός θρόλος των ανακάλυψαν υποβρυχίων; Με ποιά τεχνάσματα, εκτός από την αλλαγή των ονομάτων, είχαν παλαιασοσθή τόσο καταπληκτικά αυτά τα θαλάσσια τέρατα;

Οι Γερμανοί είχαν βρει έναν έξυπνο τρόπο με τον οποίο, ούτε λίγο ούτε πολύ, είχαν διπλασιάσει τις υποβρυχίες δυνάμεις τους. Είχαν καταφύγει δηλαδή στο εξής περίεργο τεχνάσμα: κάθε υποβρύχιο, εκτός από τον πραγματικό πυρήσκό του, είχε μαζί του κι' έναν... ψεύτικο. Ο ψεύτικος αυτός πυρήσος ήταν φτιαγμένος από λαυράκια κι' ετοποθετείτο πάνω άκριβώς από τον αληθινό. Μ' ένα δε ειδικό μηχανήμα, το οποίο βρισκόταν στο έσωτερικό του υποβρυχίου, ο ψεύτικος αυτός πυρήσος μπορούσε θανατίσει ν' αποσπασθί από τον πραγματικό και με την ίδια ευκολία να ξαναμπί πάλι στη θέσι του. Όταν λοιπόν ένα υποβρύχιο πλησίαζε ένα έχθρικό πλοίο, έβγαζε στην επιφάνεια της θαλάσσης τον ψεύτικο πυρήσκό του, τον άφινε να πλέη άπάνω στα κύματα κι' έφηνε από κοντά του όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Ο ψεύτικος πυρήσος δεν άφινε να γίνη αντίληπτός από τον έχθρο, ή οποίος άμορσος με λύσσα να να καταβυθίσει με τις κανονιές του το... υποβρύχιο, ενώ το πραγματικό υποβρύχιο, έκασφονόνη το πλοίο τήν εξαπατήσι το αντίπαλου του, άναέτο από το αντίθετο μέρος κι' έκασφονόνη άνεσώληπτο έναντι του τις τοσιπύλλες του.

Μ' αυτό το περίεργο δσο κι' εφηνόσσο τεχνάσμα, οι Γερμανοί μια εποχή, από το Μάρτιο ως τον Οκτώβριο του 1915 είχαν έσπασίσει τον πανικό στη Μάχη των υποβρυχίων. Κι' οι ναυαγοί των τοσιπύλλισμένων πλοίων δεν παύσαν φυσικά να βεβαιώνουν όλο τον κόσμο ότι είχαν χτυπηθή συγχρόνως από... δυο έχθρα!

Η μεγάλη επιτυχία των «Παναθηναίων»

'Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)

Όπως είχα εκ του προηγουμένου με βέβαιη, κι' έπιμονή, πολύ συγκινημένος, ο Λένιν μου έβλεπε τότε το σχέδιό του. Μου είπε πως ή δύναμεις που μπορούσε να διαθέσει στη διοίκηση ήσαν περιωραμένες κι' ότι γι' αυτό είχε άναγκασιό να δοή τρεις αντικαταστάτες.

—Τους ξέρετε, επρόσθεσε. Ο Κλέμεντ είναι βέβαια ένας πολιτικός ήρωας, μα δεν άζει καθόλου για τη διοίκηση. Ο Τσιουρούπα είναι άριστος. Όσο για τον Ρί-... και... παραδεχόμυε ότι είναι... για τη διοίκηση, μα θά έπρεπε να τον τοσιπύλίσουμε από κάποιο συμβούλιο της Έθνικής Οικονομίας. Γι' αυτό είναι άπαραίτητο να γίνετε συμπάρεδός μου. Τού είπα τότε ότι ή γραφειοκρατία με στενοχωρούσε άσχημα, μα πιο πολύ στην εργασία μου, αλλά και σ' αυτό το κομισσαριάτο των στρατιωτικών.

—Μπορείτε να συντρίψετε την γραφειοκρατία, μου άπάντησε ζω-... ο Λένιν.

Τού είπα ότι δεν είχα μόνο ήπει μου την κρατική γραφειοκρατία, αλλά και τη γραφειοκρατία του κόμματος, κι' ότι το βάρος όλων των δυσκολιών ήταν ότι ή έλα αυτές γραφειοκρατίες, από κοινού έσπασόντουσαν σε συσπνοήσι με διαφόρους όμύλους, άκατά επιβλόντες στους γαμνατίσι του κόμματος.

Ο Λένιν, έσο μιλούσα, με άκουσε με προσοχή. Όταν τελείωσα έπειτα από μια στιγμή σκέψης, θέσε το ζήτημα καθαρά.

—Όποτε, προτίθεστε, μου είπε, ναρίσετε πόλεμο, όχι μόνον έναντι της γραφειοκρατίας του κράτους, μα κι' έναντι του γραφείου της οργάνωσης της κεντρικής έπιτροπής;

—Άριστα, να γελώ, τόσο άπροσάγγητ' μου φάνηκε αυτή ή έρώ-... τηση. Το γραφείο της οργάνωσης ή κεντρικής έπιτροπής ήταν το πιο άκατορ της οργάνωσης του Στάλιν.

—Ας παραδεχόμυε πως ε'ινε έτσι, τού άπάντησα.

—Ε, λοιπόν, εξακολούθησε ο Λένιν, τα οποία είχαν περικυκλώσει το πλοίο τους!...

Σας άπεκάλυπα λοιπόν με τα παραπάνω μυσικά από τα παράλογα πολεμικά τεχνάσματα, τα οποία ήταν άγνωστα σχεδόν ήτοι σήμερα, μα μπορού να προαίσιω άκόμη ότι κάθε κυβερνήτης είχε και δικό του τεχνάσμα, το οποίο ήξερε να εφαρμόζει με άπρόσμενη επιδεξιότητα την κατάλληλη στιγμή και να κερδίζει τις περισσότερες φορές τον άγωνα. Γι' αυτό άλλωστε όλοι οι κυβερνήτες των γερμανικών υποβρυχίων έγιναν θρυλικοί με τις μυστηριομαχίες τους περιπέτειες και τα ήρωικά τους κατορθώματα, τα οποία προκαλούσαν τον θαυμασμό κι' αυτών άκόμη των έχθρών τους.

Λένιν με φανερά ευχαρίστησι για ή είχαμε δώσει στο ζήτημα την πραγματική του μορφή, σάς προαίσιω συμμαχία έναντι της γραφειοκρατίας γενικώς, κι' έναντι του γραφείου της οργάνωσης ιδιαιτέρως.

—Είπε κολακευτική για μένα, είπα, μια τέμια συμμαχία μ' έναν τόσο άνθρωπο.

Μείνουμε σύμφωνοι με τον Λένιν να ξαναεναντηθώμε για να κωνόσουμε τις λεπτομέρειες της οργάνωσης της ειδικής υπηρεσίας κατά της γραφειοκρατίας. Δεν διασάξω να πώ ότι ο Λένιν, θέτοντας τις βάσεις της υπηρεσίας αυτής, είχε τον άπώτερο σκοπό να μετατρέψη κατά τέτοιον τρόπο τον όργανισμό του κομμουνιστικού κόμματος, ώστε να υποσείσ μια μέρα με τον άντικαταστήσω στην προορεία του συμβουλίου των έπιτροπών του λαού.

Εννοείται ότι ο Λένιν θά κανόνιζε έτσι τα πράγματα ώστε να μη δυσχεραστήση κανέναν από τους στενούς του συνεργάτες για την πιατήρητη προαίτησι που θά έδωχε.

Ο Λένιν νεκρός

για μένα. Για όλους τους φίλους και θεηφούς του στο δύσκολο έργο που άντελεσε, είχε γνώμη ή έζαίρετη ή καλή, αναλόγως των περιστάσεων. Άνεγνώριζε και τις ικανότητες και τις υπηρεσίες που πέφταν στον άγωνα επαναστατική έπαιση ή καλή, αναλόγως των περιστάσεων. Άνεγνώριζε και τις ικανότητες και τις υπηρεσίες που πέφταν στον άγωνα επαναστατική έπαιση ή καλή, αναλόγως των περιστάσεων. Άνεγνώριζε και τις ικανότητες και τις υπηρεσίες που πέφταν στον άγωνα επαναστατική έπαιση ή καλή, αναλόγως των περιστάσεων.

Μά ενώ ο Λένιν ήταν επιφυλάκτης στις κρίσεις του ήπιναντι των ανθρώπων με τους όποιους συνελάμβη, προέκρινε για τον Στάλιν, τον σημεινένο δικτάτορα, δεν κάνει τον κόπο να μετατρέψη ή δριμύτητα των έκφάσεων του. Τον θεωρούσε δόναυρο. Άνθρωπος χωρίς λόγο, ικανό να κατγερσθή τις δυνάμεις που τού έδινε ή θέσι

του στο Κόμμα. Άναγνώριζε βέβαια την άποφασιστικότητα του Στάλιν, το πρακτικό μυαλό του. Συγχρόνως όμως δεν παρέλειπε να υπαγορεύσει την αλήθειά του, τη στενή του αντίληψη, την γυμναστικότητα των τρόπων του και την άπότη έλλειψη ήθικων περιστορών που παρετρήτο σ' αυτόν.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Λένιν είχε καταλήξει στην άποψησι ν' απομακρύνη το Στάλιν από το Κόμμα, φαίνεται όμως ότι ο Στάλιν το κατάλαβε αυτή και σκέφτηκε, για να σταθεροποιήση τη θέσι του, να επεκταίνη την έπιτροπή του ως τη Γεωργία, την ιδιαίτερη πατρίδα του. Ήξερε ότι οι αντιπρόσωποι της άπέραντης αυτής περιφέρειας έξασκούσαν μεγάλη έπίδρασι στο συμβούλιο των έπιτροπών του λαού. Άν λοιπόν τούδε έπαυσε όλος με το μέρος του, θά μπορούσε άσχημα και ν' απέλιξη άκόμη το Κόμμα με μια άπόρρισι και να επόβλη τις άποψεις του. Το δύσχεστο ήταν ότι κατόρθωσε να παρατύει και τον Κλέμεντ και τον Ζηνόβιεφ. Κι'

γιατί του είχε χειροτερέψει. Οι γιατροί τού είχαν άπαγορεύσει και να σηκώνεται άκόμη από το κρεβάτι. Κι' έτσι, ο άρχηγός δεν ήταν σε θέση να κατπολεμήσει άποταλεσματικά τους μακιστάσιους του Στάλιν. Η άπείκνησιν λοιπόν δεν άφινε να πάη γαυένη καμιά ευκαιρία να με δυσφήμησι στο λαό. Άντικειμενικός της σκοπός ήταν, και άν άκόμη ο ίδιος ο Λένιν με όνέλαζε διάδοχό του, να προκαλέσει την αντίδρασι όλων των συντρόφων.

Σ' αυτό το σημείο θρσκήνόντουσαν τα ένδοκαματικά του συμβουλίου των έπιτροπών, όταν πέθανε ο Λένιν, στις 21 Ιανουαρίου 1924. Ο άνακτος στάθηκε γι' αυτόν λύτρωσι από τα σοσιατικά και ήθικά του δάσανα. Από τη στιγμή αλλίστα που δεν μπορούσε πειά να μιλήση, έξ αιτίας της άρρώστιας του, ενώ διατηρούσε όλες του τις πνευματικές δυνάμεις, ή συνάφισή του έξ άδυναμίας του των ταπεινών στα ίδια του τα μάτια. Είγε γίνε νευτικός και όδύμνος. Δεν μπορούσε να υποφέρει τους γιατρούς. Τον πείραζαν το ποστατευτικό ύψος που έπαρναν άπέναντί του και τα όλοφθονα λείματα που τού έλεγαν για να τού δώσουν έλπίδες.

Όσο έννοιωθε τον έαυτό του σε καλή κατάσταση, διάβαζε κανένα ιατρικό σύγγραμμα, ποσειπώντας, όπως έκανε πάντοτε στη ζωή του, να συγγραστή δική του αντίληψη για το ζήτημα που τον άνδιόσεσε. Ο μόνος μακρός που συμπεύθεσε ή Λένιν και τον όπιο έδωλε πάντοτε μ' ευχαρίστησι, ήταν ο φανερός Άλεξάντροβις Γκετις. Θυμάμαι ότι μια μέρα, όταν ο Λένιν έβλεπε μια πόρτη φορ άρρωστος, ρώτησε τον Γκετις.

—Δεν μου λές, γιατρέ μου, ο Λένιν και άν άκόμη γίνε καλός, θά διατρέψη την πνευματική του δικτατορία;

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του και άποκρίθηκε:

—Άν γίνε καλός ή πνευματική εργασία θά τον κοροάξη εύκολότερα, δεν θά άπρόη πειά να σκεφθή με την ίδια έπικαιριό να παρμενέη πάντοτε ένας άκατορ άπομνήστις.

Τα προσηγορευτικά του γιατρού θρσκήναν αλήθεια.

Ο Λένιν έγινε καλός από την πρώτ' του κοίσι, σκεφώθηκε δηλαδή από το κρεβάτι και άρχισε και πάλι να έσώζεται. Ύστερα όλοι από κάθε συμβούλιο του πολιτικού γραφείου, ήταν κορυφαία ταχυκίνητος. Τα γραμματιστικά του προσώπου ήταν γαλαζωμένα, το όλκωμα του όλο και σπασμένο, ή όμοιο του χαμπακισμένου. Με δύο λόγια, θρσκήνη κάποτε ήταν γοργασμένη στο πρόσωπό του. Πολύς σκέψι, ενώ τον έδωλε σ' αυτή την κατάσταση, έλεγα με το μου.

—Ο Λένιν είχε καταδικασμένος! (Άκολουθεί)

1439

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΗ

(Δανικό παραμύθι)
ΤΟΥ KARL EWALD

λίγες ημέρες εγωισμό της και ξανάρχισε να μιλάει τα ίδια απ' την αρχή, κοροϊδεύοντας τον "Ηλιο και περιγελώντας τη Σελήνη!...

Η ιστορία αυτή επαναλαμβάνονταν διαρκώς — αιώνας κι' αιώνας τώρα — ίδια κι' απαράλλαχτη. Στην πληγή και στη μονοτονία του χρόνου, δεν είχαν άλλη δουλειά να κάνουν καλύτερη και διασκεδαστικότερη οι τρεις ήρωες: η Γη, ο "Ηλιος κι' η Σελήνη. Σκότωναν τον καιρό τους διαρκώς, με τα ίδια και τα ίδια, τα άνοστα καπρίτσια τους.

Μα κάποια νύχτα ξαφνικά, ξεπερσάλε στο σκοτεινό στερέωμα ένας σβέλτος και λαμπροτάτος μονασαφίρης. Έρχοταν με γρηγοράδα άστραπής απ' τα άχανη βάθη του ουρανού και διπλάρωσε προκλητικά πλάι στην πανώρη Γη...

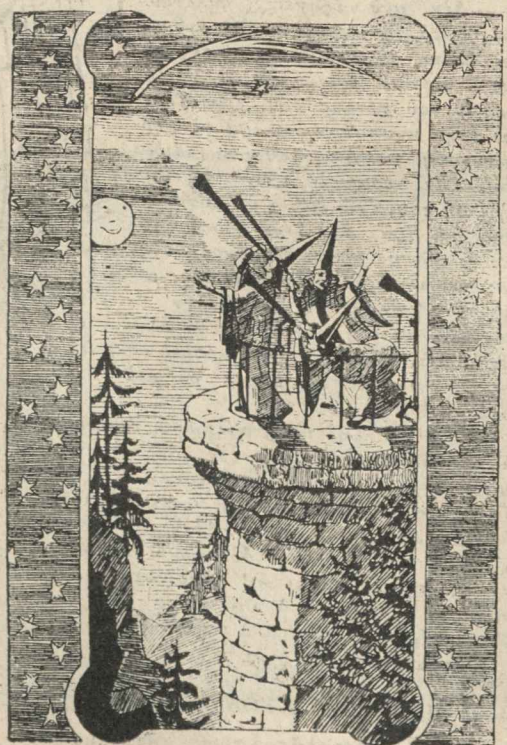
Ήταν λεπτός και λυγρόκορμος, σαν Δον Ζουάν των σαλονιών, φορούσε φανταχτερή και πλούσιου στιλ και το υπέροχο λοφό που στόλιζε το κομψοκίτσο κεφάλι του, ξαπλώνοντας στον ούρανό σαν ροζεττική ουρίτσα παγωνιά...

Λογότεν Κομήτης!... Κατάληκτη η ξεμολισμένη Γη απ' τη θωριά του, σιμά της απύτομα τις συνηθισμένες κοροϊδίες της στην άμοιρη και σκεδωμένη Σελήνη, κι' ανοίγοντας θεώρατο το στόμα της από έκπληξη, κάρφωσε τα θαμπωμένα μάτια της με λαχτάρα στον νέφερο κομάρν έπισκέπτη...

Κι' ενώ η Σελήνη γλυκορούσε παράμερα, απαραίτητη και γεμάτη από ευχάριστα προαισθήματα — πως η σκληρόκαρδη κι' εγωίστρια φιλενάδα της, απασχολημένη με τον καινούργιο παρμαστή της, την άφινε ήσυχη για λίγο στην αγάπη της με τον "Ηλιο — αντίθετα η Γη, κομιστή και λυγιστή, άνοιξε κιόλας προθύμα την άγκαλιά της στον Κομήτη και του μωρουδίστικα παθητικά:

— Καλωσόρισε, άγιο μου!... Σε περιμένα με λαχτάρα... Βαρύθηκα πειρά τις άνοστιές, απόνου του γεροδεκνότητά του "Ηλιου... Δώσε μου ένα φιλάκι!...

Ο κομφιοκέφαλος και νεαρός Κομήτης, κακοσυντησμένος από τόσες κατακτήσεις

Μια φορά κι' έναν καιρό, τότε ακριβώς δεν ξέρουμε κι' εμείς — γιατί κανένας κασμίνας δεν καταδέχτηκε ποτέ να μās φωτίση σχετικά — η Γη έτρεχε στο χάος σαν ένα δαιμονιμένο κοριτσόπουλο...

Έκανε λογιών-λογιών τρέλλες. Στριφογύριζε γύρω απ' τον "Ηλιο, γύρω απ' το παλαιμένο αυτό γεροντοπαλλήκαρο, που άναβε και κόρωνε στη θωριά της. Τη φώναζε αυτός στη φλογισμένη άγκαλιά του, μα πάντα της έδειχνε τον απόφευγε — χαμογελώντας τον όστος προκλητικά — και ό δούτοχος περιοριζόταν τότε να της στέλνη φιλιό καυτερά και γεμάτα από πόθο...

Ναι, τον τυραννούσε άφάνταστα τον καυμένο τον "Ηλιο με τις μαργολιές της, αυτό το τρελλοκόριτσο που λεγόταν Γη. Ή ανεξατησία της και το άπειρο διάστημα μπροστά της, την ένθουσιαζαν σε τέτοιο σημείο, ώστε, για να δείξη την ανέκφραστη χαρά της, στριφογύριζε κι' αυτή γύρω απ' τον έαυτό της με σβέλταδα που σούφρονε ζάλη...

Αις κι' ήταν ένα εδύριστο και άμυαλο γατάκι, που πάσκιζε διαρκώς να τσακώση με τα δόντια τη μικρούλα του ουρίτσα!...

Αυτή λοιπόν η θεόρελλη Γη, που απ' την επιπασσία της περιφρονούσε τη φλογερή άγαπή του δούτοχου "Ηλιου, είχε μια φιλενάδα ανοιχτόκαρδη, καλόψυχη και στενομυή, που λεγόταν Σελήνη...

Η καυμένη η Σελήνη άγαπούσε τρελλά τον "Ηλιο. Όταν τον έβλεπε θλιμμένο απ' τα καμώματα της Γης, τον άνοιγε στη στοργική της άγκαλιά, τον παρηγορούσε για τις πίκρες της μάταιης αγάπης του κι' εκείνος τότε άνακουφιζόταν σε άπιστευτο σημείο...

Εδύτοις τότε η Σελήνη, τον γλυκοφιλούσε διαρκώς, τον κοιμίζει στην άγκαλιά της κι' έχυνόσαλοντας από άμέτρητη χαρά, σκόρπιζε δλόγους της μια λάμψη γλυκειά και ήρεμη...

Μα η Γη, σαν δούτορη και γρινιάρια έρωμένη, κατσούφιαζε τότε και έζαρονε με θυμό τα φρόδια της.

— Είσαι μια άπιστη φιλενάδα!... φώναζε στη Σελήνη. Μου κλέβεις τους φίλους μου! Κι' η Σελήνη, καλόκαρδη, προσχαση, μα και κάπως ειρωνική, άποκρινόταν:

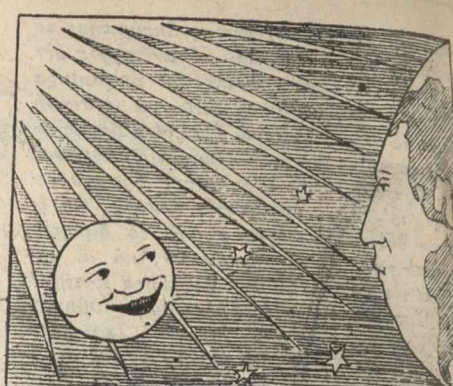
— Τι φταίω, η καυμένη;... Τόν άγατώ τρελλά τον χρυσόμαλλη γερο-"Ηλιο μου... Και μια που εσύ τον διώχνεις, περιφρονώντας τον και τυραννώντας τον, τον συμμαζεύω εγώ με λαχτάρα στην άγκαλιά μου!...

Η Γη άφριζε και πείσμωνε, τότε. Γυνάκα κι' αυτή σαν όλες, ζήλευε και ξεφώνιζε στη Σελήνη:

— Έννοια σου... Έννοια σου, προδότρα της φιλίας μας... Θα σου τόν ξαναπαρά και θα ιδής!

Κι' άμέσως άλλαζε τακτική. Γινόταν θεομή, προκλητική, στοργική και ξεύλιγε άφωνα πά θέληγιά της. Κι' ό γεροπαλαιμένος "Ηλιος, ξεχνούσε παρευθύς τις πίκρες του, ροζετούσαν ξανά απ' τις παγίδες της κακοκέφαλης άγαπημένης της, και παραιτώντας στη μέση την καλόκαρδη Σελήνη, ξανάτρεχε με λαχτάρα ξοπίσω απ' τη τσαχλάνα Γη...

Τότε η άμοιρη Σελήνη χλώμαζε, μικραίνει, γινόταν ή μισή, λές κι' έλυνε σαν το νερό, ημέρα με την ημέρα. Κι' η πεισιπάρδα Γη χαϊρόταν για το καθημερινό μαράκι της φιλενάδας της, ίκανοποιούσε τον πληγωμένο γι

στά άριστοκρατικότερα σαλόνια του λαμπρού Στερεώματος, ψυχράθηκε άμέσως απ' την εύκολη κατάκτηση της πανώρης και στίβαρης έκείνης μεγαλοκοπέλλας. Και με χίλια τσακίσματα και λυγίσματα, της έλεγε: — Ούφ, καυμένη!... Να, πάρε το φιλάκι. Μα γιατί τα πόδια σου και το μέτωπό σου είναι τόσο ψυχρά και παγωμένα;...

Η Γη ταπεινωμένη λίγο, τραύλιζε:

— Δεν είναι τίποτα, χρυσέ μου... Είναι οι πόλοι μου εκεί... Μα μή σε μέλλει, γιατί κι' άγκαλιά μου είναι γλυκιά κι' φλογερή!...

— Έστω... Μα τί διαβολοκαπνός άν είμαι, που βγαίνουν από τα ρουθούνια μου, Μ' έστράβωσαν και μ' έκαψαν!...

Η Γη έγνωισε τότε μια τσουχτερή ριπή. Δοκούνταζε με φούγκα τον "Ηλιο και τη Σελήνη, που άγκαλιασμένοι τρυφερά την κοιτάζαν από μακριά και την κοροϊδούσαν, μα κάπατε όστος τη γλώσσα της κι' από κούνησε:

— Είμαι ένα δλόθεμο κορίτσι... Αλλά μου για σένα άναψε φωτιές στα στήθη μου, κι' η φλόγες τών ήφαιστειών μου άνάβουν και κορώνουν... — Παράξενο κορίτσι είσαι, μα την άλήθεια!... άποκριθήκη σαρκαστικά ό Κομήτης. — Άκουσε... Θα κάνω τώρα μια βολτίτσα, κι' άμα σου δούσουν ή φωτιές ξανά χουαί!...

Η Γη, κατατροπιασμένη πειρά, σωστό κουρέλι στα χέρια του παρπαρουσκμένου έκείνου νεαρού, ένοιωσε το άμα της να δαλάη. Η δλοφάνερες πειρά κοροϊδίες του "Ηλιου και της Σελήνης, την άποτρέλλαναν κι' άρχίστηκε έκδικση σκληρή. Χαμγέλασε λοιπόν ψεύτικα και έλεε στον Κομήτη:

— Πόσο θ' άργήσης στη βολτίτσα σου, χρυσέ μου;...

— Μα... καμιά διακοσαριά χρόνια έάνω-κάτω!... άποκρίθηκε ό Κομήτης σαρκαστικά.

— Έλα... Φίλησέ με τότε μια στιγμούλα, κάνε τη βολτίτσα σου, κι' όταν ξαναφύγεις, θα με βρης όπως με θέλεις!... ξεφώνισε με φανερή λαχτάρα, μα και με κορυή λύσσα η Γη, κι' άνοιξε διάπλατα την δλόθεμη άγκαλιά της...

Και τότε, τότε κάτω απ' τις ειρωνικές ματιές της Σελήνης, που παρακολουθούσε παράμερα με ενδιαφέρον κοροϊδεντικό τη σκηνή, και κάτω έπίσης απ' τα περίεργα κι' έρευνητικά μάτια μερικων ένοχλητικών παρασκιών — από αυτά που η ζωολογία τά λλει "άνθρώπους" και τά όποια βέβαιοντα κολλημένα στη γράη της — κορφής με άνον κοκύνετης και άκαμάρας Γης — έκπληχθηκε γοργό το δράμα...

Ο κομφιοκέφαλος Κομήτης διωρθώθηκε φιλάρεσκα, έκανε μια λυγιστή και χαριτωμένη καυχήλη στον ούρανό, και τσαπίνης, παιχιδιάς, οίχτηκε μ' έμπιστοσύνη στην άγκαλιά της Γης...

Κι' έκείνη, άνήσυχη μήπως και της τόν κλέψει καμιά άλλη, κι' άποφασισμένη να τόν βη νεκρό καλύτερα, παρά ό άλλης άγκαλιά, τόν έσφιξε με θανάσιμη λαχτάρα σε σιδερένια μπράτσα της και τόν σέπασε παρευθύς με τα καυτερά φιλά της...

Έλυνε σαν το κρέι απ' τη μοίρα έ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΤΟΥ JEAN SAMAT

Μόλις φανεί ό δούξ, ό άναφέρη σε σές άποτέλεσμα της άποστολής του. Και με τα πό του κοινοποιήστε άμέσως τη διαταγή της άποστολής στα κτήματά του και να μπει όλο περιούριον εκεί τέσσερα γόβνια. Πήρατε!...

Ήταν από δέκα μέρες έπί τέλους, γύρισε ό δούξ στο Παρίσι. Σκονισμένος, λαττωμένος, τσακισμένος απ' την κορώση τράβης καπ' έλίου στη πλάτη. Έβαζε κατ'πληκτος την πωρία του την άυστηρή απ' τον κύλαρχη, τον άφριζε, σύμφωνα με τη βασική διαταγή, τα άποτέσματα της άποστολής του — και μέσα σε λίγες μέρες έφυγε για τόν τόπο της έξορίας του.

Απ' κει, έστειλε την εϊζή γραπτή άπολογία στον άπολυταρχικό κούριό του, τόν σιδερένιο Βασιλέα "Ηλιο.

— Εύτυχης ή Γαλλία μας, που κυβερνάται τόσο άποφασιστικά απ' τη Θεοκρατική Μεγαλειότητα Σας... Εύτυχης κι' έσας, ό που έχετε υπηκόους σαν κι' εμένα, που σκύβουν όλους προκύνον άπρος στη σωτήρια ιδέα της πατριδας... Και δυό φορές άκούω εύτυχία, όταν υπάρχουν στη Γαλλία εύπαρτοί σαν τόν μακρήνιο ντ' Άρχόν. τόσο πιστοί στον βασιλιά τους, τόσο εύσυνείδητοι στον έρω τους, και τόσο άρρωσμένοι στην πατρίδα τους!...

— Άκού νίκησα γίλιους κινδύνους, κι' άφου τέσσα, χωρίς άπειρητις, θούνη και κήπους κατακρινμένους απ' τόν έγθρό, κατάρσκη έπί τέλους να παρδύσω σίγουρα τις έμπιστευτικές όδηγίες Σας στον στυκάργη ντ' Σάξ. Έπαυα, καθάινοντας απ' την Έξορία της που νικηφόρος και θριαμβευτικής για τά όπλα της εδύσεως του, ξεκίνησα για να έπιστρέψω στο Παρίσι με άπειρες προφυλάξεις...

— Μια μέρα, ενώ κόντευα πειρά να φτάσω στα πόρτα της, κούρσθηκε την πατριδική ταπεινότητα μου μια έθροική περίπολος — που περιουμένη μέσα στα σπείτα κάποιου έγθρου μας γωριού — και με κονήγησε με λυσσαλή και σφιχτή έπαφή, ό άμοιρος έραστής. Τό λυγρό κορμί του άναλόθηκε σε αλάνες φανταχτερές, ή σάρκες του πετροέδωσαν τό διάστημα σαν αερόλιθο δομητικής κι' δλόκληρη από στερέωμα φωτισμένη έκταφικτικά απ' τό θλιβερό έκείνο πυροτέλημα!...

Κι' η Γη άπελπισμένη τώρα, θίλοντας κάπου να ξεπαση, άεπαζε απ' τά μαλλιά την έκαρδομένη στα γέλια φιλενάδα της, νωρή Σελήνη και ούρλιαζε έξω φρενών:

— Ξάσκε, κτερινάρα και μη γελάς!... Άόγινσε πιο τακτικά την καθημερινή δουλειά σου, στριφογύριζε δδόκοπα δλόγους σου, κι' έχω για σένα και για τη γούνα γλαρό της βλέμμα της έδω και άναίσις, τρελλή!...

— Ο γερομακρήνιο ντ' Άρχόν — γιατί εκείνος ήταν — με κούταζε έπίμωρα μια στιγμή, και μούνεψε κατόπι να περιμένω. Υστερα, τρεβώντας απ' τό γέρι τη νεύη γυναίκα πέρασε από μπροστά μου και τρέβηξε για την άλλη άκρη του διαδρόμου...

— Επσρωξέ μια πόρτα και μπήκαν μέσα. Έπσταν τότε σε αυτή μου άνατριχιστική

σα άνάμεσα σε θούνα και δάση...

...Έβδα κι' έπαθα ός έθου να τούς ξεφύγω. Τά έγγραφα που είχα έπάνω μου, θα ήταν καταστρεπτικά για τόν στρατό μας, αν έπσταν στα χέρια του έγθρου. Γι' αυτό, άποφασισμένος να σκοτωθώ καλύτερα, παρά ν' άφρώ να με πιάσουν, μα κι' άποφασισμένος να φτάσω στη Μεγαλειότητα Σας, ανέπτυξα βλη μου τη ναυμυστή, έπικλήσθηκα όλο μου τό κουράγιο, ψυχικό και σωματικό κι' έστειρα από άφάνταστες και σκληρές προσπάθειες, κατώρθωσα έπί τέλους να περάσω τά σύνορα, και να στάσω κουρελιασμένος κι' εξαντλημένος στον πόρνο του γηγάλεου μακρήνιο ντ' Άρχόν...

... Εβρημά βαπίζεις στην πυγή. Κι' όμως ήταν υπέρτατη ανάγκη γάδω κει μέσα κί-πιν, που να με συνοδέψη λίγες ώρες άνάμεσα στις κακοτοπίες εκείνες, ως έθου να ξαναβρεθώ όριστικά σε δόμο άσφαλή...

... Η εξαντλητή όμως α είς τακίτης. Ζάρωσα νηστικό, σε μια σκεπτική γωνία του σταύλου κι' άμέσως ένας ύπνος βαρύς, ληθαργικός και πολύσμος με κυρίεψε. Όταν κάποτε άποφάσισα να ξυπνήσω, κεντρίσμένος απ' τούς δονητρούς σπασμούς, με: Άγριος πείνας!

... Ήταν ή κόση μου, ή γυναίκα εκείνη, κύρια δούξ. Μια βραδεία έπιασα έξωρα στην κίθουσα του πόργου τόν γαμπρό μου, νάχη συνεννόησης ύπνοτες και πολυώρα κρυφολητής με τρεις άδουτικώς άξιωματικούς της κατ'έλης... Παρπαβόλα... Κουφάκουσα... Και βεβαιώθηκα για την προδοσία... Και σφίγγοντα — την ψυχή μου, θύσασα την κόση μου. Έβαψα ζωντανός μέσα στην αίθουσα εκείνη, τους τρεις άξιωματικούς και τόν προδότη της πατρίδας μας γαμπρό μου, γάζοντας την πόρτα και τό μονακίλο παρδύρο... Η κόση μου τρελλάθηκε... Και κάθε βράδυ από κεινη τη βραδεία — περσάν πειρά τρεις ώρες — πών την βάλω εγώ ό ίδιος να πλαγιάση στο κρεβάτι της, περνώ απ' έξω απ' τη κούρα αίθουσα. Κι' ενώ ένώ περσυχόμαι στον Πλάστη μας για την άκαταλήγη φυγή του προδότη, ή κόση μου ή άμοιρη ξεπαίνει σε άπελπισμένα μοιολέγια... Είναι αυτό που άκούσατε, πών από λίγη ώρα... Και τώρα άκούουστε κι'!

... Βουδός, στήλωκα απ' τό τραπέζι. Η γλωμάδα μου ή νεκρική, κι' ή κούρα ή άπορίσπλητη δεν με κρατούσαν. Έπσπε να στάσω όσο πιο γρήγορα άπορούσα, κεντά στη θεοδολαχτη Μεγαλειότητα Σας, και τά τραγικά εκείνα γεγονότα δεν κλόνησαν την άπόφασί μου...

... Άκούουσαν τόν υπεράνωκο μακρήνιο. Βήτικαμε απ' τόν πόρνο, και περπατήσαμε από σίγουρα μονοπάτι ως τά γαζαμύτα. Κι' όταν στάσαμε στην κούρα κάποιου δούρου, ό σιδερέσιος συνοδός μου πτακίτησε, μούδεισε μια μακρινή βουνουσία, και άούσε.

... Βαδίζατε προς την κατεύθυνση αυτήν. Θα γασομώρησθε μια έδωμάδα, ή κορυφή της περισσώτερη, μα θα φτάσετε σίγουρα στο Παρίσι... Ο κάμπος είναι βεβαίως συντομότερος και πιο άνατριχιστικός από πείραμά του, μα είναι γεμάτος από κατακύνους κι' από βουνούς έγθρους. Θα σάς έδωξ έδηγία, μα τί προσωπικό μου α άφριζε μονάχα, γιατί γούρσε πειρά τόν πόρνο βουκολακισμένο και στοιχειωμένο... Όλα καλά!... Κι' ό Θεός που τρεπτατεί: τόν Βασιλέα μας, να συνδύσει και την πορεία της Έξορίας σας... Αίς την ευχή μου, κύρια δούξ!...

... Άόγρησα, Μεγαλειότητα, με φάσω, μα έσβαλα έπί τέλους σίγουρα. Έβαθα άόγγωστα την τιμωρία μου, συμμορφώθηκα παρευθύς με τη διαταγή Σας, αλλά θεοσφρα κατόχον μου να σές αναφέρω τη μεγαλειότη, την υπεράνωκτη φιλοπατρία του μακρήνιο ντ' Άρχόν!...

Ο Λουδοβίκος ΙΔ'. άάκρως από συγκίνηση, μάλς διάβαζε την άνατριχιστική Ανακρίση άμέσως την τιμωρία του δούκου ντ' Πανυβέρ, τόν άέπαζε με τρεις, κι' άποφάσισε να τιμήσει με τόν πιο άσυνήθιστο και κολεκευτικό τρόπο, τόν πρώτο γερομακρήνιο.

Τόν έπσκέφθη μια μέρα στον τραγικό του πόρνο και γονακίζοντας μπροστά του, τού φίλησε εύλαβικά τό γέροκο γέρι του, ενώ ή πολυέσθη σταντητερή άκούουσα του γονακίσε κι' αυτή δακρυσμένη!...

... Άκούουσαν τόν υπεράνωκο μακρήνιο. Βήτικαμε απ' τόν πόρνο, και περπατήσαμε από σίγουρα μονοπάτι ως τά γαζαμύτα. Κι' όταν στάσαμε στην κούρα κάποιου δούρου, ό σιδερέσιος συνοδός μου πτακίτησε, μούδεισε μια μακρινή βουνουσία, και άούσε.

... Βαδίζατε προς την κατεύθυνση αυτήν. Θα γασομώρησθε μια έδωμάδα, ή κορυφή της περισσώτερη, μα θα φτάσετε σίγουρα στο Παρίσι... Ο κάμπος είναι βεβαίως συντομότερος και πιο άνατριχιστικός από πείραμά του, μα είναι γεμάτος από κατακύνους κι' από βουνούς έγθρους. Θα σάς έδωξ έδηγία, μα τί προσωπικό μου α άφριζε μονάχα, γιατί γούρσε πειρά τόν πόρνο βουκολακισμένο και στοιχειωμένο... Όλα καλά!... Κι' ό Θεός που τρεπτατεί: τόν Βασιλέα μας, να συνδύσει και την πορεία της Έξορίας σας... Αίς την ευχή μου, κύρια δούξ!...

... Άόγρησα, Μεγαλειότητα, με φάσω, μα έσβαλα έπί τέλους σίγουρα. Έβαθα άόγγωστα την τιμωρία μου, συμμορφώθηκα παρευθύς με τη διαταγή Σας, αλλά θεοσφρα κατόχον μου να σές αναφέρω τη μεγαλειότη, την υπεράνωκτη φιλοπατρία του μακρήνιο ντ' Άρχόν!...

Ο Λουδοβίκος ΙΔ'. άάκρως από συγκίνηση, μάλς διάβαζε την άνατριχιστική Ανακρίση άμέσως την τιμωρία του δούκου ντ' Πανυβέρ, τόν άέπαζε με τρεις, κι' άποφάσισε να τιμήσει με τόν πιο άσυνήθιστο και κολεκευτικό τρόπο, τόν πρώτο γερομακρήνιο.

Τόν έπσκέφθη μια μέρα στον τραγικό του πόρνο και γονακίζοντας μπροστά του, τού φίλησε εύλαβικά τό γέροκο γέρι του, ενώ ή πολυέσθη σταντητερή άκούουσα του γονακίσε κι' αυτή δακρυσμένη!...

... Άκούουσαν τόν υπεράνωκο μακρήνιο. Βήτικαμε απ' τόν πόρνο, και περπατήσαμε από σίγουρα μονοπάτι ως τά γαζαμύτα. Κι' όταν στάσαμε στην κούρα κάποιου δούρου, ό σιδερέσιος συνοδός μου πτακίτησε, μούδεισε μια μακρινή βουνουσία, και άούσε.

... Βαδίζατε προς την κατεύθυνση αυτήν. Θα γασομώρησθε μια έδωμάδα, ή κορυφή της περισσώτερη, μα θα φτάσετε σίγουρα στο Παρίσι... Ο κάμπος είναι βεβαίως συντομότερος και πιο άνατριχιστικός από πείραμά του, μα είναι γεμάτος από κατακύνους κι' από βουνούς έγθρους. Θα σάς έδωξ έδηγία, μα τί προσωπικό μου α άφριζε μονάχα, γιατί γούρσε πειρά τόν πόρνο βουκολακισμένο και στοιχειωμένο... Όλα καλά!... Κι' ό Θεός που τρεπτατεί: τόν Βασιλέα μας, να συνδύσει και την πορεία της Έξορίας σας... Αίς την ευχή μου, κύρια δούξ!...

... Άόγρησα, Μεγαλειότητα, με φάσω, μα έσβαλα έπί τέλους σίγουρα. Έβαθα άόγγωστα την τιμωρία μου, συμμορφώθηκα παρευθύς με τη διαταγή Σας, αλλά θεοσφρα κατόχον μου να σές αναφέρω τη μεγαλειότη, την υπεράνωκτη φιλοπατρία του μακρήνιο ντ' Άρχόν!...

Ο Λουδοβίκος ΙΔ'. άάκρως από συγκίνηση, μάλς διάβαζε την άνατριχιστική Ανακρίση άμέσως την τιμωρία του δούκου ντ' Πανυβέρ, τόν άέπαζε με τρεις, κι' άποφάσισε να τιμήσει με τόν πιο άσυνήθιστο και κολεκευτικό τρόπο, τόν πρώτο γερομακρήνιο.

Τόν έπσκέφθη μια μέρα στον τραγικό του πόρνο και γονακίζοντας μπροστά του, τού φίλησε εύλαβικά τό γέροκο γέρι του, ενώ ή πολυέσθη σταντητερή άκούουσα του γονακίσε κι' αυτή δακρυσμένη!...

ΤΗ στιγμή εκείνη λίγα ζέσαμε να αποδοκιμάζω, αλλά το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως στάθηκε δυνατότερο από τη φρίκη που μου ανέπνεε ο άπαιστος αυτός άνθρωπος. Τα χέρια μου ήταν δεμένα, δυο σκονισμένα κρατούσαν σφιγμένα τα πόδια μου σε βρασιέλ επιπλά. Βρισκόμουν στην ανάγκη να υφίσταμαι τα φρικτά φιλιά του, το ακάλυπτό του και ωστόσο, δεν είχα χάσει ακόμα τις αισθήσεις μου. "Ο, τι ήταν μοιραίο να γίνει, έγινε. Ύστερα έ κτηνάνθρωπος ξαπλώθηκε κοντά μου. Μα τα αρθρώματα μάτια μου, τα σπληνόμενα άπάνω του, τον φόβισαν. Για μία στιγμή νόμισα πως θα με σκότωνε. Δεν με σκότωσε όμως. Κι' έκανε άσχημα. "Όταν ε να κανείς κακοδούργη, πρέπει να είναι τέτοιος ως το τέλος.

"Ένα είδος συμπόνιας τον κατέλαβε μία μέρα.

—Είσαι χαριτωμένη! μου είπε. Προτιμώ να μη σε σκοτώσω. (Τη ξανακλώδουμε.

—Ίσως, αποκρίθηκα, ίσως, ποιος ξέρει!

—Δεν είσαι, λοιπόν, θυμωμένη μαζί μου; Μπράβο! Έλα να σε λύσω. Θα κουδουνίσουμε.

Και πραγματικά, μ' έλυσε και κάθισα κοντά του. Γιατί να φύγω πια; Το άνεπαυρότατο είχε συμβεί. 'Ο άλλιος αυτός είχε χροή το σώμα μου, με είχε καταστρέψει!...

Τα μάτια μου ήταν σπληνόμενα στα μάτια του. Μ' έπνιγε το μίσος, ή λύσσα για το κακό που μου είχε κάνει. Συλλογίζομουν το παρθενικό μου κορμί που το προσέβλησε, με μία ίσως προσοχή και που μου τμήχε μολύνει. Ένα τέρας είχε βρεθεί στο δρόμο μου και το τέρας αυτό είχε καταστρέψει τη ζωή μου.

—Φράγμα τα μάτια σου, μωρέ, πε άσφρα. Μα παίζουν, θέλω να κοιμηθώ.

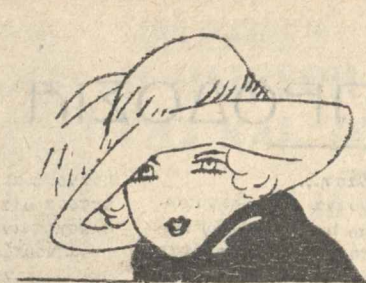
—Καλά, καλά, κοιμήσου του είπα, μη με προσέχεις μίνα.

—Χά, γά, γά! άκούχως. Μωρέ φίλενάουλα που την τέτυχαι Μπράβο μου! Μα δεν κοίμασαι και λίγο γι' αυτό!

Γέλασε ξανά. Γέλασε διασπασμένα και γαλήνια. Είδα με τη φαντασία μου τον εαυτό μου, στο σπίτι μας, στο όραό μας, στί: της λυόφορου "Ο. 'Ο πατέρας μου είχε πεθάνει άφρονώντας με, και εγώ καπομυώρια. 'Η μητέρα μου και εγώ, κινούμενες από πραγματική φιλοφροσύνη, βοηθήσαμε τους δυστυχισμένους, σε τέτοια βαθιά, ώστε ένας θεός μου ανέβη, να μās θέσει υπό άπαύρορη.

'Ο Καμπός, έ καταστρεφεί μου, έμαθε τις καλωσύνης, π.ε. 'Ηταν χαρκόλας, μ' έπ' έλπίνα είχε παρατήσει τη δουλειά.

Ζήτησε τη βοήθειά μου και του τη δώσαμε. Έτσι με γνώρισε και με φοβερή λαχτάρα τον έπιασε για μένα. Θυμάμαι ότι προσηλθόντας τους σκοπούς του μία μέρα που ή μητέρα μου και εγώ του πήγαμε γούστα να να πληρώση το νοίκι του. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του μ' ένα φεύτικο πυρετό, μās έζητησε ότι ε νοικοκύρης του θα τον κατούσε στους δρόμους. Τον λυπήναμε πολύ. Άνοιξα το σάντακι μου και του έδωκα πέντε ή έξη ναπολένια. Τά πήρε και μās ευχαρίστησε, με καθώς μās ευχαριστούσε, μου έφερε μία μπινα γεμάτη

άπο μίαν εξαλλη λαχτάρα.

Πέρασε λίγος καιρός. Μία αέρα που ή μητέρα μου είχε βγει έξω, πήρα ένα σημείωμα, με το οποίο ο Καμπός με παρακαλούσε, με έκατασε να τρέξω άμέσως στο σπίτι του. Βρισκόταν—έγραφε—στα τελευταία του. 'Ο άπνιος έ'χε πάρει τις προφυλάξεις! Σίγουρα είχε μεταμφιεσθεί και είχε δώσει ο ίδιος το σημείωμα στη θυροφύλα του σπεντιού μας, άφου πρώτα είχε διή τη μητέρα μου να φύγει. Στους λογαριασμούς του δεν έπαιζε κηλού έξω. Είχε σκεφθεί πως τις αγγλοεργίες ακς τις κάναμε κρυφα και ότι και στην περίπτωση αυτή δεν θάλεγα—έπως και έγινε—τίποτε σε κανένα. Έτσι με παρέσυρε στην τρώγλη του και με κατέστρεψε.

Τώρα, μετά την καταστροφή μου, το μίσος με έκανε και τώδεκα καθαρά βλ' ούτά. 'Ο Καμπός ήταν άφορισμένος να με σκοτώσει. Θα με σκότωνε με το χασάπικο μαχαίρι που έδωσε πάνω στο τραπέζι. Αυτό το έννοιαβα καλά. Μα να που ή ζωή μου είχε σωθή. Μου τη χάρισε άφου μου ε'χε πάρει ότι πολυτιμότερο έχει ένα κο

ρίτσι στη ζωή.

—Όστε, έτσι λοιπόν, μου είπε άξαφνα, σου άρεσε και σένα ή περιπέτειά μας. Καλά πάλαι εγώ... Έπειδή, δηλαδή, είσαι άστοκράτισσα, θα πη πως είσαι και από μάμαρο;

—Βέβαια, αποκρίθηκα, δεν είμαι από μάμαρο.

—Διάβολε, εσυνέχισε ο Καμπός, άμορφούλα καθώς μου είσαι, θά στενοχωριόσουν με τη μαμάχα σου δίπλα σου πάντα... Τώρα δεν θά στενοχωριέσαι. Και όσο για το μυστικό μας, κανένας δεν θα το μάθει, μικρούλα μου. Λόγω τιμής. Λοιπόν, συμφωνώ.

—Ναι, ναι, μονάχα τώρα εμείς κορομπιμένη, καταλαβαίνεις, θα ήθελα λογικά να κοιμηθώ.

'Ο Καμπός έπαισε πάνω σ' ένα θωρηκέρ έλκινκρόβαντο. Έπαισε κι ενώ πλάι του. Για να κάνει κουράγιο, είχε πη. Κοιμήθηκε άμέσως. Τον άπνισα λίγα λεπτά να κοιμηθεί βαθιά κι' ύστερα άρχισα να γυρίζω και να ξαναγυρίζω πλάι του, άνηλίζοντάς τον, σπρώχνοντάς τον. Τίποτε... Έξαικολοιούδες να κοιμάται σαν ρεθιμένος.

Τότε, στωάφταχα, αέξια το

Τότε, στωάφταχα, αέξια το

Τότε, στωάφταχα, αέξια το

Τότε, στωάφταχα, αέξια το

Τότε, στωάφταχα, αέξια το

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΤΟΥ ΠΟΝΙ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

Ο ΑΒΕΛ

(Μία συναρπαστική αυτοβιογραφία του Γκάρυ Κούπερ, του μεγάλου γιόγου της
όδοσης, ο οποίος θεωρείται ως ο αντιπροσωπευτικώτερος Δόν Ζουάν της εποχής μας)

3847

Θα φορεθούν πολύ κατά το φθινόπωρο τα σκωτσέζικα φορέματα κι' επανωφόρια καθώς είπαμε ήδη. Εάν δεν θέλετε ή δεν μπορείτε να έχετε ένα φορέμα ή επανωφόρι από ύφασμα σκωτσέζικο, τότε φροντίστε να έχετε τουλάχιστον μία γραβάτα ή μία εσάρπα από κορδέλλα ταφτασένη σκωτσέζικη ή γαρνίρετε απλώς το κορμάκι σας εμπρός κι' ένα μεγάλο σκωτσέζικο φάτσο.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Πολλά φθινοπωρινά καπέλλα θα έχουν καλότητα κομμένη στο βάθος έτσι ώστε να φαίνονται τα μαλλιά. Και συχνά τα καλλιά αυτά στο άνοιγμα της καλότητας θα είναι όλο μικρές αποκλίσεις κι' έτσι το καπέλλο θα φαίνεται γαρνιρισμένο με μικρά άρρωδη φτερά.

ΤΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Όμοια κεντήματα από καλλι θα γαρνίσουν τους γιλαβάδες και τις μπαντόνες των φθινοπωρινών μας φορεμάτων.

Ακόμα και σε υφάσματα ελαφρά θα ιδούμε μοτίφ από χρωματιστά καλλι.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Τα κουμπιά τα οποία θα γαρνίσουν τα φθινοπωρινά μας επανωφόρια και κοστούμια, θα είναι τα-

νά μην επιμένω για το ζήτημα του γυμνού. Μήπως δεν μπορούσαμε να παντρευτούμε ύστερ' από μερικά χρόνια;...

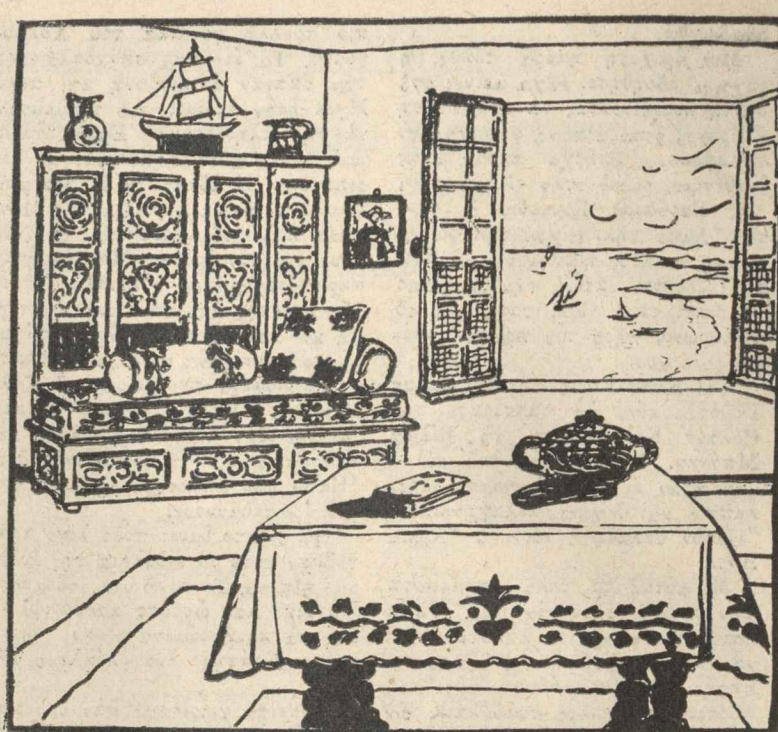
Η Λούπε Βελέζ είναι ο πιο μεγάλος έρωτας της ζωής μου. Δεν θα μπορούσα ποτέ να την ξεχάσω. Εί-νε η μόνη γυναίκα που με αγάπη-σε αληθινά.

Όταν γύριζα το «Μορόκκο» με τη Μάρλεν Ντρεττ, η Λούπε δεν έλειψε ούτε μια ημέρα από το αστόντιον. Η ζήλεια της με είχε άρρωστησει. Ήμουν τόσο κουρα-σμένος κι' από το φίλο, ώστε ό-ταν ο Ρουμπέν Μαρουλιάν με προσέλαβε αμέσως μετά το «Μο-ρόκκο» για το «Σίτυ-Στρίτ», δεν μπόρεσα ποτέ ν' ανθίσω.

Μία ημέρα, που είχα τηρωθεί από το κρεβάτι για να γυρίσω μια σκηνή, σωστάστικα αναστήθη, στη μέση του αστόντιον. Είχα πάει από τις τέσσερες κι' ήταν με-σάνυχτα. Η Λούπε κι' άρπαξε στην αγκαλιά της και με τ' αυτοκίνητό της με μετέφερε στο σπίτι μου. Όλες ή άρρωστες τότε εκδηλώ-θηκαν με μιάς ή χρυσή, ή γαστρι-κός πυρετός, ή γρίπη...

Α! το αγαπημένο μου «άντρα» στη Μοντάνα! Έπί τέλους! Το ξαναβρήκα όταν έγινε καλά. Μά-ζηνον μόνος. Η Λούπε είχε μείνει στο Χόλλυγουντ για να «γυρίσει» το κανονόριο της φίλης. Η μονα-ξιά, ο καθαρός αέρας, η ήσυχία, με δυνάμωσαν γρήγορα. Μά κι' ε-κανα να χάσω τον έρωτά μου. Η Λούπε με έλασε σιγά-σιγά και για να την ξεχάσω κι' εγώ, δεν γύρισα στο Χόλλυγουντ, μόνο έφυ-γα για μεγάλο ταξίδι στην Αριζο-νή. Έβελ κάτω, στις πυθμένες ζούγκλες του Ισμερικού, κοντι-γώντας τ' άγρια θηρία, γιατρούτη-κα για πάντα από τον έρωτα. Κι' από τότε δεν πιστεύω πια στον έρωτα, μιάς γυναίκας.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Τραπεζαρία, στυλ Βρετανίας.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά ή μόδα
το σπύτι, ή κουζίνα, κλπ)

ράγωνα και ζωηρόχρωμα.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Η πιτυρίδα είναι μια πολύ όλη-ρη ασθένεια του δέρματος ή οποία προκαλεί και άρδια και κακιστέ-φαι σιγά-σιγά τα καλλιά.

Η γυναίκες δει, υπέφεραν έλ-λοτε τόσο πολύ όσο οι άνδρες από πιτυρίδα, αλλά από τον καιρό που κόβουν κι' αυτές τα καλλιά τους, υποφέρουν από την επίμονη και κακιστέφαι αυτή πάθηση.

Μόλις αντιληφθείτε ότι έχετε πιτυρίδα, πρέπει αμέ-σως να την καταπολε-μήσετε, γιατί στην ά-ρχή είναι πάντα πιο εύ-κολο να απαλλαγεί κα-νείς από κάθε κακό.

Όταν λούζεστε, να ξεβιδάζετε πολύ καλά τα καλλιά σας, μετά τη σαπουνίσια, με ζ-θονο ζεστό νερό, τρι-βώντας συγχρόνως το δέρμα του κεφαλιού σας.

Και κάθε δυο μέρες να βρέχετε το κεφάλι σας, με τη βοήθεια μιάς θούρτσας, μουσκε-μένης στο εξής υγρό.
Alcool à 90° 300 gr.
Eau distillée 50 »
Ammoniaque 3 »
Ether sulfuri-que 50 »
Alcool de rose 20 »
Nitrat de pilo-earpine 0.50 »

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙ-ΦΟΡΑ.

Μην πάτε σε συναυ-λίες, και σε διαλέξεις, αν έχετε δυνατό όπλ-φορεμάτκι από μπλέ μα-τιούρα.

Μη μιλάτε ούτε χα-ροκάιν, με άσπρη γαρνι-τούρα.

διάκριτα μιάς συνάλης, μιάς δια-λέξεως, ή μιάς παραστάσεως.

Μην κρίνετε την παράσταση ή την μουσική, ενόσω βρίσκεται με-σα στην αίθουσα του θεάτρου. Εάν δεν σας άρεσει, κάτι μόν το χειρο-κροτήσετε. Αυτό φτάνει.

Όταν μιλάτε με κάποιον, μη κοιτάζετε ποτέ άλλον και μάλιστα χαμογελώντας ειρωνικά, γιατί τό-τε μπορεί αυτός ο άλλος να νομί-σι ότι μιλάτε γι' αυτόν.

Σ' ένα κέντρον, μπορείτε να μι-λήσετε σιγά-σιγά με τον παρακαθήμενόν σας πάντως χωρίς να πλε-νετε ύψος μυστηριώδες.

Επίσης δεν επιτρέπε-ται ποτέ να κουφομι-λήσετε με ύποπνη πο-τε, όταν βρίσκεστε σ' ένα σαλόνι.

Εάν σας άρεσει ή τουλάχιστον μιάς κυρίας, μπορείτε να την ρωτή-σετε σε ποιή μοδίστρα την έρωσε, αλλά δεν θα ρωτήσετε ποτέ και πίσω της κόσμια.

ΣΟΥ Α ΛΑ ΚΡΕΜ

Ξεράτε πως γίνονται τα περιφύρα που ή λά κρέμ, τα οποία τόσο α-κρέσουν γι' πρώμας και ζαχαροπλαστική.

Βάζετε σε μιά κα-ταρδία μια λίτρα νε-ρό, τον φλοιό ενός λε-μονιού, και τρεις κου-τάλιες ψιλή ζάχαρη και τ' αφήνετε να βράσουν επί 10 λεπτά.

Κατόπιν αφήνετε το λεμόνι, λιώνετε μέ-σα σε νερό 40 γραμμά-ρια θούτου και είνε-τε μονομιάς μια λίβρα

αλεύρι. Τα γυνάτα όλα μαζί για να τ' ανακατέψετε και τα βρά-ετε επί μερικά λεπτά επάνω στην φωτιά.

Όταν ή ζυμιά θα ξεκολλή-την καταρδία, την βράζετε επί την φωτιά και προσθέτετε πάλι αυτή με το άπυρό και τον και, ένα-ένα, ανακατεύοντας καλά, α-υτά με την ζυμιά, πριν βράσει το επόμενο.

Έπειτα γκαρνίζετε από την ζυμιά μικρούς σφραγγιγούς σωλή-τους τοποθετώντας σ' ένα τμή-τωμένο και μακριά τον ένα από τον άλλον, ως τρία εκατοστά, για-τί θα φουσκώσουν κατά το ψή-σιμο.

Όταν κρυσώσουν τα σωλή, τα γαρνίζετε με κρέμα χτυπη-μένη, ή φουσκώσαν κατά το ψή-σιμο.

Λιώνετε λεπτό γλά-με essence παρενθύνη: και αλείψετε με το μίγμα αυτό το τρίχωμα της επι-γούρας. Τ' αφήνετε να στεγνώ-σει και κατόπιν το χτυπάτε με μι-κρό ραβδόκι.

Έπειτα τινάζετε καλά την γλά-μα, την πουδραρίζετε με πλά την τινάζετε πάλι: και την βραζά-τε.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑ-ΘΕΡΕΣ.

Ξύνετε κίχολιά και γύνετα από επάνω νερό πολύ ζεστό, ανακατέ-οντας διαρκώς. Προσθέτετε πάλι δυνατό ξύδι: και περνάτε το ήμα από ένα λεπτότατο και πολύ κα-ρό πανί.

Πάρνετε κατόπιν λίγο απ την ζυμιά αυτή και καθαρίζετε τους κα-θερές, οι οποίοι γίνονται έτσι λοκάθραυ και γαλιεταίρι.

ΠΩΣ ΣΙΔΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Τα καλλινυ υφάσματα δεν πλέ-ναι να τα σιδερώσετε, ακουμπώ-ντας κατ' εθείαν επάνω τους το σι-δερό, γιατί τότε υπάρχει κίνδυνος να γίνουν σκληρά και να πέσουν μια πολύ άσχημη γυαλιά.

Τα καλλινυ υφάσματα πριν τα σιδερώσουμε, θα τα πεπώσουμε μ' ένα υγρό πανί και θα τα σιδερώ-σουμε μ' ένα σιδερώακι ζεστό.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΚΟΛΟΝΙΑ.

Βάζετε σ' ένα και μισό λίτρο αλ-cool à 86°), τέσσερα γραμμάτια essence θυμάριου, τέσσερα γραμ-μάτια essence λεμονιού, τέσσερα γραμμάτια essence περγανέ-της και τέσσερα γραμμάτια essence κέδρου και τ' αφήνετε να μείνουν επί πέντε ημέρες. Κατόπιν τα μι-κράτε και έτοιμο θα έχετε μια πρώτης τάξεως κολώνια.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝ

Τό Δικηγερικόν Γραφείον κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάκη και Π. Καλαμαριώτου, δέξ-Σταδίου (Μέγαρον Καραπά-νου), αναλαμβάνει την διαχει-ρισιν είσδησεως της φώσεως ύπο-θέσεων — αστικών, ποινικών — δικηγερικών, φερελογικών — αρμοδιότητος είσδησεως Δικα-στηρίων και πάσης αρχής. Α-ριθμός Τηλεφώνου 23-666.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Η κ. Φραγκίσκα Γκαλιν πρὸς τὴν κ. Λουκιανή Μορζή.

«Οὐλγκάτ ... 1933.

«Αὐτὸν, μικρὴ μου Λουκιανή, ἡ εἰδησις πὺν ἔμαθες εἶν' ἀληθινή. Ὁ Ροβέρτος κ' ἐγὼ χωρίζουμε. Καί — μὴν παραξενευτὴς — ξαναπαντρεύομαστε κ' οἱ δύο μας, βρι-σκοντας ὁ καθένας νέα τύχη.

Κανένας μας δὲν εἶνε υπεύθυνος γιὰ ὅτι ἐγίνε, γιὰ ὅτι ἐπροκάλεσε τὸ διαζύγιο. Ἡ μίση ἐρεῖν ἐστὶ τὰ πράγματα, ἡ μοῖρα — ἔπος λέν καὶ στὶς ἀρχαῖες τραγωδίες — ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχή-ματος, πὺν παρ' ὀλίγο νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή...

Θυμάσαι, πέρσι τέτοιον καιρὸ, καθὼς ἐπαίναμε ὁ Ροβέρτος κ' ἐγὼ στὴν ἐξοχὴ τοῦ αὐτοκινήτου, θυμάσαι τὴ συγκρούσιν καὶ τὴν ἀποτέφωσιν τοῦ αὐτοκινήτου;... Αἰπο-τήματα καὶ μόνον μετὰ σαράντα ὀκτὼ ὥρες πάλι στὶς αἰσθήσεις μου, στὴν κλινικὴ τοῦ μᾶς εἶχαν μεταφέρει καὶ τοὺς τρεῖς: ὁ Ροβέρτος, ἐμένα καὶ τὸν σωφρέ. Οἱ δύο ὅμως δὲν εἶχαν πάθει σπουδαῖα πράγμα-τα, καὶ ἐγὼ ἡ δυστυχισμένη...

Ἀ! ἀγαπημένη μου, τί μαρτύριο ἦταν ἐκείνο, σὺν συνήλθῃ, καὶ τί Γολγοθᾶ! Ἄλλωστε, τὸ θυμάσαι καὶ σὺ, γιατί ἐρε-ῖς ὁμῶς κοντὰ μου. Τὰ δύο μου πόδια ἦσαν σπασμένα, τὸνα μου χέρι βγαλμένο καὶ τὸ πρόσωπό μου — ἄχ τὸ πρόσωπό μου! — παραμορφωμένο ἐντελῶς. Κ' αὐτὸ ἦ-ταν γιὰ μένα τὸ φοβερότερο, πραγματικὴ τραγωδία. Νὰ μείνω παραμορφωμένη, ἄ-σημη πειά, γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, ἀποκου-πική σ' ὅλους, ἀκόμα καὶ τὸν Ροβέρτο... Τί φρίκη!...

Εὐτυχῶς οἱ φόβοι μου ἦσαν υπερβολι-κοί.

Χάρε στὴν ἐπιστήμη, ἡ μάλλον χάρις στὴ χειρουργικὴ ἱκανότητα τοῦ ἀντρός σου, μαρὸς σήμερα νὰ βλέπω στὸν καθρέφτη ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο σχεδὸν ἀνέπαφο, χωρὶς ἡ σχεδὸν χωρὶς σημάδι κανένα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἓνα ὄρατο — κολακεύομαι νὰ πιστέω — γυναικεῖο πρόσωπο.

Μόνον αὐτὴ ἡ γυναίκα πὺν βλέπω κατέχοντας στὸν καθρέφτη δὲν μοιάζει καθόλου μ' ἐμένα, ὅπως ἦμουν πρὶν τοῦ δυστυχήματος. Εἶνε μιά γυναίκα καινού-ρια, χαριτωμένη ἀκόμα, ὄρατα καὶ ἑλκυσ-τική. Ἀπόστο τὴν πρώτη μέρα πὺν τὴν εἶδα σὺν καθρέφτη τὴ γυναίκα αὐτὴ, δὲν κα-ταψύσσα οὐτ' ἐγὼ ἡ ἴδια νὰ τὴν ἀναγνω-ρίσω, ν' ἀναγνωρίσω δηλαδὴ τὸν ἐαυτό μου. Σκέψον πὺς γιὰ νὰ μοῦ ξαναφτιά-σουν τὴ μύτη στὴν κλινικὴ ἔκαμαν ἓνα σω-ρὸ λεπτοειδῆς κ' ἐπιδειξιῶτατες μεταμο-ρφοποιήσεις.

Καὶ ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητὴ μου, ἀρχίζει τὸ δράμα. Τὸ κρυφὸ δράμα, τὸ ὁποῖον θύματα ἀδῶα σχεδὸν, εἴμαστε κ' οἱ δύο, ὁ Ροβέρ-τος κ' ἐγὼ.

Ὁ Ροβέρτος! Ἐδείχθηκε στὴν περιστάσι αὐτὴ ἐπιρροή, τέλος! Σπάνιο παραδείγμα τυφροφροῦ, συμπάθειας καὶ καλωσύνης. Ἐκάνεψε αἰσιῶς τὴν ταραχὴ μου καὶ τὴν κομψὴ μου ἀγωνία!

Τὸ πρόσωπό μου, ἀν καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε σχεδὸν κανένα σημάδι, ἦταν πειὰ τὸ πρό-σωπο μᾶς ἄλλης γυναίκας, δὲν ἔμοιαζε μὲ ἐμένα, ὅπως ἦμουν πρὶν. Καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ συνηθίσῃ τὸ καινού-ριο μου πρόσωπο.

Όταν βρισκόταν πειὰ μπροστὰ μου, αἰ-θανόταν ἓνα εἶδος δειλίας, στενωφίας, ταραχῆς. Ἀγωνίζεταν τοῦ κάνω νὰ μὲ ξα-νασυνθίσῃ, νὰ μὲ ξαναβρῇ στὴν καινούργια μου μορφή, νὰ μὲ ἀναδημιουργήσῃ πάλιν ὁ

πὺς ἦμουν πρὶν, ὅπως μ' εἶχε γνωρίσει καὶ μ' εἶχε ἀγαπήσει τόσα χρόνια. Τοῦ ἦμουν σὺν ξένῃ καὶ κοντὰ μου ἐνοιῶθε νάσαι κ' ἐκείνος κάπως ξένος...

Βέβαια, προσπάθησε νὰ κυριαρχήσῃ, νὰ νικήσῃ μέσα τοῦ αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν, μὰ δὲν τὸ κατάφερε καὶ τὸ κατάλαβα ἀπὸ με-ρικὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα μὴ γυναικα δὲν γε-λιέται ποτέ. Στὸ ἐξῆς, λοιπὸν, καίτι θὰ ἦταν ἀλλαγμένο ἀνάμεσὸ μας.

Ἐνοιῶσαμε κ' οἱ δύο γι' αὐτὸ πὺν συ-νέβαινε βαθεῖα λύπη. Μὰ ἡ θλίψη ἡ δική μου ἐθέριεψε ὅταν ἀνακάλυψα μὴ μέρα πὺς ὁ ἀντρός μου, ὁ τόσο πιστὸς ὡς τότε, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται σιγά-σιγά ἀπὸ μένα. Ἐπε-ρὸς ὅμως δόλοκληρες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Χω-ρὶς ἀμφισβόλια, ἐξητοῦσε ἡ βροχὴ κούλας σὲ μιαν ἄλλῃ τὴν γαλήνη τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ ταραχῆς.

Ἐκαὶ τότε μὴ σχετικὴ ἔρευνα πὺν ἀπέ-δειξε βάσμως τὶς ὑποψίες μου. «Μὰ τότε δὲν θὰ μπορούσες νὰ φανταστῆς τὸ ὄνομα τῆς ἀντιπάλου μου. Ἀπορῶ κ' ἐγὼ πὺς μπόρεσα νὰ τὸ μαντέψω... Γιατὶ πρόκει-ται γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου τὴν ἴδια... Ναι, γιὰ τὴ Γενεβιέδη, πὺν ἀγαπούσα τόσο, πὺν τὴν εἶχα χαϊδεμένη, ἐξητοῦσε ἡ βροχὴ τόσες περι-ποιήσεις, ἰδίως ἀφ'ὅτου ἐχόρεψε καὶ πὺν τῆς εἶχα τέτοια ἐμπιστοσύνη!...

Όταν βεβαίωθηκα γιὰ τὸ αἶσθημα πὺν τῆς

Ἐξηγήθηκα μαζί της ἡμερα καὶ με εἰλικρινά...

εἶχε ἐκφράσει ὁ Ροβέρτος καὶ τὸ ὁποῖο ἐκείνη εἶχε ἀρρίξει νὰ συμπεριφραξῇ ἐξηγήθηκα με-ζὺ τῆς ἡμερα καὶ με εἰλικρινά. Κ' ἐκείνη μ' ἐφώτισε κλαίοντας γιὰ τοὺς βαθύτερους, τοὺς μυστικούς λόγους αὐτοῦ πὺν αἰσθήμα-τος τοῦ ἀντρός μου. Κ' ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Ρο-βέρτος μὸς ἐξομολογήθηκε ἀργότερα, κλαί-οντας, πὺς ὁ λόγος πὺν τὸν ἔκαμε νὰ ἐπι-ζητήσῃ τὴν συντροφία τῆς Γενεβιέδης καὶ νὰ βροχὴ κοντὰ τῆς τόσο δέλιγτρο, ὡς νὰ μὴ μπορῇ ὕστερα νὰ ξεκολλήσῃ, ἦταν ἡ με-γάλη τῆς μοιροῖτητα μὲ μένα, δηλαδὴ μὲ μένα ὅπως ἦμουν πρὸ τοῦ δυστυχήματος. Στὸ πρό-σωπο τῆς ἀδελφῆς μου ὁ Ροβέρτος ἐντόνευ-σε καὶ βροχὴ τὴν προτερηνή μορφή μου, ἐκείνη πὺν λαχταροῦσε...

Ἐνα τέτοιο αἶσθημα ἦταν συζυγικὴ ἀπ-στία: Ἡ ἦταν μάλλον ἀπείδειξ τῆς λατρείας τοῦ πρὸς ἐμένα; Εἶχα, λοιπὸν, δικαίωμα νὰ θυμώσω ἐναντίον του; Νὰ σοῦ πὺ τὴν ἀλή-θεια, ἐσυγκινήθηκα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀφροσύνη τοῦ ἀντρός μου πρὸς ἐμένα, πρὸς τὴν πρώτη δηλαδὴ μορφή μου. Μὰ τί τὰ θέλεις; Ἀν ὁ ἀντρός μου ἐλάτρευε ἐμένα στὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ πραγματικότης ἦταν πὺς ἡ

ἀδελφῇ μου ἀπολά-βαινε τὴ λατρεία του...

Τί μπορούσα νὰ κάμω; Νὰ τοὺς χωρίσω καὶ νὰ ξαναπάρω πίσω τὸν ἀντρά μου; Ἦταν ἀργά πειά κ' ἐ-γὼ ἦμουν τόσο κουρασμένη, τόσο ἀπογορευ-μένη, τόσο ταλαιπωρημένη!... Εἶχα ἀνάγκη ἐν-θαρρύνσεως...

Αποφάσισα λοιπὸν νὰ φύγω γιὰ μερικοὺς μῆνες, ν' ἀπομονωθῶ καὶ νὰ σκεφτώ ἡσυχώτερα τὴ θέσι μου. Ἐγύρισα λοιπὸν ἐδῶ στὸ Οὐλγκάτ, ὅπου εἶχα νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν ἐπο-χὴ πὺν συνέβη τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχη-μα. Καὶ σιγά-σιγά βροχὴ τὴν ἡρεμία πὺν ζη-τοῦσα. Οἱ παλιοὶ μας φίλοι ἐδῶ κ' ἄλλοι καινούργιοι ἔκαμαν ὅτι μπορούσαν γιὰ νὰ μοῦ διασκεδάσουν τὴ μελαγχολία καὶ τὴν ἀ-πογοήτευσί μου. Κ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς — τὸν ἔξερες καὶ σὲ λίγο θὰ σοῦ πὺ τ' ὄνομά του — ἐδείχθηκε τόσο λεπτὸς, τόσο καλὸς, τόσο ἀφροισιμένος καὶ — γιατί νὰ τὸ κρύψω; — τόσο αἰσθηματικὸς σὲ μένα, ὡς νὰ ἐνοιῶσα κ' ἐγὼ βαθεῖα συμπάθεια γι' αὐτὸν καὶ σὲ λίγους μῆνες θά... Μὰ μὴν τὸ πῆς κανενὸς. Εἶνε μυστικὸ ἀκόμα.

Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητὴ μου; Ἐνοιῶθα τόσο ἔρημο τὸν ἐαυτό μου, τόσο ἐγκαταλε-λειμμένο, ἀσθανόμον τέτοια ἀνάγκη ν' ἀ-γαπήσω καὶ, πρὸ πάντων, ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ ἓνα ἀνθρώπο πὺν νὰ ποθῇ ἐμένα, ἐμένα ὅ-πως εἶμαι σήμερα, μετὰ τὸ δυστύχημα, πὺν νὰ μὲ θέλῃ ὅπως εἶμαι τώρα, πὺν νὰ μὴν ἔξερι πὺς ἦμουν πρῶτα, πὺν νὰ μὲ λατρεῖ χωρὶς ἀναμνήσεις, χωρὶς ὕστεροβόλεια, χω-ρὶς νὰ σκέπτεται ἐκείνη πὺν ἦμουν πρῶτα...

Δὲν εἶχα δικιο, λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, νὰ σοῦ πὺ ὅτι οὐτε ὁ Ροβέρτος, οὐτ' ἐγὼ ἦμα-στε ἀπευθύνοντες γιὰ ὅτι ἐγίνε; Ἐτσι, μὸς μὲ τὶς σωματικὲς πληγὲς τοῦ αὐτοκινητιστι-κοῦ δυστυχήματος, πρόκειται νὰ κλείσουν τώρα καὶ ἡ ἥθικες, αὐτὲς πὺν εἶνε πάντα βαθύτερες καὶ πονιρὸν πολὺ. Ξαναπαν-τρεύομαστε κ' οἱ δύο, ἀναζητώντας τὴ χα-μένη μας εὐτυχία καὶ νὰ εἶσαι βεβαία πὺς θὰ τὴν βροῦμε, ὅπως τὴν ἐλαττωθήκαμε, ὅ-πως τὴν ἐντείνεθήκαμε.

Σὲ φίλῶ
Φραγκίσκα.
ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΣΥΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΕΖΑΝ

Γιὰ τὴ διάσημο Γαλλίδα ἡθοποιὸ Ρεζάν, διηγούνται τὸ ἐξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο:

Μία μέρα, στὶς πρόδες ἐνὸς νέου ἔργου, πὺν δὲν τὸ ἐκτιμῶσε καθόλου, ἡ Ρεζάν ἀ-πῆγγελλε τὸ λόγο τῆς, χωρὶς ὀρεξί, σχεδὸν μὲ τὸ στασιό.

Ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὶς πρόδες, σηκώθηκε ἀπάνω σὲ κάποια στιγμή καὶ φώναξε:

«Α! ὀχι, κυρία Ρεζάν... Δὲν πᾶει ἐτσι αὐτό... Διγὰκι περισσότερο καλὸς, παρακα-λῶ, λιγὰκι περισσότερη ζωή!... Σ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ πρέπει νὰ φαίνεστε πολὺ, πολὺ δυστυ-χημένη... Καταλαβαίνετε;

— Πρέπει νὰ φαίνονται πολὺ δυστυχι-σμένης.

— Μὰ βέβαια...

— Πολὺ ἐνκοιο: Ὁ φαντασθῶ ὅτι παρεν-ρισκομαι στὴν προσπάθειά τοῦ ἔργου σας σὺν ἀπλὸς θεατῆς πὺν πλήρωσε εἰστήριο, κ' ἐ-ται θὰ γίνῃ ἐκείνο πὺν θέλετε.

Κόκκαλο ὁ συγγραφεὺς!

της, κύτταξε χλωμή τον σύζυγό της.

—Λοιπόν, ξεχωστάει;... Άντια;... Πλήξι;... Μελαγχολία;... τη ρώτησε εκείνος με φωνή σαρκαστική.

—Η πριγκίπισσα ξάρωσε τα γραμμένα φρούδια της, σαν να πόνησε μυστικά.

—Ω, γιά το Θεό, Ντιμίτρι!... είπε παραπονετικά. Πάλι ξανάρχισες τις ειρωνείες σου;... Ξέρεις πώς με πληγώνει βαθεία αυτή η τακτική σου!...

Τότε ο πρίγκηψ τής φώναξε απότομα, καρφώνοντας επάνω της τα μαύρα, σιθόβολα μάτια του:

—Μήπως ξμένα δεν με πληγώνει βαθεία η τακτική σου αυτή;... Μήπως εγώ μένω αδιάφορος σ' αυτή την ψυχρότητά σου;... Μήπως δεν με τρώει η έννοια σου, που σε βλέπω διαρκώς κατσουφιασμένη, δυσχεστημένη, βουδ' απ' τη μελαγχολία;... Πού είναι το κρυπτό σου, πού είναι το χαμό σου, πού είναι το Παρίσι;... Πού είναι τ' αμέριστο κι' ευτυχισμένο ύψος σου, πού τόσος με γοήτευε κι' κείτω;... Πού είναι τα παλιά σου χάδια, τα τραγούδια σου τα ευθυμία και τα τσακινίκα παιχνίδια σου;...

—Η πριγκίπισσα αναστέναξε βαθεία, μα πρόλαβε να συγκρατήσει τον στεναγμό της, δαγκώνοντας τα άχρωμα πιά χείλητά της. Μονομύρισε:

—Μην παραξενεύεσαι, Ντιμίτρι... Τι τα θέλεις;... Νά, όσο ήμουν κεί, στο, στην πατρίδα μου, στο όμορφο Παρίσι, ήμουν ευτυχισμένη... Δεν με φρόδιζε καθόλου η ταπεινή καταγωγή μου... Και τα λίγα χρήματα που κέρδιζα, τραγουδώντας δυο-τρία τραγούδια στο καμπαρέ που γνωριστηκαμε μου υπεραρκούσαν για όλες τις ταπεινές μου αξιώσεις στη ζωή... Ένω έδω...

—Ένω έδω;... Τι ένω έδω;... μούγκρισε εξαλλος, ο πρίγκηψ. Αδίκηθηκες ποδοθες έδω;... Σε χτύπησε καμιά καταστροφή, γιατί σούδωσα το όνομά μου;... Ταπεινώθηκες που παραμέρισα νύμφες όνειρομένες, με τα λαμπρότερα όνοματα της Ρωσίας, για να προτιμήσω ξένα;... Τι άλλο σου λείπει, επί τέλους, για νάσαι ευτυχισμένη;... Έχεις πενήντα δυο χωριά στην απόλυτη εξουσία σου, και τριάντα χιλιάδες μουζίκους, που σκύβουν το κεφάλι τους ως τη γη, όταν περνάς μπροστά τους... Μπιζού;... Τοναλέτες;... Χρήματα;... Βαρύσαι και να τα βλέπεις... Πες μου λοιπόν μια και καλή, Δόλα: Τι άλλο θέλεις από μένα;...

—Η πριγκίπισσα χαμήλωσε με υπέριστη άνια τη ματιά της. Τα χείλη της άρχοντο-νήθηκαν, κι' η ξεφουσκισμένη φωνή της μό-

λις άκουγόταν απ' τον εξαλλο σύζυγό της.

—Δεν μου άρέσει ο τόπος, Θεέ μου!... ψιθύρισε. Είναι όλο στέπες άχαρες... Όλο δάση σκοτεινά, που σου βαρύνουν το στήθος σαν άνυπόφορος βραχνάς... Κρύο τρομερό!... Χίονι σχεδόν όλοχρονής!... Ηλιος χαρούμενος και λαμπρός, δεν υπάρχει... Μοναξιά άπερίγραπτη... Κλείσιμο δυο χρόνια τώρα σ' έναν στοιχειωμένο πύργο, χαμένος στη μέση άπεράντων δασών. Κι' άμείλικτη έξορία απ' τον κόσμο κι' απ' την κοινωνία... Σιγότερη ή φωνή της τώρα και τα μάτια της τα γαλαζόχρωμα παιχνιδίζαν απ' το βορρακόμα τους. Ο πρίγκηψ χτύπησε τις ψηλές του μπότες με το μαστίγιο και ξεφώνισε άνυπόμονα:

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν απ' την Πετρούπολη, πώς πρόκειται σε λίγο ο Τσάρος να δώσει την έγκρισή του για τον παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν αυτό γίνει, όταν με συγχωρήσει γι' αυτή την άναρμωση για τους τίτλους μου ένεργεία μου, τότε θ' άνοιχτούν μπροστά μας όλοι μονάχα τα σαλόνια των πιο ένδοξων μεριτανών της Ρωσίας, μα και το ίδιο το αυτοκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Προς χάριν σου έπιασα στη δουλειά μου άπολύτου κυριάρχου μου... Ένω ένω από σένα ζητάω μονάχα λίγη ύπομονή και πε-

—Η Δόλα χαμογέλασε δειλά. Μια ζωηρή κοκκινάδα έβγαζε τα μάγουλά της στο άνοιγμα του νεαρού 'Ιδάν, και τα μάτια της έέχρυσαν, άσυνετα και προδοτικά, όλη τη μυστική λαχτάρα της...

—Όσοσο τα χαμήλωσε, γιατί είδε τη νεαρή χλωμάδα που άπλώθηκε στο πρόσωπο του πρίγκηψ —ό οποίος παρανοήθηκε πού πέρα όρθιος και κεραυνωμένος, την άποδομη μεταμόρφωσή της. Προσπαθώντας λοιπόν να δώσει στη φωνή της μια ψεύτικη σταθερότητα, άποκρίθηκε:

—Τίποτε απ' αυτά δεν συμβαίνει, 'Ιδάν... Μπορεί νάναι λίγο τραχύς ο έξάδελός σου, μα έχει καλή καρδιά και δεν ξεχνά ποτέ μου τί όφειλω σ' αυτόν... Άλλωστε, νευρικότητες δεν λείπουν από κανένα!...

—Ο πρίγκηψ Ντιμίτρι άπάντησε λιγάκι. Τόν άνακούφισαν κάπως τα λόγια της πηνευτικής εκείνης μπαλαρίνας, που τότε έφερενε τ' όνομά του, μα δεν υπάκουσαν να ξεροβιάσουν και τη φριχτή ύπνοια που έρχισε να φυτρώνει από καιρό και να θρηνητώ τώρα τελευταία, στην προπόνηση καρδιά του...

—Όσοσο, προσποιήθηκε κι' αυτός τον ήρεμο, κύτταξε κάπως χαμογελαστά το νεαρό ζευγάρι, που σαν μονοδιαίτη, ίσως, απ' την παρουσία του, δεν ήξερε πώς να φρεσά—έτσι του φάνηκε τουλάχιστον—και τότε βώντας προς την πόρτα, έλεγε με αδιαφορία φωνή:

—Πάω να ρίξω μια ματιά στους σταύλους κι' ύστερα θα κλειστώ στο γραφείο μου για να γράφω μερικά επιστολές... Την ώρα που φρεσάει με είδοποιείτε... Όρεβούνα...

Και βγήκε έξω. Μα πώς έκλεισε πίσω του τη βαριά πόρτα, θά τον φρόδιζε ποιος θά τον άντικρύζε έπειτα την στιγμή. Φαμάκι έβγαζε τα χείλη του, κι' η γροθιάς του σφιχτηκαν με λύσσα...

Σκυφτός, σκιάχτρο για τους άναρμήντους υπηρέτες που παραμέριζαν με τροφή στο πέρασμά του και κολλούσαν σχεδόν στον τώρο των στενόμενων διαδρόμων, έφτασε στην πλακόστρωτη άπείρανη αλλη του πύργου...

—Εκεί δίσται λίγο, 'Εκείνο που σκεπτόταν να κάνει τον άηδίαζε βαθιά κι' άνευ ναυκούσε την άρχοντική ψυχή του. Μα δάιμονας είχε καθήσει πειά γερά στον τώρο χηλό του, κι' ο πρίγκηψ, πνίγοντας με πνία και τον τελευταίο διαταγμό του, έσπευδ άριστέρα...

—Ένοιωσε μια άπείρανη ντροπή, ένοιωσε την προστυχιά αυτού που θά έλεγε. Ναι! Πήγαινε να παραφύλαξη απ' τα παρόθυρα της πριγκιπίσσης, απ' τα στρίφη δεξιά στην αλλη, και να τρέβηξη για τους σταύλους!...

Την στιγμή εκείνη όμως ένα κρυσταμένο γέλιο νεανικό και δροσερό, έφτασε απ' τα αυτιά του και έριξε άμέσως μέσα στο άνάστατο μυαλό του την ύποψια ή την βεβαιοτήτα μάλλον.

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

—Δεν έβλεπαν την ώρα να με ξεφρεσάθουν κι' οι δυο τους!... μονομύρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά κοντά και κλειμένα δενδράκια άδίαςτος κι' ύπνους. Έφτασε σε μια μισογκρεμισμένη σκαλοπατήρα, άντικρυ στο διαμέρισμα της πριγκιπίσσης, σκαρφάωσε με προσφύλαξη τη σκάλα, και κολλώντας το πρόσωπό του στο βολό τζάμι

του παρθύρου, κύτταξε με δίρα...

Δάγκασε το λεπτό μουστάκι του με μαρία. Νότες πιάτου νοσταλγικές, πούθγαιναν απ' το άνοιχτό παρόθυρο, τον δαιμόνιασαν άνέκφραστα, και τρέχοντας στο πλάι νη παρόθυρο, ξεχώρισε καθαρά από κεί το νεαρό ζευγάρι...

—Η πριγκίπισσα καθόταν στο πάνο κι' έπαζε ένα κομμάτι γεμάτο μελαγχολία —στην θλιμμένη, τη σκλαδωμένη της ψυχής—ένω πλάι της όρθος ο 'Ιδάν, ξεφύλλιζε τις νότες...

Τα μάτια του πρίγκηψ βάφθηκαν από αίμα και το κεφάλι του βούιζε. Η άπόστασι δεν τον άφινε να ξεχωρίση καθαρά, μόνον φάντασαν πειά χειροπιαστή ή άτιμία της πριγκιπίσσης. Λίγως άμφιβολία, ήσαν ένοχες ή σχέσεις της με τον 'Ιδάν, γιατί άλλως δεν έξηγιόταν στη φουρουνισαμένη σκηνή του ή τόση οικειότης μεταξέ τους, ή φανερή εύχαρίστηση —σχεδόν εύτυχία— πουνοιουσε τελευταία ή Δόλα στη συντροφιά του νέου κι' αυτή ή παθητική τους επάση εκείνη τη στιγμή. Φανόταν στον τυρλωμένο πρίγκηπα πώς ήταν ο 'Ιδάν γυριστός στον ώμο της γυναίκας του, και πώς

Το δόγμα, τραγικό και κεραυνωδόλο, ξεπασσε Βλαστήησε άπαισία ο πρίγκηψ και τρεβώντας το πιστόλι του, το άδειασε όλό-πια στη ράχη του άτυχου παιδιού!...

Μια τρομερή κραυγή έξέκυσε τον άέρα, και φάνηκε άμέσως στο παρόθυρο ξετρεκλαμένη, ή άμοιρη πριγκίπισσα. Η ματιά της ξεχώρισε άντικρυ της την άγρια μορφή του συζύγου της, κι' ή παραφροσύνη θάλωσε το μυαλό της.

—Καταραμένη!... ούρλιαξε. Φωνή!... Ταν άδωδω... Είμαι άδωα... Μου κρετόδσε πνία συντροφία... Σεχνούσα την κολασμένη μοναξιά μου κοντά του... Δεν έπαυα να αγαπώ... Πεθαίνω, μα καταραμένος νάσαι!... Και ρίχτηκε στο κενό!...

Το κομμάτι της γίνθηκε συντριμμία, καθώς βρόντησε στις πλακές της αλλής, πέφτοντας από τόσο ύψος...

—Ο πύργος είναι στοιχειωμένος τώρα. Γιατί πολλά χρόνια συνέχεια, μετά την πένθημη εκείνη μέρα, ένας άνδρας γιγάντιος, με μακρά μαλλιά και βρώμικα, μπεδεμμένα γένεια, γυρίζει άπνους τη νύχτα στους σκοτεινούς διαδρόμους και στα έρημα δωμάτια. και ούρλιαζε κλαψιάρικα:

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο νεαρός Ιππότης Κοελ ντε Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, στον οποίο όμως ο πατέρας του δεν άφησε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόν, για να κάνει την τύχη του. Έχει μία συστατική επιστολή προς τον Καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανηγυρικό αδελφό του δούκους ντε Γκού, μα αντί να του την πάει άμεσα και να βρει προστασία κοντά του, περνάει τον καιρό του μπροστά στο φεγγίτη της σοφίτας του ξενοδοχείου που μένει, κυττάζοντας κάποιον άντρα που σπύτι. Στο σπίτι αυτό μένει μία ώρασιτάτη νέα, με την οποία ο Ιππότης μας είνε τρελά ερωτευμένος, χωρίς ωστόσο να την έχει πλησιάσει ποτέ... Έκτος όμως από το Μοντωμπάν, είνε τρελά ερωτευμένος με μία άγνωστη και ε διεύδοχος του θρόνου Έρρίκος Β', ο οποίος έχει αναθέσει στον αλφικό του ντε Βίλ και τους μπράβους Κεντενάς και Μπονκασέν, να του τη θρούν με κάθε τρόπο. Επίσης ερωτευμένος μαζί της είνε κι' ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναθέτει σε δύο μοναχούς, το Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πεισιμένους από την άκατανίκητη αυτή λογική ο αδελφός Τιμπώ, φώναζε ένθουσιασμένος:

— Έχουμε ακόμα το δικαίωμα να κρατήσουμε το φτωχό αυτό και μικρό δαλάντιο. Γιατί σκέφτομαι, όπως και σύ, αδελφέ Λουμπέν, ότι αυτή ή λαμπρή, ή άβια, ή εξαίρετη κυρά Άγκαντο, θα άρνηθη να το δεχτή. Έτσι πρέπει να είνε οι άνθρωποι! Δεν πρέπει να δωροδοκούνται με τίποτε!

— Ένώ οι δύο μοναχοί συνθηκολογούσαν έτσι με τη συνείδησή τους, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης έκοβε δόλτες μέσ' στο γραφείο του και έλεγε:

— Αυτή ή άξιολάτρευτη νέα πρέπει να γίνη δική μου.
— Έμεινε μία στιγμή σιωπηλός κι' έπειτα έπροσέθεσε:
— Πρέπει επίσης ο βασιλεύς της Γαλλίας να όνομάζεται Έρρίκος Β'. Είνε ανάγκη να γίνη αυτό το χατίριον!

IV

ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΙΤΗ ΩΣ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Σ' αυτό το διάστημα, ο Ιππότης Μοντωμπάν στεκόταν πάντοτε μπρός στο φεγγίτη της σοφίτας του και καταδρόχθηκε με τα μάτια του στο σπίτι που θροσκόταν στη γωνία των οδών Άγιον Μαρτίνου και Μποντρεοί και για το οποίο ο θαρώνος ντε Βίλ είχε μιλήσει στο διάδοχο Έρρίκο.

Ο υπηρέτης του Λανγκρόν καθόταν πιο πέρα σ' ένα σκαμνί, συμμαζεμένος, έπειτ' από τις άπειλές του κυρίου του. Από το ύψος του παρατηρητηρίου του, ο Μοντωμπάν επέβλεπε τις δύο πόρτες της εισόδου του σπιτιού, τη μικρή και τη μεγάλη. Επέβλεπε πρό πάντων ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος. Όλα τ' άλλα φαινόταν σαν να μη ύπαρχουν γι' αυτόν.

Η ώρα όμως περνούσε, κι' αυτή που παραμόνευε με τόσο επιμονή κι' ύπομονή δεν φαινόταν.

Ο Ιππότης μας νεύριζε, άνησυχούσε και χίλιες ερωτήσεις, ή μία πιο άρηρημένη από την άλλη, ανέβαιναν στο μυαλό του. Μα δεν το κουνούσε καθόλου απ' τη θέσι του. Ήταν πολύ μακριά απ' το να ύπομιστή ο άφελής ερωτευμένος, ότι εκείνη που παραμόνευε με τόσο πείσμα, τον κύτταζε εκείνη τη στιγμή πίσω από τα πολύχρωμα τζάμια του παραθύρου της...

Ήταν μία άξιολάτρευτη κόρη δεκαεφτά χρόνων, ντυμένη μ' ένα απλό φορεμάτκι από λινό λευκό. Τα ένθουσιώδη λόγια που είχε πη για την όμορφιά της ο διάδοχος Έρρίκος δεν ήταν καθόλου ύπερβολικά. Θά ήταν άδύνατο να φαντασθή κανείς όμορφιά πιο συναρπαστική. Έκείνο που χτυπούσε πρό πάντων σ' αυτή ήταν, όπως είχε παρατηρήσει κι' ο διάδοχος, ή άγνότης κι' ή τόλμη που εξέφραζαν συγχρόνως τα χαρακτηριστικά της.

Η νέα κόρη λοιπόν, ή Προμερόζα, — άς την όνομάσουμε έτσι, αφού αυτό το όνομα της έδωσαν ως τώρα οι διάφοροι ήρωές μας — ή Προμερόζα κύτταζε πίσω απ' το παράθυρό της, το νεαρό Ιππότη ντε Μοντωμπάν, ο οποίος ούτε θα μπορούσε να

Στεκόταν ένας νέος εγγενής που δεν φαινόταν περισσότερο από είκοσι χρόνων.

το ύπομιστή καν αυτό. Εκείνη τη στιγμή μάλιστα τα όραμα μάτια της, που είχαν γαλάζιο χρώμα τόσο βαθύ, ώστε φαινόταν σαν να μισόκλεισαν και συλλογίστηκε:

— Η κυρά Άγκαντο μου είνε πως όνομάζεται Κοελ ντε Μοντωμπάν. Κοελ! Πόσο γλυκό είνε αυτό το όνομα!... Και τί περιήγαν γιπάει το Μοντωμπάν!... Κοελ ντε Μοντωμπάν, αυτό το όνομα δεν θα το ξεχάσω ποτέ!... Πόσο το βλέμμα του είνε γλυκό και πώς με πλημμυρίζει με μία συγκίνησι προτογνώριστη!... Πόσο θα είνε περιήγαν δυνατός, γενναίος και τολμηρός!... Ω! Είν' ένας εγγενής κι' άνοητος εύπατρίδης!... Γι' αυτό είμαι βέβαιη!

Και σφίγγοντας τα μικρά λευκά χεράκια της, ενώ το στήθος της νασκακωνόταν μ' αγνότητα και τα μάγουλά της γινόταν σαν πορτοφόλι, πρόσθεσε:

— Και όμως έμένα παραμονεύει έτσι με μία άνεξάντηλη άπαιτη!... Φτωχέ μου νέε!... Θά έχω τη σκληρότητα να του άρνηθώ ένα βλέμμα που τόσο ώρα το περιμένει!... Γιατί είμαι βέβαιη ότι δεν θα άρνηθώ απ' τη θέσι του, αν δεν με δη...!

Και, άναστενάζοντας βαθιά, έπροσέθεσε:

— Άλλοίμονο! Άλλοίμονο! Αυτός ο ώραιος εύπατρίδης δεν είνε γι' μένα! Ποιά είμαι εγώ;... Μία φτωχή νέα που δεν ξέρει τίποτε για την οικογένειά της, που δεν έχει τίποτε... Που δεν έχει ούτε όνομα δικό της... Γιατί αυτό έδνομα Προμερόζα, που μου δίνουν όλοι, δεν είνε όνομα!... Να! Να!... Ο εγγενής και γενναίος Ιππότης ντε Μοντωμπάν δεν μπορεί να είνε γι' μένα... Άς μη τον σκέφτομαι πια!

Μά, ενώ έλεγε: «Άς μη τον σκέφτομαι πια», από μία άντηλα πολύ γυναικεία, χωρίς να ξέρη ίσως κι' ή ίδια τί κάνει, άνοησε το παράθυρο.

Άμέσως τότε εκεί ψηλά, στο φεγγίτη του, ο Μοντωμπάν ένωσε ένα σταυρός τα χέρια του κι' έμεινε έτσι, σε μία άφανη λατρεία, σαν ένας πιστός μπροστά στην Παναγία...

Η Προμερόζα, με τη γοητευτική τόλμη της άδωότητος, ύψωσε προς αυτόν το περιήγαν και άγνό βλέμμα της και τον κύτταζε τίμια στα μάτια. Έπειτα, παρουσιάζοντας από μία άκατανίκητη δύναμη, του χαμογέλασε.

Μα άμέσως συνασθάνθηκε πόσο τολμηρό ήταν αυτό που είχε κάνει. Έγινε κατακόκκινη κι' έκλεισε το παράθυρο.

Η φωτεινή της εμφάνισις δεν είχε κρατήσει ούτε δύο λεπτά. Και όμως ο Μοντωμπάν, αυτή την ευτυχία των δύο λεπτών, την περιμενε περισσότερο από τρεις ώρες...

— Λανγκρόν!... Καλέ μου Λανγκρόν! φώναζε τότε ο Μοντωμπάν, γυρίζοντας προς τον υπηρέτη του.

— Ε! άφέντη! Έκανε ο Λανγκρόν, άναστενάζοντας. Τι πάθατε; Έχετε γίνει κατ'ήλικτος και φαιναίστε έτοιμος να αποδημήσετε...

— Είν' από τη χαρά μου, Λανγκρόν. Είν' ή ευτυχία μου που με πνίγει... — Τι σας συμβαίνει λοιπόν, άφέντη; ρώτησε ο άξιος υπηρέτης, άνησυχός και γιατι ο κύριός του κλονίζονταν στα πόδια του σαν μεθυσμένος.

— Α! καλέ μου, γενναίε μου Λανγκρόν! φώναζε ο Μοντωμπάν έξαλλος. Με κυττάζε!... Μου χαμογέλασε!... Μ' άγαπάει!... Μ' άγαπάει, Λανγκρόν! Είμαι βέβαιος γι' αυτό!... Το είδα μέσα στα μάτια της... — Τόσο το καλύτερο, άφέντη, τόσο το καλύτερο!... Ίσως άποφασίσετε τώρα να πάτε να δήτε τον καρδινάλιο της Λωρραίνης...

— Θά πάω, Λανγκρόν!... Θά πάω, γενναίε μου κι' έξαίρετε φίλε!... Το καταλαβαίνεις αυτό;... Μ' άγαπάει!... Εκείνη!... Εμένα!... Α! μά το Σταυρό του Χριστού, θα πάω να δω αυτό τον άβιο καρδινάλιο, αφού εκείνη μ' άγαπάει!

— Ήταν καίριος πια, κύριε, ήταν καίριος... Δεν έχουμε πια παρά 189 λίρες... (1) — Μην άνησυχείς, Λανγκρόν!... Θά

(1) Η λίρα έκλειν την εποχή είχε άξια πραγματική πέντε περίπου γαλλικών φράγκων κάθε μία.

παιχνίδια περιούσια πολύ γρήγορα! Σου τ' όρκίζομαι! Α! πρέπει να είμαστε πλούσιοι γι' να την κατακτήσουμε. Σόπα, μην λές πια τίποτα! Το άποφάσα, τ' όρκιστηκα να γίνω πλούσιος... και θα γίνω!...

Και, άπότομα πάλι, παράτησε τον υπηρέτη του, για να ξαναπάει στη του κοντά στο φεγγίτη, άφηνώντας τον αστασιμένο και διερωτώντο, αν έπρεπε να δώσει πίστι στις ύποσχέσεις του ή όχι...

Περαιότερι από μία ώρα, ο Μοντωμπάν έμεινε μπρός στο παρατηρητήριο του. Άχόρτατος, όπως είν' όλοι οι ερωτευμένοι, έλπιζε τάχα να δη για μία φορά άκόμη το όραμα προφίλ της άγαπημένης του; Ίσως... Μα ίσως επίσης να είχε κι' άλλους λόγους πιο σοβαρούς να μένη εκείνη τη θέσι...

Έπειτ' από μία ώρα, άποτραβήχτηκε απ' το φεγγίτη, διαστικά όπισθεν και την πρώτη φορά. Και, όπως την πρώτη φορά, ήταν χλωμός και ταραγμένος.

— Ε, κύριε! Έκανε ο Λανγκρόν. Μήπως σας ξανακτύταξε και σας χαμογέλασε πάλι ή όραμα σας;

Μά ο Μοντωμπάν, χωρίς να του άπαντήσει, μουρμούρισε σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

— Πάλι αίτιοι οι δύο καλόγεροι! Πάλι αίτιοι οι δύο μπράβοι!... Μα την πίστι μου πρέπει ν' απαλλάξω αυτή τη φορά την άγαπημένη μου απ' αυτά τα τέσσερα άτομα, των οποίων οι σκοποί μου φαινονται ύπατοι.

Και, χωρίς ν' άπασχολήθη περισσότερο με τον Λανγκρόν, ο οποίος τα είχε χαμένα πια, ζώστηκε γρήγορα το σπαθί του και δγήκε έξω με μία άποφασιστική.

Όσοι ο Μοντωμπάν να κατέβη τα τρία πατώματα του ξενοδοχείου του, έμεις άς ρίξουμε μία ματιά στο δρόμο.

Έκεί κάτω, δεξιά, προς τη μεριά του Σαιν - Πιερρι, προχωρούσαν οι δύο μοναχοί του καρδινάλιου της Λωρραίνης, ο αδελφός Τιμπώ κι' ο αδελφός Λουμπέν, γλίστροντας από πριν τα χερί τους με την ιδέα να κάτουν τα δύο δαλάντια να γινόντουσαν δικά τους.

Άσπτερα, προς τη μεριά του Σαιν Ζουλιέν, προχωρούσαν οι δύο παπάδες του θαρώνος ντε Βίλ, ο Κεντενάς κι' ο Μπονκασέν.

Επίσης στο κατώφλι του πανδοχείου στεκόταν ένας νέος εγγενής, ο οποίος δεν φαινόταν περισσότερο από είκοσι χρόνων. Είχε ύπερβολικά μάτια κι' ένα λεπτό ξανθό μουστακάκι. Είχε επίσης χέρια και πόδια γυναικεία. Φορούσε με ξεχωριστή κομψότητα ένα μεγαλοπρεπές κοστούμι άπο βελούδο και μετάξι κεντημένο με χρυσάφι. Μία αλυσίδα από άόφιο γυροφόρα, στολισμένη με πολύτιμους λίθους, κρεμόταν από το λαιμό του.

Παραφρονώντας τη μόδα των χρονών μαλλιών που έπικρατούσε τότε, είχε πλούσια κι' όλόχρονη κιαμιστή κόψη, που πολλές γυναίκες θα του τη ζήλευσαν. Κι' άπάνω απ' τα μαλλιά του, φορούσε μία βελουδένια τόκα, στολισμένη με μία τούφα από λευκά φτερά που την συγκρατούσε μία άγκυρά από τεράστια διαμάντια, τα οποία άστραποβολούσαν.

Μπροστά απ' το νέο αυτό, στον κάτω μέρος του κατωφλιού, στεκόταν τέσσερες τρομεροί και φοβεροί τροχάδες (παλληκαράδες της εποχής). Μα δεν ήταν απ' αυτούς τους τριάνδους της έλευνης μαρκής, τους κυρτελλασμένους και τους άσπιδόητους. Άπεναντίας αυτοί οι δύο φορούσαν κανονίγια κοστούμια από καλή τούχα, με δευμάτιες ζακέτες καλοντυλισμένες και με δλοκαίνουργες μπότες. Ο πιο όμορφος απ' αυτούς φαινόταν να είχε περάσει τα πενήντα. Ο πιο νέος πάλι δεν ήταν περισσότερο από είκοσι κι' είχε μία άοριστη όμορφια με τον κομψό εύπατρίδη που στεκόταν στο κατώφλι.

Οι τέσσερες αίτιοι παλληκαράδες επέβλεπαν με την άκρη του ματιού τους τον νεαρό εύπατρίδη, του οποίου φαινόταν σαν πως άποτειλούσαν την άσολοφθία.

Κι' ο νεαρός εύπατρίδης πάλι επέβλεπε από τη μία μεριά τους δύο παπάδες του καρδινάλιου της Λωρραίνης κι' από την άλλη τους δύο παπάδες του θαρώνος ντε Βίλ, που προχωρούσαν. Επέβλεπε άκόμη και με μεγαλύτερη προσοχή το σπίτι της Προμερόζας. Και αυτή ή έπιδειξι κράτησε ως ότου ένα παράθυρο του δεύτερου πατώματος άνοησε για μία στιγμή και μία γοργά γυναικεία παρουσιάστηκε σ' αυτό.

Τότε ο νέος εύπατρίδης γρήγαν άδιόρατα προς τη γοργά, ή οποία τον έβλεπε κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο κι' άμέσως ξανακλείσε το παράθυρο κι' έξαφανίστηκε. Αυτή ή γοργά ήταν ή κυρά Άγκαντο, ή σπυνοκακώδη της Προμερόζας.

Ο νεαρός εγγενής έρριξε μία τελευταία ματιά στους μοναχούς δεξιά, μία άλλη στους μπράβους άριστερά και, βλέποντας ότι πλησίαζαν, άναψε την πίστι και μπήκε μέσα στην αίθουσα του πανδοχείου.

Άμέσως οι τέσσερες τρομεροί τριάνδοι έγκατέλειψαν την θέσι τους, άνάβηκαν τα σκαλοπάτια και μπήκαν κι' αίτιοι στο πανδοχείο, διαλέγοντας για να καθήσουν το τραπέζι που ήταν πιο κοντά στο τραπέζι που είχε καθήσει ο νεαρός εγγενής.

Εκείνος δεν φάνηκε να δίνει την παραμικρή προσοχή σ' αυτούς. Μόναχα, όπως είχε κάνει και με την κυρά Άγκαντο, έβλεπε γοργά κι' άδιόρατα στον πιο ήλικωμένο από τους τριάνδους, ο οποίος του ά-

ποκρίθηκε μισοκλείνοντας το μάτι του και με μία έλαφρά κλίσι του κεφαλιού.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μοντωμπάν παρουσιάστηκε στην αίθουσα. Έξακολουθούσε να είνε λίγο χλωμός, μα φαινόταν πάλι γαλήνιος, πολύ ψυχρός. Καθώς διευθυνόταν προς την πόρτα για ν' άπαγορεύση την είσοδο στους δύο μοναχούς και στους δύο μπράβους, μία φωνή τον χαϊρεύσε, λέγοντάς του:

— Κύριε Ιππότε, έχω την τιμή να σας ύποβάλω τα σέδη μου!

Εκείνος που του μιλούσε έτσι ήταν ένας ψηλός άντρας καμιά πενήντα χρόνων, που φορούσε ένα χιτητό κατακόκκινο μανδύα.

Ο Μοντωμπάν συγκράτησε μία κίνησι δυσφορείας και του άπάντησε μ' ευγένεια:

— Κύριε ντε Πονταλά, έχω την τιμή να σας χαϊρετήσω.

Και θέλησε να προσπεράσει...

Μά εκείνος τον όποιο είχε άποκαλέσει ντε Πονταλά, έξακολουθούσε:

— Καμέτε μου την τιμή να τσουγκρίσετε το ποτήρι σας με το δικό μου. Σήμερα, εύπατρίδα μου, κερνάω εγώ... Έχω χρήματα... Το πράγμα είνε πολύ σπάνιο, ώστε δεν πρέπει να χάσετε την ευκαιρία...

Και, χωρίς να περιμένει άπάντησι, πρόσθεσε άπενηνόμενος προς την ξενοδόχισσα:

— Κυρά Πεμπρενέλ, σερβιρίστε μας μία μπουτίλλα κρασί του Σωμύρ... Άπ' το καλύτερο!... Να είνε χρυσό!...

— Κύριε ντε Πονταλά, άπάντησε ο Μοντωμπάν, άρετά στενοχωρημένος, θα δεχτώ την πρόσκλησή σας σε λίγο, γιατί θέλω πρώτα να πω δύο λόγια σ' αυτούς τους δύο καλογέρους και σ' αυτούς τους δύο μπράβους.

Και, με την άκρη του ματιού του, του έδειξε τον αδελφό Τιμπώ και τον αδελφό Λουμπέν, τον Κεντενάς και το Μπονκασέν, οι όποιοι έμπαιναν εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα.

Η φωνή του, καθώς μιλούσε, είχε κάποιον άπειλητικό τόνο, γιατί ο Πονταλά άνασφάλτισσε κι' έγινε έξαφνα σοβαρός, ριζώντας συγχρόνως μία ματιά σ' αυτούς που του έδειχνε.

Ο Πονταλά χαμήλωσε τη φωνή του και κυττάζοντας τον Ιππότη στα μάτια, του έλεγε:

— Μπορώ, χωρίς να φανώ άδιάκριτος, να σας ρωτήσω τί θέλετε να τους πείτε;

— Μα την πίστι μου, άπάντησε ο Μοντωμπάν με το πιο γαλήνιο ύφος του κόσμου, θέλω να τους παρακαλέσω να πάνε να πουν άλλου. Δεν μου άρέσει να τους βλέπω εδώ...

— Διάβολε! Διάβολε! Έκανε ο Πονταλά, κατουρησιάζοντας. Και αν άρνηθούν να φύγουν;

— Τότε θ' αναγκαστώ να τους πετάξω έξω, είπε ψυχρά ο Μοντωμπάν.

— Άκούστε, Ιππότε μου, είπε ο Πονταλά, με σοβαρή και σιγανή φωνή. Πριν το κάνετε αυτό, θα ήθελα να κουνήσω μαζί σας ένα λεπτό... Ένα λεπτό μόνο...

— Και δέκα, αν θέλετε, άπάντησε ο Μοντωμπάν, ξαφνιασμένος από τη συγκίνησι του συνομιλητού του. Στο κάτω-κάτω δεν διάβρω πια, γιατί οι τέσσερες άνθρωποι μου κάθισαν.

— Καθίστε εδώ, κοντά μου, κύριε... Πιο κοντά, σας παρακαλώ, για να μην άκούσουν τί θα σας πώ...

— Ένώ ο Μοντωμπάν καθέντιζε με τον Πονταλά, ο αδελφός Τιμπώ και ο αδελφός Λουμπέν είχαν καθήσει κοντά σ' ένα παράθυρο απ' όπου μπορούσαν κι' αίτιοι να έπιτηρούν το ίδιο σπίτι.

Ο Κεντενάς κι' ο Μπονκασέν είχαν καθήσει άκριβώς, χωρίς να τραβήξουν την προσοχή κανένος. Και όταν ή ύποχρησι έταξε να τους περιποιηθή, περιορίστηκαν να παραγγείλουν μία μπουτίλλα ρομ, χωρίς να ύψωσουν τη φωνή.

Μά δεν έγινε το ίδιο με τους δύο μοναχούς. Έγκαταστάθηκαν άκριβώς στο τραπέζι τους και πρόσταξαν δυνατά:

— Σερβιρίστε μας μία διπλέττα με λαδί, ένα καπνιστό, ένα κοτόπουλο... για μελέ...

— Και τέσσερες μπουτίλλες κρασί του Άνζόν... για να ξεδιψάσουμε! Καθίστε, θα δομει...

Και επειδή ή κυρά Πεμπρενέλ ήξερε εκ πείρας ότι οι σεβάσιμοι αίτιοι πατέρες μπορούσαν να της παίξουν κανένα παιχνίδι, έσφελώντας το λογαριασμό με τις... εύλογίες τους, τους πλησίασε μ' άνησυχία. Τότε εκείνοι, καταλαβαίνοντας τους φόβους της, έδρασαν το δαλάντιό τους. Όχι το μικρό, αυτό που ο καρδινάλιος της Λωρραίνης τους είχε δώσει για τή γυναικά τους έξωδον, μα το μεγάλο, το φουσκωμένο, αυτό που προοριζόταν για την κυρά Άγκαντο. Και, άνασκαλεύοντας με το χέρι τους τα χρυσά νομίσματα, έλεγαν:

— Ησυχάστε, κυρά Πεμπρενέλ!... Έχουμε να πληρώσουμε! Η κυρά Πεμπρενέλ, ήσυχη πια, άποκακώθηκε, στέλνοντας τους το πιο χαριτωμένο της χαμόγελο.

Ἡ ἀπάντησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν τημάτων
3.3 καὶ Γ.3 τοῦ Ραῖχσάμπερ Μινιστέριου
ἐν ἀογῆσι νὰ φτάσῃ. Ὁ συνταγματάρχης
ἀρχηγρ μου ἔδινε ὡς ἀνταπόδοσιν σ' ἐνα κέντρο τῆς

Έτος Α'. Αριθμ. φύλλου 39
Κυριακή 17 Σεπτεμβρίου
1933

«Ε, ναι λιτόν!... Θα σας αποκαλύψω
τα! μου φώναξε ἡ κατ'άσχοπος κατ'ήλου
τοῦμοντας ἀπὸ τῆς φοίτης της. Ὁ Μπαλ-
Στιούαρτ μὲς παρέδωκε τὸ σχέδιο ἐπιστο-
λεῶν τοῦ 1931 τοῦ ἀγγλικοῦ Ἐπιστολίου.
ἔπαιε. Δὲν εἶνε κανένα τρομερὸ μυστικόν...»

Ἡ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς Σειρήνας

127 (2004) μου από τὸ Βερολίνο, δοέθηκε να
στὴ σὴ ποντοῦτο εἰς βίλλας της. Εἶγε αὐ
ποκτοῦσε ἡ μήπως εἶς δολοφονηθῇ; Ποι
ερε... Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐνδιέφερε πε
τ' Ἰντέλλιγες Σέρβις.

τη Σειρήνα από τα μαλλιά κι να της τα τραβήξει με όλη τη δύναμη. Ο υπηρέτης έσκυψε περισσότερο κι είδε πώς η Σειρήνα είχε βγλ έξω από το νερό. Το κάτω μέρος του σώματος σύμφωνα με τα πάντα κι από τα μάτια της κυλούσαν μεγάλες δάκρυα ενώ η Χλόη...

στη φυλακή, σφύριζεν αδιάφορα».

Σατυρική Σελίδα

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΜΑΡΧΙΣΗ Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Σε μία παρισινή θεατρική έφημερίδα, δημοσιεύεται το παρακάτω ξεκαρδιστικό ανέκδοτο.

Σ' ένα παρισινό θέατρο πρὸ ἐτῶν παιζόταν τὸ δράμα τοῦ Βικτωρ Σιζούρ, ὁ «Γυιὸς τῆς Νύχτας». Ὁλόκληρη ἡ πρώτη πράξι τοῦ δράματος αὐτοῦ λαμβάνει χώραν στὴ θάλασσα. Δυὸ φρεγάτες δηλαδὴ ἀρματωμένες ὁρμούν ἡ μιὰ ἐναντίον τῆς ἄλλης, ἐνῶ ἡ θύελλα καὶ ἡ θαλασσοταραχὴ μαίνονται.

Φαντασθῆτε τώρα πόσο δύσκολη εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τῶν σκηνηκῶν τῆς πράξεως αὐτῆς! Ἀναπαράστασις τρικυμίας με ἀστραπὲς καὶ θρονῆς ἐπάνω στὴ σκηνή, κτλ.

Ὡστόσο ὁ εὐσυνειδήτος ἐπιχειρηματίας τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἔκαμε ὅ,τι μπορούσε. Ἡ θάλασσα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓνα σωρὸ γαλάζιων, μαύρων καὶ ἄσπρων κουρελιῶν, ποὺ τὰ ἀνατάραξαν κατὰ τὴν ὥρα τῆς τρικυμίας οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου.

Ἐν τούτοις, τὸ τρίτο βράδυ τῆς παραστάσεως ὁ θεατρώνης σκέφτηκε ὅτι πλήρως πολλὰ στοὺς ὑπαλλήλους του κι' ὅτι εὐκόλῃ θὰ μπορούσε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀμοιβή τους σὲ 20 δραχμὲς. Οἱ ἐργάτες βυῶς ποὺ εἶχαν ἀναλάβει ν' ἀναταράξουν τὴ θάλασσα, ἀπεφάσισαν ν' ἀπεργήσουν.

Τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς παραστάσεως, ἐνῶ ἡ ἀστραπὴ κι' ἡ βροντὴ κι' ὁ ἀέρας γαλοῦσαν τὸν κόσμον στὸν οὐρανὸ τῆς σκηνῆς, ὁ πᾶνινος ὠκεανὸς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ γαλήνιος.

Τὸ κοινὸν τότε ἄρχισε νὰ δυσανασχετῇ καὶ ὁ θεατρώνης βλέποντας ἐπικειμένη τὴν καταστροφὴν του, ἔτρεξε στὰ παρασκήνια ὅπου ὄρθηκε τοῦς ὑπαλλήλους νὰ καπνίζουν ἀμέριμνοι τὰ τσιγάρα τους!

—Σκυλιά!... οὐρλιάζε. Μὲ πνίξατε!... Σηκώστε ἀμέσως θαλασσοταραχὴ.

—Ἀδύνατον, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

—Χαντακώθηκα! Καταστράφηκα! Ἔλεος!... Τρέξετε νὰ κουνήστε τὰ κύματα!

—Ἀυξάνει τὸ μεροκάματο;

—Τὸ αὐξάνω.

—Τότε εὐπρόσ!...

Καὶ ἀμέσως ἡ τρικυμία ἄρχισε φοβερὴ καὶ τρομερή.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Μεταξὺ φιλενάδων.

—Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου ξέρει

τὴν ἡλικία σου;

—Ναί... Ἐν μέρει!...

—Ἐνας γκροῦ, στὸν κύριό του.

—Πρὸ ὀλίγου ἤρθε ἓνας κύριος καὶ εἶπε ὅτι σὰς θέλει, ...γιὰ νὰ σὰς σπάσῃ τὴ μούτρα.

—Καὶ τί τοῦ ἀπάντησες;

—Ὅτι... λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἐδῶ.

Τὴν ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ, τὸ γκαρσόνι στὸν πελάτη.

—Μά, κύριε, αὐτὸ τὸ χαρτονόμισμα εἶνε πολὺ ἀκάθαρτο.

—Μήπως φαντάζεσαι πὼς ἦταν

περισσότερο καθαρὸ τὸ φαγητὸ ποὺ ἔφαγα;

Σε μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιόν, κατὰ τὸ γεῦμα. Φέρονουν μιὰ πιάτella ραδίκια καὶ ἓνας Γερμανὸς τ' ἀδειάζει βλα στὸ πιάτο του.

—Μά, κύριε, τοῦ λέει ἐκεῖνος ποὺ καθόταν πλάϊ του, μὰς ἤρουν κι' ἐμᾶς τὰ ραδίκια.

—ὦ, ὅχι, ὅσο σ' ἐμένα, λέει ἀτάραχος ὁ Γερμανός.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Λουβοῦ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παραλυμένη καὶ σπασίλη ζωὴ ἐνυμφεύθη μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴ μεγάλη της προίκα.

Ὅταν ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκκλη-

σία ὅπου ἔγινε ὁ γάμος, ἐκεῖνη τοῦ ἔκρυψε ὅτι ἐγνώριζε τὸ παλαιὸν του καὶ ὅτι εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ στὸ μέλλον φρόνιμος.

—Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος. Σὰς ἐθαμίω ὅτι πρὸ ὀλίγου στὴν ἐκκλησίαν ἔκανα τὴν τελευταία μου κουταμάρα!...

—Ἐνας Μενιδιάτης γυρῶν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ χωριὸ του.

—Ἐκανε καλὰ παίζει καὶ μπᾶρε Κόλια; τὴν εἰς τὰς συγγωριανὸς του.

—Δόξα σοὶ ὁ Θεός! λέει ὁ Κόλιας. Ὁ παπὰς μοῦ ἔδωσε ἓνα φραγκο νὰ πάω ἐκεῖ καὶ ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια λεπτὰ πῆρα δύο περυσινούς!...

ΣΟΦΙΕΣ

ΔΥΟ ΝΟΜΟΙ

—Δυὸ νόμοι κυβερνοῦν τὸν κόσμον! ἔλεγε κάποτε ἓνα διπλωματικὸς δικηγόρος. Ὁ νόμος τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ὁ νόμος τοῦ... πονηροῦ!...

ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΙΔΡΩΝΕ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ

Σ' ἓνα φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς ποὺ ἔδινε ἐξετάσεις, ὁ καθηγητὴς ἀπηύθυνε τὴν ἑξῆς ἐρώτησι.

—Τὴν ἡμέραν γιὰ νὰ ἰδρώσῃ ὁ ἀσθενής;

—Θὰ ἔκανα χορὴ σχετικῶν φαρμάκων.

—Κι' ἂν δὲν ἔφεραν ἀποτελεσμα;

—Ὁ μεταχειριζόμενος τὰ αἰθέρια ἔλαια, τὸν αἰθέρα, τὸ σπίντερ...

—Κι' ἂν ἀποτύχουν κι' αὐτὰ;

—Θὰ δοκίμαζα τὴν σκηνὴ τοῦ Τζέιμς, τοῦ Ντόβερ...

—Ἄν καὶ πάλι ὅμως δὲν κατέφευγες τίποτε;

(Ὁ ἐξεταζόμενος ἄρχισε πλὴν νὰ... ἰδρώνῃ).

—Ἄν δὲν κατάφερα τίποτε... θὰ μεταχειρίζομαι τὴν ἀκταλὴν τὸν βόρακα, τὴν σαπφίρα...

—Ἄν ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἐδοκιμοῦσαν;

(Ὁ φοιτητὴς κἀθόρως).

—Τότε πεῖ, κυεὶς καθηγητά, θὰ τὸν ἐστέλνῃ σὲ σὰς... γιὰ νὰ τοῦ ἐγιάτε τὴν πίστι!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΕ ΧΙΛΙΟΥΣ ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ!

Ὁ Ἐπίσκοπος. —Εὐλογεῖ μένε μου, πῶς δὲν μοῦ ἔστειλες πορνοβὲς ζῶα γιὰ τὸ πανηγύρι;

Ὁ Παρεδρὸς (τοῦ χωριοῦ).

—Ἄγιε δέσποτά μου, εἶπα σὲ χίλιους διαβόλους νὰρθουν νὰ σὲ πάρουνε νὰ κανεῖς δὲν θέλεις!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στὸ Μπάρ:

—Ἐγώ, πρὶν πάω σπῖτι, πίνω δέκα μύρες, γιὰ νὰ κάνω κουράγιο καὶ ν' ἀντικρύσω τὴ γυναῖκα μου!

—Ἐγὼ εἰχνάω τὸ μαστοῦνι μου στὸ γραφεῖο.

—Καὶ τί θγαίνει ἀπὸ αὐτό;

—Πῶς τί θγαίνει; Μὲ δέρνει μὲ τὴ σκούπα, κι' ἔτσι δὲν τίς αἰσθάνομαι καὶ πολὺ εὐδατές!...

Τὰ μυστικὰ τοῦ ὠραίου φύλου:

—Ὅταν παντρευτῆς, κορίτσι μου, νὰ μάθετε τοὺς ἄντρες σας νὰ σὰς σεβονται!...

—Καὶ πῶς γίνεται αὐτό;

—Ἄ, εἶνε ἀπλούστατο. Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ σπάτετε ἓνα πιάτο στὸ κεφάλι, τὴ δεύτερη τοῦ σπάτετε δυὸ πιάτα, τὴν τρίτη τρία καὶ... ἔχει ὁ Θεός! Ἀμα γίνῃ αὐτό, ὁ ἄντρας σας θὰ στέκεται σοῦζα!...